CEL MAI RECENT
ROMAN
MOȘTENITOAREA
JOHANNA
LINDSEY

JOHANNA LINDSEY
MOŞTENITOAREA

Marry Me by Sundown by **Johanna Lindsey**

Copyright © 2018 Johanna Lindsey
Ediţie publicata pentru prima dată de Gallery Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2018 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Adriana Dănilă
LITERA

2018

Capitolul 1

— Nu cred că se va opri din plâns, nici măcar pentru petrecere, o avertiză Sophie pe Violet în timp ce se întorceau în dormitorul pe care îl împărţeau.

Violet oftă. Ştia că Sophie se referă la Elizabeth, mama lui Sophie şi mătuşa lui Violet. O cuprinse şi o îmbrăţişă cu afecţiune. Se pricepea să consoleze şi era destul de mămoasă, doar fusese un fel de mamă pentru cei doi fraţi ai ei când aceştia erau mici.

— Nu vrea să plec, zise Violet.

— Nimeni nu vrea să pleci!

— Nu trebuia să organizeze această petrecere care doar o să-i aducă aminte că mâine-dimineaţă plec înapoi în America.

— Poate dacă nu ajungea acea scrisoare acum patru zile, rosti Sophie morocănoasă. Dacă venea săptămâna viitoare, măcar erai aici cu noi pentru primul bal al sezonului. Nu pot să cred că o să le pierzi pe toate!

Lui Violet îi venea să plângă. Abia aşteptase distracţiile din vara aceea şi să se bucure de ele împreună cu Sophie. Tocmai împliniseră 18 ani, Violet luna trecută, iar Sophie la începutul primăverii. Violet continuase să crească anul acesta, ajungând la 1, 70 m, în timp ce Sophie era destul de minionă, având doar 1, 60 m. De dragul lor, Elizabeth investise considerabil în ţinute frumoase, din cele mai bune şi scumpe materiale.

Violet locuia cu mătuşa, unchiul ei şi toţi copiii lor de mai bine de nouă ani, de când Elizabeth venise în vizită în Philadelphia, unde ea şi mama lui Violet se născuseră. Mătuşa făcuse cum făcuse şi îi convinsese pe cei din gospodăria Mitchell să o lase pe Violet în Londra, să locuiască cu ea şi cu soţul ei, Lord Edmund Faulkner, alături de cele şase fiice ale lor.

Charles, tatăl lui Violet, nu protestase prea mult.

De fapt, ea îşi dăduse seama că el se simţise uşurat.

Să creşti o fată fără soţie, care murise de tuberculoză la doar câţiva ani după ce o născuse pe Violet, ar fi fost prea mult pentru el. Fraţii ei, Daniel şi Evan, la rândul lor, nu comentaseră. Nu prea le plăcea că Violet făcea pe şefa cu ei, însă în lipsa unei figuri materne, ea îşi asumase acest rol, deşi ei erau cu doi ani mai mari decât ea şi destul de năzdrăvani. Nimeni nu-i oferise fetiţei afecţiune maternă şi până la vârsta de 9 ani simţise din plin acest lucru. Aşa că nici ea nu protestase când i se spusese că va trebui să-şi părăsească familia şi să locuiască în Londra. Îi era greu să fie mamă, dar cum se obişnuise aşa, făcuse pe şefa şi-n Londra cu verişorii ei. Pe ei nu-i deranjase. Ei numeau asta esenţa de a fi american!

— Ar trebui să te bucuri pentru mine! zise Violet. Va fi minunat să-i revăd pe tata şi pe fraţii mei. Credeai că nu mi-e dor de ei?

— Nu i-ai pomenit niciodată, aşa că nu, nu m-am gândit prea mult la asta.

— Dacă e ceva ce-am învăţat de la voi, britanicii, este să-mi ascund emoţiile, o tachină Violet.

— Cum face mama mea acum inundând dormitorul cu lacrimi?

Se priviră cu subînţeles, zâmbind.

— Ştii la ce mă refer. Iar tu, draga mea, m-ai ţinut mult prea ocupată şi mi-ai adus atâtea bucurii. De aceea nu am vrut să te supăr cu aceste gânduri triste pe care le-am simţit din când în când legate de tatăl meu şi de fraţii mei. Însă, să ştii că le-am scris săptămânal şi, deşi băieţii nu mi-au răspuns de fiecare dată, îi înţeleg, au avut atâtea altele pe cap, încât numai de răspuns la scrisori nu le ardea lor. În plus, ştiu că tata urăşte să scrie. Mă consider norocoasă că am primit opt scrisori de la ei în toţi anii în care am locuit aici, şi sunt sigură că tata îi ruga pe băieţi să pună în scrisori măcar două rânduri de la el, tot e ceva. Şi, totuşi să nu uităm că au fost şi-n vizită aici, de două ori chiar.

— Trebuiau să vină mai des!

— Sincer, eu mă mir că a fost şi o a doua vizită, având în vedere cât de rău s-au simţit *papa* şi Evan după prima

călătorie pe mare.

— Da, am uitat de asta. Totuşi, trebuiau să fie mai curajoşi pentru tine, măcar pentru debutul tău în societate. Dacă nu le-ai fi trimis acel portret, anul trecut, sunt sigură că ar fi înfruntat şi marea, şi răul de mare doar ca să vadă cum ai crescut.

— Opreşte-te şi nu mai fi supărată, vezi că eu nu sunt! Eu le-am spus să nu mai vină, că o să merg eu la ei. Poate le-ar fi plăcut să se plimbe prin Londra, dar deja au făcut asta de două ori şi, deşi nu au recunoscut, cred că nu s-au prea simţit în largul lor cu tot formalismul societăţii britanice. În plus, mă simt vinovată că tata şi Evan au trebuit să sufere atât la venire, cât şi la plecare. Oricum plănuiam să-i vizitez anul aceasta, doar că nu atât de curând. Probabil nu trebuia să menţionez că sper să-mi aduc şi un logodnic. Nu prea au părut încântaţi.

— Chiar le-ai zis asta? întrebă Sophie veselă.

— De ce nu? Mama ta ne-a povestit amândurora de foarte multă vreme despre acest sezon şi chiar mă gândeam că e ceva ce s-ar putea întâmpla, aşa că le-am spus şi lor. Mama ta se aşteptă ca amândouă să ne logodim în acest sezon.

— Şi ce a spus tatăl tău mai exact?

— Nimic încă. Şi nu am văzut vreun rând de la tata în acel răspuns, iar acum am primit scrisoarea asta vagă. Dar eu ştiu că tata vrea să fiu fericită, aşa că mă aştept să am permisiunea lui pentru a mă căsători cu un englez, când va veni timpul. Oricum, o să le rezolv pe toate când ajung acasă.

— De asta ai vrut să pleci imediat acasă? rosti Sophie pe nerăsuflate. Se tem că te vor pierde în faţa unui soţ britanic?

Gândindu-se la această posibilitate, Violet se încruntă un moment, apoi clătină din cap.

— Nu ar îndrăzni să facă una ca asta! Daniel mi-a scris că e urgent şi i-am simţit disperarea.

— Şi cu toate acestea, nu ţi-a spus ce e atât de urgent! remarcă Sophie, ridicând uşor tonul.

Violet oftă.

— Sunt sigură că a vrut să-mi explice. Mai mult, a menţionat ca Evan l-a avertizat să nu-mi scrie despre asta, aşa că Daniel, probabil, s-a grăbit să termine scrisoarea fără ca Evan să vadă ce mai adăugase. S-a gândit cu siguranţă că e mai uşor să-mi explice în persoană decât să spună: „E urgent, Vi! Numai tu poţi rezolva asta!”

— Dar o să te întorci repede, nu? Te pricepi la rezolvat lucruri, aşa că nu o să-ţi ia mult să rezolvi ce este de rezolvat şi apoi să te întorci cu următorul vas acasă. Aşa nu o să pierzi tot sezonul şi o să-ţi aduci şi fraţii, şi pe tatăl tău. Au trecut cinci ani, ei sunt tot familia noastră!

— O să-i întreb, dar nu-ţi pot promite că mă voi întoarce înainte de sfârşitul sezonului, mai ales că e nevoie de cel puţin trei sau patru săptămâni ca să traversezi oceanul. În seara asta trebuie să-mi termin bagajul, nu să socializez. Nu vrei mai bine să mergem să vedem dacă mama ta e pregătită să coboare? Încă mai sper că nu a invitat mulţi oameni la această petrecere de rămas-bun.

— Verişoară, nu aş conta pe asta. Sezonul începe săptămâna viitoare şi mulţi dintre cei care locuiesc în Londra vin mai devreme pentru a-şi face simţită prezenţa în oraş. Măcar o să-i cunoşti pe câţiva în această seară.

— O să-i cunosc doar ca să le spun „La revedere!”? adăugă Violet râzând.

— Nu, nu, poţi să-i asiguri că te întorci sau, mai bine, nu le spui nimic. Mama nu a menţionat în invitaţii că aceasta este o petrecere de rămas-bun, şi-a dorit atât de mult ca tu să ai parte de încă o noapte frumoasă înainte să pleci! Şi eşti atât de drăguţă, Vi. Ai fi frânt nişte inimi vara asta şi nu, nu sunt geloasă deloc. Poţi avea doar unul până la urmă. O să fie suficienţi cavaleri pentru amândouă şi, poate, astă-seară ai putea să-l cunoşti pe al tău. Ce minunat ar fi! Atunci ai vrea şi mai mult să te întorci acasă! Sophie începu la rându-i să râdă.

— Dar bagajele…

— Le-ai făcut în mare parte, iar servitorii le pot termina în timp ce noi suntem jos. Nu ai cum să scapi,

verişoară. Pur şi simplu, destinul vrea ca în această seară să te distrezi.

Să mă distrez? îşi zise Violet. Poate dacă nu şi-ar face atâtea griji pentru tatăl şi fraţii ei de când primise scrisoarea de la Daniel în urmă cu patru zile. Şi îi mai venea şi să plângă pentru că nu voia să se despartă de familia pe care ajunsese să o iubească atât de mult. Hotărî să ascundă aceste sentimente. Dacă învăţase ceva de când stătea la familia Faulkner era să nu-şi arate emoţiile.

Asta făcea mătuşa Elizabeth acum. Îşi ştersese lacrimile înainte ca Sophie să bată la uşă şi să le ofere fetelor un zâmbet şarmant.

Sophie era blondă, cu ochi albaştri şi purta o rochie de seară de un turcoaz foarte deschis. Violet era blondă şi ea, însă prefera liliachiul. Avea multe rochii de această culoare, pentru că se potrivea foarte bine cu ochii ei, violet-închis. Rochia era garnisită cu satin alb, iar la gât purta o camee care îi aparţinuse mamei sale. Nu avusese ocazia să poarte accesorii până atunci.

Când împlinise 16 ani, tatăl său îi trimisese toate bijuteriile mamei. De atunci, tot sperase că el o va surprinde cu o a treia vizită, la Londra, în acel an, dar asta nu se mai întâmplase. De fapt, el aştepta ca ea să se întoarcă, având în vedere că îşi terminase studiile şi nu mai avea nevoie de grija lui Elizabeth. Îi spusese asta în ziua în care se despărţiseră, deşi nu amintea de acest lucru niciodată în scrisorile lui, rezumându-se la a-i spune doar că îi este dor de ea şi că o iubeşte.

Avea de gând să-i ia la rost pe toţi când ajungea acasă pentru că nu-i scriseseră mai des şi în special pe Daniel pentru că nu-i explicase de ce era nevoie să se întoarcă în grabă la Philadelphia. Tot sperase să primească o nouă scrisoare care să lămurească situaţia, dar asta nu se întâmplase. Deşi îşi imaginase tot felul de motive, niciodată nu i-ar fi trecut prin minte ce o aştepta acasă.

Capitolul 2

Numele lui era Elliott Palmer, mai exact, Lord Elliott Palmer, şi Violet îşi propuse chiar în seara aceea, în elegantul salon al reşedinţei Faulkner, că într-o zi se va căsători cu el.

Instantaneu vrăjită, se însufleţise, chicotise şi se îmbujorase, ceea ce nu-i stătea în fire, dar în preajma lui nu se putuse controla. O monopolizase la petrecere mai mult decât ar fi fost cuviincios, aşa că era destul de sigură că şi lui îi plăcea de ea.

Blond, cu ochii verzi şi doar cu vreo zece centimetri mai înalt decât ea, Lord Elliott era fermecător, jovial şi cu simţul umorului. Îi povesti despre cele trei sezoane anterioare, fapt care o făcu să râdă, deşi înainte nu ar fi găsit amuzante povestioarele despre oameni neîndemânatici, gafe şi tot felul de nepotriviri amoroase. El păru să găsească amuzante toate aceste mişcări greşite, aşa că râse şi ea împreună cu el. Pur şi simplu nu se putu abţine!

— Fac 21 de ani vara asta, îi mărturisi Elliott la un moment dat, apropiindu-se mai mult de ea ca să-i spună în şoaptă: Cred că e timpul să încep să-mi caut o soţie.

Ea aproape că leşină la gândul unei asemenea sugestii provocatoare.

Sophie se străduia să o prezinte tuturor invitaţilor. Veniseră mai mulţi oameni decât se aşteptaseră, aşa că îi făcu cunoştinţă cu toţi tinerii cavaleri, însă Lord Elliott nu o lăsă prea mult timp neînsoţită.

— Încalci toate regulile şi ştii asta, şopti Sophie, în timp ce o lua din nou de lângă Elliott.

— Ştiu, dar nimeni nu-şi va aminti asta până mă întorc, comentă Violet.

— E chipeş, presupun, adăugă Sophie fără tragere de inimă.

— Incredibil.

— Să nu exagerăm, Vi, nu trebuia să te îndrăgosteşti de la prima ta petrecere!

— Nu m-am îndrăgostit, nu cred că m-am îndrăgostit, spuse, apoi adăugă: Dar ce e rău în asta, dacă aşa ar fi?

— Pur şi simplu, nu se cade. Văzând-o pe Violet că zâmbeşte, Sophie ridică mâinile şi se dădu bătută. Cel puţin o să ai un motiv să te întorci mai repede, nu?

— Clar!

— O cunosc foarte bine pe mama lui. Tot timpul e îngrijorată că băiatul ei nu se va aşeza niciodată la casa lui. Aş fi încântată să o anunţ că acest lucru ar putea să se schimbe, până la urmă, adăugă mătuşa Elizabeth după ce observă atenţia pe care i-o acordă Elliott lui Violet.

— Bună alegere, draga mea! O să fie viconte, într-o zi, îi şopti şi unchiul.

La plecare, Elliott îi fură un sărut, un sărut grăbit pe obraz. Şi asta îl făcu să roşească. Poate în sfârşit îşi dăduse seama că încălcase mai mult decât o regulă de etichetă în acea seară, dar ieşise totuşi fără a şti că ea urma să plece chiar în dimineaţa următoare. După ce-l cunoscuse, ea şi-ar fi dorit să nu o facă. Aproape că îi mărturisise că urma să părăsească Londra, dar se hotărâse să nu-i spună nimic care i-ar fi putut diminua interesul. Intenţiona să rezolve rapid orice era de rezolvat în America şi să fie la bordul următorului vapor spre casă.

*

În timpul voiajului, Elliott Palmer îi ocupă toate gândurile. Minunatele amintiri o împiedicau să-şi mai facă griji în legătură cu ce o aştepta acasă. În plus, noua ei cameristă, Jane Alford, îi distrăgea şi ea atenţia. Vorbăreaţă de îndată ce se relaxase, femeia trupeşă de vârstă mijlocie fusese angajată de Elizabeth ca să-i ţină companie. Violet ar fi vrut ca Joan, camerista ei pe care o cunoştea atât de bine, să o însoţească, însă cum ea şi Sophie o împărţeau de când erau mici, nu i-ar fi putut cere verişoarei să renunţe la

ea, chiar dacă era vorba doar despre câteva luni, deşi Joan ar fi fost probabil de acord.

Mătuşa ei chiar se plânsese că majoritatea femeilor pe care le intervievase pentru acest post refuzaseră să călătorească în America. Jane fusese singura doritoare, deşi, între timp ajunsă la disperare, Elizabeth fusese nevoită să-i ofere bani pentru călătoria de întoarcere în cazul în care i s-ar fi făcut dor de casă până să ajungă în Philadelphia. Totodată, Violet trebuise să o asigure în repetate rânduri că America era o ţară civilizată şi că Philadelphia era un oraş la fel de bun ca Londra. În ciuda neliniştii lui Jane, Violet abia putea să-şi ascundă entuziasmul de a-şi revedea familia după atâţia ani.

În sfârşit sosi ziua când stătea în faţa casei în care se născuse cu cuferele stivuite lângă ea. Nu se repezi imediat spre uşă, ci rămase pe loc, zâmbind pe măsură ce amintirile îi reveneau. Casa spaţioasă era locul de joacă al fraţilor ei. De câte ori nu trebuise să-i urmărească ca să nu spargă lucrurile. Băieţii de vârsta aceea puteau fi foarte năzdrăvani. Nici nu-i povestea tatălui său despre alergăturile lor decât dacă se spărgea ceva. De cele mai multe ori, Charles nu era acasă în timpul zilei, iar servitorii se fereau să-i certe pe fiii săi.

Tatăl ei era bogat, primise o moştenire considerabilă de la tatăl lui, inclusiv casa. Ducea o viaţă liniştită, lipsită de griji şi îşi urmărea propriile pasiuni şi interese. Nu ştia exact care erau preocupările lui, însă îşi amintea vag că îi plăcea să parieze la cursele de cai şi să descopere investiţii promiţătoare cu care să se poată lăuda în faţa prietenilor.

După un timp, Violet observă că toate draperiile de la ferestrele din faţa casei erau trase, ceea ce era neobişnuit pentru o duminică de iunie atât de frumoasă. Chiar dacă membrii familiei nu erau acasă, servitorii tot le-ar fi dat la o parte. Înaintă către uşa de la intrare, dar aceasta era încuiată. Bătu la uşă, dar nu răspunse nimeni. Unde era majordomul? Bătu mai puternic, cu pumnul de această dată, începând să se îngrijoreze. O casă încuiată nu era în niciun caz ceea ce se aşteptase să găsească la sfârşitul

călătoriei.

Se întoarse şi rămase înmărmurită la vederea celor patru cufere mari. Lăsase să plece trăsura cu care venise şi nu ştia cât timp i-ar fi luat să găsească alta. Şi acum ce trebuia să facă? Să se aşeze pe cufere şi să-şi aştepte familia să se întoarcă? Dacă se întorceau. Se întrebă din nou de ce niciun servitor nu-i deschidea uşa.

— Va trebui să intrăm cu forţa în casă, domnişoară Violet? întrebă Jane.

Ce soluţie pragmatică, se gândi ea.

— Să sperăm că nu!

Violet cercetă ferestrele ca să vadă dacă erau măcar deschise. Nu-i surâdea ideea de a se târî printr-una îmbrăcată în hainele ei frumoase de călătorie, dar dacă ar fi deschise, asta ar însemna că era cineva acasă. Din păcate, toate erau închise, şi nicio draperie nu se mişca.

— Este cumva vreo sărbătoare americană, şi toată lumea e plecată la petrecere?

Violet nu ştia ce să creadă decât că cineva, chiar dacă nu majordomul, ar fi trebuit să răspundă la uşă.

— Poate ar trebui să mă duc până la colţ şi să caut altă trăsură? o întrebă Jane îngrijorată. Putem să mergem la un hotel şi să aşteptăm acolo până se întoarce familia ta.

Violet aproape încuviinţă, când din spate se auzi uşa, părea că cineva o deschisese. Se întoarse şi văzu o crăpătură şi un ochi holbându-se la ea.

— Violet?

— Bineînţeles! rosti ea uşurată.

Uşa se deschise larg, şi gemenii apărură în prag. Cei doi fraţi stăteau acolo şi, dacă înainte reuşea să-i deosebească, în acel moment, nu. Păr blond-închis ca al ei, ochi albaştri ca safirul, voinici, nu slăbănogi ca tatăl lor, foarte chipeşi, nu mai semănau deloc cu băieţii pe care ultima dată îi văzuse în urmă cu cinci ani. Erau bărbaţi acum, aveau douăzeci de ani, la fel de înalţi ca tatăl lor, ceea ce însemna cu cincisprezece centimetri mai mult decât ea. Se repezi exuberantă înainte să-i îmbrăţişeze, iar fratele care se afla în partea stângă o înşfacă şi îi spuse:

— Eu sunt Daniel. O ridică în aer, apoi i-o dădu lui Evan, care se învârti cu ea.

Când ajunse din nou cu picioarele jos, râse şi reuşi în sfârşit să-şi pună braţele în jurul lor şi să-i strângă la piept.

Îi fusese atât de dor de ei în aceşti cinci ani! Îi rugase să îşi facă portrete şi să i le trimită, aşa cum făcuse ea pentru ei, dar nu primise nimic. Chiar arătau superb, şi ea simţi un soi de mândrie maternă când îi privi. Îi era greu să-şi imagineze cum putuse ea să-i certe şi să facă pe şefa cu ei sau cum de o lăsaseră să facă asta!

Dar aveau multe de povestit şi, amintindu-şi, făcu un pas în spate şi spuse:

— Unul din voi să-l anunţe pe tata că am ajuns şi să trimită pe cineva să-mi care bagajele înăuntru. O să stăm de vorbă în salon. Aveţi multe să-mi explicaţi!

Trecură pe lângă ea ca să ducă ei înşişi cuferele în casă.

— Tata nu e acasă, zise Daniel.

— Fraţi gemeni? rosti Jane în şoaptă, urmând-o pe Violet în hol. Şi niciun majordom?

Violet oftă.

— Trebuie să am o discuţie cu fraţii mei. Aşteaptă în hol. Nu va dura mult.

— O să caut bucătăria, domnişoară, şi o să comand nişte ceai.

— Mulţumesc!

Violet se îndreptă către salon, prima cameră de pe partea stângă a coridorului lung. Intenţiona să deschidă câteva ferestre. În casă era un miros închis. Cu toate astea, se opri înmărmurită în pragul salonului. Ultima dată când fusese aici, camera era atât de frumos decorată, acum nu mai era nimic, cu excepţia canapelei. Toată mobilă dispăruse. La fel şi toate tablourile de pe pereţi. O aşteptau băieţii ca s-o ducă la noua lor casă?

— Sper că nu m-aţi făcut să traversez oceanul doar pentru a-mi spune că tata a vândut casa şi s-a mutat într-una mai mare, zise ea când auzi zgomot de paşi în spatele ei.

— Nu, răspunse unul din fraţi. Cred că ar trebui să te aşezi, Vi.

— Nu, se răsti ea fără să se întoarcă. Nu, staţi voi jos, Evan, în dreapta şi Daniel, în stânga. Vreau să mă uit la voi când ţip.

Se uită urât la ei când trecură pe lângă ea. Îi văzu tresărind în timp ce se aşezară pe canapea.

— E la fel de rău precum pare, rosti Daniel ruşinat.

— Pe bune? răspunse pe un ton sarcastic, înghiţindu-şi un ţipăt. Dacă nu v-aţi mutat, atunci unde e toată mobila?

— A trebuit să o vindem ca să putem plăti împrumutul tatii şi pentru a păstra aparenţele, explică Daniel. Tablourile s-au dat bine, dar mobila, nu. O sumă uriaşă de bani trebuie plătită lunar.

Violet făcu ochii mari.

— De ce-ar… *Unde* e tata?

— Nu e aici. A plecat acum şapte luni ca să facă o nouă avere, zise Evan. Nu a vrut să-ţi spunem că suntem faliţi, aşa că ţi-am ascuns asta. Dar dacă nu putem plăti împrumutul, domnul Perry, bancherul, ne va lua casa.

— Faliţi? Cum e posibil?

— Trei investiţii proaste în tot atâtea luni. Tata nici nu şi-a dat seama că nu mai are bani până nu s-a dus la bancă ca să scoată suma lunară pentru întreţinerea casei, şi atunci funcţionarul l-a avertizat că nu mai poate face acest lucru la nesfârşit. A venit acasă şi a concediat o parte din personal, nu pe toţi, fiindcă nu a vrut ca vecinii şi prietenii noştri să ştie că e la ananghie. Apoi s-a îmbătat o săptămână. Acum e de înţeles, pentru că ştim de ce, dar nu am aflat până nu s-a trezit din beţie.

— Când şi-a revenit, s-a dus la bancă şi a luat un împrumut folosind casa drept garanţie, explică Daniel.

— Voia ca noi să ne continuăm viaţa ca de obicei, până reuşea el să facă mai mulţi bani, continuă Evan. Ne-a arătat un fluturaş care anunţa descoperirea de aur în vest. Nu am înţeles de ce a luat de bună prostia aia. Noi am văzut fluturaşi ca acela încă de când eram copii şi ştiam că

nimeni nu se întoarce bogat, dar el era sigur că aurul era soluţia pentru problemele noastre neaşteptate.

— Crede-mă, Vi, am încercat amândoi să-l convingem să renunţe. I-am spus că este o şansă de unul la un milion să găsească aur, că ar trebui un plan mai realist, dar nu am reuşit să-l facem să se răzgândească.

Violet se uită prin camera goală, şi umerii i se lăsară.

— Şi presupun că o să-mi spuneţi că după şapte luni nu a găsit aur?

— Mai rău, răspunse Evan.

— Ce-ar putea fi mai rău? zise ea şi se făcu albă ca varul. Nu-mi spune ca el e… că el e…

Nu putea să rostească „mort”, dar Daniel interveni imediat:

— Nu, nu e vorba despre asta. Doar că el ne scria regulat şi de ceva timp nu am mai primit nicio misivă. Şi banii ni s-au terminat. Toate astea s-au întâmplat acum două luni. De aceea ţi-am scris.

— Poate ar fi mai bine să ne laşi să-ţi spunem toată povestea, Vi, apoi s-ar putea să nu mai pui atâtea întrebări, sugeră Evan.

Se îndoia de asta, dar încuviinţă în timp ce bătea nervos din picior.

— Spune odată!

— Tata ne-a dat jumătate din banii împrumutaţi pentru a plăti ratele şi pentru a ne acoperi cheltuielile, şi cealaltă jumătate a luat-o cu el pentru minerit. Doar că ratele au crescut după patru luni şi tot împrumutul trebuie plătit într-un an. Tata ne-a asigurat că se va întoarce în trei, maximum cinci luni, aşa că ne-a spus să nu ne îngrijorăm. Însă din cauza acestor rate mai mari am fost nevoiţi să vindem din lucruri.

— Nu am mai primit nicio scrisoare de la tata, deşi părea foarte optimist în ultima.

— Mai degrabă încântat, îl corectă Daniel pe fratele său geamăn. Îşi încercase norocul în două oraşe din vest, dar se dovediseră o pierdere de timp. Însă în ultima scrisoare ne-a spus că tocmai făcuse o descoperire în

Butte, Montana, lângă o mină de argint cunoscută.

— Asta sună promiţător, remarcă ea. E prea ocupat cu mineritul ca să scrie.

— Timp de două luni? Atât a trecut de la ultima lui scrisoare.

Umerii i se lăsară şi mai mult.

Fie tatăl ei era mort, dar nu, refuza să creadă asta având în vedere că existau atâtea alte motive care să explice tăcerea lui, inclusiv ura sa faţa de scris. Ştia din proprie experienţă că era o persoană cu care cu greu puteai coresponda.

Apoi îşi dădu seama cât de gravă era situaţia.

— Asta înseamnă că aţi pierdut casa deja? Avem voie să mai locuim aici? De ce mi-aţi spus să vin? Cum aş putea eu să îndrept lucrurile?

Daniel întinse mâna spre ea ca să oprească întrebările.

— Domnul Perry, bancherul, a venit şi ne-a bătut la uşă. Părea foarte bucuros că mai toată mobila s-a vândut, ca şi cum asta ar fi însemnat că în curând casa va aparţine băncii. Singurul tablou pe care nu-l vânduserăm era portretul tău. Nu ne puteam desparţi de el. L-a văzut deasupra şemineului şi a rămas pur şi simplu vrăjit.

Privirea ei se îndreptă către şemineu, dar tabloul nu mai era.

— Şi unde e?

— L-a luat drept plată pentru rata de luna trecută şi… şi… Daniel nu putu să mai continue.

Evan pufni şi insistă:

— Spune-i!

— Spune-i *tu!*

— Unul din voi ar face bine să-mi spună, îi repezi ea.

Evan îşi coborî privirea în pământ înainte de a rosti:

— Vrea să te ia de nevastă. Ne-a spus că ne-ar şterge toată datoria dacă accepţi. I-am zis că nu eşti în ţară şi că ar dura ceva până te-am putea aduce aici. A zis că ne prelungeşte termenul de achitare al împrumutului până ajungi.

Era prea mult pentru ea. De fapt, îi venea greu să creadă toate aceste lucruri. Niciun ban? Doamne, Dumnezeule, chiar erau săraci acum?

— Presupun că nu e tânăr şi simpatic, nu?

— Ai lua asta în considerare? întrebă Daniel mirat.

— Nu, dar aş vrea să-mi cunosc opţiunile.

— Nu e tânăr, nu e drăguţ, e chiar gras, dacă vrei să ştii, se grăbi Evan să adauge.

— Dar multe femei din cercul nostru social au căsătorii aranjate, sublinie Daniel. Cel puţin Perry este bogat, locuieşte aici, în Philadelphia, şi deja te doreşte. Dacă te-ai căsători cu el, ai fi acasă cu noi, Violet, familia noastră ar fi din nou împreună, şi problema cu casa s-ar rezolva!

— De asta m-aţi chemat acasă, ca să mă jupoaie un lup gras? Acum înţeleg de ce scrisoarea voastră a fost atât de vagă!

Daniel suspină.

— Nu e aşa. Ne-a fost dor de tine! Şi întotdeauna am presupus că vei avea o căsătorie aranjata aici, în America, aşa că nu-ţi poţi imagina cât de disperaţi am fost când ne-ai scris în primăvară că speri să te măriţi în Anglia. Asta însemna că nu o să te mai vedem niciodată! Dacă tata era aici ca să-ţi citească scrisoarea, suntem siguri că l-am fi convins să-ţi interzică asta.

Violet îşi miji ochii la Daniel.

— Aşa aţi fi făcut? Serios?

Evan îl înghionti pe fratele său.

— Ţi-am spus eu că nu o să fie de acord. Îi zâmbi lui Violet adăugând: dar mă bucur că te-ai întors, Vi, chiar dacă se întâmplă în aceste împrejurări disperate.

— Mulţumesc, dar opţiunea Perry este tăiată de pe listă.

— Avem altele?

— Desigur, răspunse ea prematur. Lăsaţi-mă o clipă să-mi adun gândurile.

Începu să se plimbe de colo-colo. Bineînţeles, băieţii puteau să se întoarcă în Anglia cu ea, chiar dacă nu le

plăcea acolo, dar asta însemna să piardă casa, casă în care îşi petrecuseră copilăria şi în care trăiseră toată viaţa lor. Poate unchiul ar fi fost de acord să plătească împrumutul pentru ei, dar ar fi durat mult până ajungea o scrisoare la Londra şi până primeau răspuns.

Începu să se uite exasperată în tavan.

— Vă daţi seama că, dacă mi-aţi fi scris toate aceste lucruri în scrisoare, veneam cu suficienţi bani pentru a plăti împrumutul, şi astfel nu aţi mai fi fost îngrijoraţi că pierdeţi casa?

— Am discutat despre asta, replică Daniel, şi am conchis că tata ar fi fost furios dacă am fi cerut bani de la familia Faulkner. De aceea ţi-am scris în speranţa că ai putea fi interesată de domnul Perry şi... Observând privirea arzătoare a lui Violet, se opri, apoi adăugă: Dar există o urmă de speranţă acum că tata are o mină. Numai că nu ştim exact unde se află aceasta sau unde e el.

O mină care nu producea nimic încă, dar care ar fi putut avea potenţial, deşi asta s-ar putea să nu se întâmple la timp. Poate că ar fi reuşit să plătească ea următoarea rată cu banii pe care tatăl său îi dăduse ei atunci când plecase la mătuşa Elizabeth. Nu avusese nevoie să cheltuie nimic din ei. Dar dacă folosea banii ca să plătească împrumutul, nu-i mai rămânea suficient pentru a rezolva cealaltă problema: găsirea tatălui lor.

Capitolul 3

Ora cinei se apropia, aşa că se duseră să continue discuţia în bucătărie. Aveau un plan sau, mai degrabă, ea venise cu un plan destul de rezonabil. Cel puţin i se părea cea mai rezonabilă opţiune la care se putea gândi. Era uimitor că mai putea gândi, având în vedere cât de tulburată se simţise după ce aflase că nu mai era o moştenitoare, ci o fată săracă. Prima breşă în plan apăru când se opri în hol să-i explice servitoarei ce aveau de făcut

mâine şi fu întâmpinată de un refuz categoric.

— Nu aş fi acceptat niciodată să vin aici, dacă nu aveam bani să mă întorc la Londra, şi e bine că am insistat să fie aşa, explică Jane cu o expresie încăpăţânată. Aşa că mă întorc! Va trebui să angajaţi o nouă cameristă, domnişoară.

Nu aveau timp de asta.

— Jane, în doar câteva zile vom fi în Montana, mergem cu trenul. O să fie interesant! Nu vrei să vezi…

— Am citit nişte romane despre locurile sălbatice din vest. Sunt indieni şi urşi, şi dueluri la toate colţurile. Nu, domnişoară, nu merg nicăieri în afară de acasă!

Femeia îşi luă bagajul şi ieşi din casă.

Violet le aruncă o privire exasperată fraţilor ei, avertizându-i să nu râdă, însă fu dezarmată văzându-i pe aceştia cum o priveau rugător, sperând că ea o să le gătească ceva. Râse.

— Voi chiar credeţi că mătuşa Elizabeth m-a lăsat să mă apropii de bucătărie? Habar nu am să gătesc, dar cum aţi supravieţuit până acum, bănuiesc că aţi învăţat cum se face.

— Nu prea, comentă Evan. Dar măcar e mâncare şi ne ţine de foame.

— Chiar dacă nu va avea niciun gust, o avertiză Daniel. Şi mâncatul în picioare nu face bucatele mai gustoase.

Vânduseră tot, chiar şi masa din bucătărie, aşa ca ea le sugeră:

— Mai bine v-aş duce la un restaurant să luăm cina.

— Nu poţi, nu dacă vrem să păstrăm secretă întoarcerea ta. Dacă ne întâlnim cu domnul Perry?

Era puţin probabil, însă dacă s-ar fi întâmplat asta, atunci planul ei ar fi fost dejucat. Nu-şi putea permite aşa ceva.

— Plecarea cameristei nu-mi schimbă planul, ei bine, îl schimbă, dar asta înseamnă doar că unul din voi va trebui să vină cu mine să-l căutăm pe tata, în timp ce celălalt va rămâne aici pentru a-l convinge pe domnul Perry să ne

păsuiască o lună de la plata ratei. E nevoie să tragem la sorţi?

Deja discutaseră despre asta. Aveau de gând să-i spună lui Perry că ea trimisese o scrisoare în care zicea că are nevoie de timp pentru a se gândi la propunerea lui de căsătorie. Voia să scrie epistola chiar în seara aceea, în cazul în care el ar fi cerut să o vadă. Avea încredere că se va întoarce din Montana în mai puţin de o lună fie cu destui bani de la tatăl ei pentru a salva casă, fie cu tatăl ei care ar putea vorbi cu bancherul pentru a modifica împrumutul.

Daniel vorbi primul:

— Evan trebuie să rămână! Curtează o moştenitoare foarte bogată şi nu poate să piardă legătura cu ea. Căsătoria lui cu ea ne-ar putea scoate din impas, dar trebuie să se grăbească.

— Mai sunt încă trei care o curtează, aşa că nu sunt sigur că asta e o soluţie, deşi am ceva speranţe, dar lucrurile astea nu pot fi grăbite.

— O iubeşti? întrebă Violet.

— Nu, nu încă, însă e tare frumuşică, aşa că sunt dispus să fac acest sacrificiu, chiar dacă tu nu eşti. În plus, ei îi place de mine, adăugă el rânjind.

Violet îşi dădu ochii peste cap. Bineînţeles că fetei îi plăcea de el. Evan şi Daniel erau amândoi foarte chipeşi. Nu trebuiau să se sacrifice alegând o soţie şi în acelaşi timp nu ar fi trebuit să ajungă săraci. Avea de gând să poarte o discuţie serioasă, chiar tăioasă, cu tatăl ei pentru felul iresponsabil în care irosise moştenirea şi pentru faptul că îi adusese în situaţia asta.

Se întoarse către Daniel, pe care tocmai îl numise partenerul ei de călătorie. Acesta oftă.

— Urăsc să recunosc asta, dar şi eu am o obligaţie. Aş fi plecat de mult să-l caut pe tata, dacă nu aveam. Deşi, eu cred că e teafăr. Ştii cât de charismatic e. Îşi face prieteni peste tot, vrăjeşte oamenii în aşa fel încât îl ajută oriunde merge.

— O obligaţie? întrebă ea îngrijorată la gândul de a călători până în Montana fără măcar unul dintre fraţii ei.

— E vorba despre o datorie pe care o am faţă de un prieten, explică Daniel roşind. Am pierdut la jocuri, chiar credeam că o să câştig, dar nu am reuşit şi nu aveam bani ca să-i plătesc. Dacă nu-mi era prieten, cu siguranţă aş fi ajuns la închisoare. Ar fi aşteptat până puteam să-i plătesc, dar apoi a venit sora lui în oraş, aşa că el s-a oferit să-mi şteargă datoria, dacă sunt de acord să ies cu ea cât timp e în vizită. Sincer, am fost încântat de idee, mai ales că trebuie să recunosc că nu aveam bani să-i plătesc. Trebuia să dureze doar câteva săptămâni, dar ea a decis să-şi prelungească şederea.

— Cât îi datorezi?

— Nu te supăra pe el, Vi, dacă ar fi avut noroc ar fi putut transforma acel pariu în următoarea noastră plată pentru împrumut. Şi-n plus, nu uita că tata ne-a spus să ne continuăm viaţa ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu a fost uşor să ne ascundem situaţia faţă de prietenii noştri, completă Evan care tăia morcovi.

— Cât îi datorezi? repetă ea cu mai multă asprime în glas.

— Doar cincizeci de dolari, care par o avere acum că ne flutură vântul prin buzunare.

Nu-i plăcea deloc să-şi ştie fraţii aşa, cerşind după mărunţiş, dar răsuflă uşurată la auzul sumei.

— Pot să plătesc eu suma asta, astfel încât Daniel să vină cu mine în Montana. Când el începu să rânjească, adăugă: Nu te arăta atât de încântat, s-ar putea să trebuiască să-l ajuţi pe tata cu mineritul.

Daniel gemu, iar Evan începu să râdă în timp ce punea carnea de vită cu morcovii la cuptor. Violet continuă cu ordinele:

— Evan, cât vom fi plecaţi, tu vei continua să-i faci curte alesei tale şi să te ocupi de domnul Perry, totodată, ai putea să încerci discret să afli dacă mai e cineva interesat să cumpere această casă, în nefericitul caz în care o vom pierde. Vânzarea casei ne va permite să plătim împrumutul la bancă şi orice alte datorii mai ai şi să mai rămânem şi cu ceva profit.

— Ştii că acum vorbeşti ca o britanică, nu? zise uimit Daniel.

Violet ridică din sprâncene.

— La ce te aşteptai? Am trăit în Londra la fel de mult ca aici, bineînţeles că am prins accentul şi am învăţat câteva expresii cu care voi sunteţi mai puţin familiarizaţi.

— Vorbeşti exact ca mătuşa Elizabeth atunci când a venit să te ia, furioasă că tata ţi-a permis să te transformi într-o băieţoaică, adăugă şi Evan.

— Nu eram băieţoaică. Oricum, după câteva luni de stat aici cu siguranţă o să vorbesc din nou ca o americancă, replică ea râzând.

— Nu o să rămâi? Nici dacă îl aducem pe tata acasă, şi toate vor fi din nou aşa cum ar trebui să fie?

Daniel părea atât de încrezător, încât aproape îi venea să-i spună ce şi-ar fi dorit să audă. Însă dacă toate ar fi fost cum trebuie, viaţa ei nu ar fi trebuit să se schimbe şi s-ar fi putut întoarce la Londra pentru a bucura de sezon.

— Nu, dar o să încep să vă vizitez mai des acum că am terminat şi şcoala. Nu le voi cere tatii şi lui Evan să mai facă această călătorie, dar tu ai putea, să ştii. În orice caz, nu am de gând să mai las să treacă alţi cinci ani fără să ne vedem, vă promit asta.

— Dar de ce să te întorci? protestă Daniel.

— Chiar înainte de a veni încoace, l-am cunoscut pe bărbatul cu care am de gând să mă mărit, Elliott Palmer, un lord englez. Şi intenţionez să mă întorc cât de repede în Londra, pentru că nu vreau să-l pierd în faţa altei debutante. Acum să ne concentrăm asupra planului nostru. Evan, tu o să-l convingi pe Perry să ne mai acorde timp şi sper ca scrisoarea pe care o voi compune în această seară să fie de ajutor, iar eu şi Daniel ne vom întoarce din Montana cu veşti bune sau cu tata.

— Să-mi trimiteţi vorbă imediat. Vreau să ştiu că este bine, îi rugă Evan.

Violet îşi dădu seama că Evan era îngrijorat, probabil şi Daniel, dar nu voiau ca ea să simtă asta şi să se îngrijoreze la rându-i.

— Sunt sigură că cineva v-ar fi anunţat dacă ceva rău i s-ar fi întâmplat, mai ales că tata deţine o proprietate în Montana, dacă exploatarea minieră poate fi numită astfel. Aşa că e bine ca nu aţi auzit nimic. Probabil este mult prea ocupat cu treaba, dorindu-şi să facă cât mai mulţi bani pentru a ne scoate din încurcătură, şi cine ştie cât de departe e de oraş ca să expedieze o scrisoare cu poşta. Acum, mai există în casa asta un pat în care să pot şi eu să dorm la noapte?

Capitolul 4

În dimineaţa următoare, Violet era puţin cam agitată înainte de a pleca la gară împreună cu Daniel. În ziua anterioară, când fratele său se dusese să-şi plătească datoria la prietenul lui, îl rugase să-i cumpere o valiză, întrucât nu avea sens să care după ea unul dintre cuferele cu care venise, de vreme ce se aşteptau să stea în Montana doar câteva zile. El reveni cu veşti bune. Prietenul lui refuzase să-i ia banii, asigurându-l ca timpul petrecut cu sora lui era o plata în sine.

Ea era mai îngrijorată în legătură cu alţi creditori pe care fraţii ei îi menţionaseră, însă amândoi o liniştiseră spunându-i că totul era încă sub control, fiindcă niciunul dintre acei negustori nu aflase de noua lor situaţie financiară. Totuşi, îi dădu lui Evan nişte bani, dorindu-şi să-i fi lăsat mai mult, dar trebuia să se asigure că va avea destui pentru toată familia, cel puţin o perioadă, în cazul în care tatăl lor nu dăduse lovitura în vest. Însă era optimistă şi abia aştepta să-l revadă.

Tocmai cumpăraseră bilete pentru trenul care era pe punctul să plece. Urcă înaintea fratelui ei şi îi păstră şi acestuia un loc. Credea că el se afla în spatele ei. Când se întoarse, văzu cum un poliţist tocmai îl reţinuse şi îl ducea departe de peron. El strigă, încercând să-i spună ceva, dar din cauza ferestrelor închise, ea nu putea auzi nimic clar.

Alergă către ieşire şi dădu să coboare, însă trenul porni.

— E croitorul meu. Crede că vreau să plec din oraş fără să-i plătesc. O să discut cu el şi... îl auzi în cele din urmă pe Daniel.

Nu mai avea cum să coboare din tren nici dacă ar fi dorit. Luă în considerare să se arunce, dar nu voia să-şi rupă o mână sau un picior şi apoi să nu mai poată să meargă nicăieri. Însă nu voia să călătorească singură nici măcar pentru o zi. Măcar de-ar fi fost camerista cu ea, dacă lui Jane nu i-ar fi fost atât de frică de această călătorie – Doamne, Dumnezeule, acum se temea şi ea la fel ca Jane.

Daniel ar putea să o urmeze a doua zi în cazul în care reuşea să returneze biletul şi să-şi ia unul nou. Însă ar fi în urma ei cu o zi pe durata întregii călătorii, dacă ea nu se oprea la prima staţie să-l aştepte. Însă nu puteau să piardă timpul, în curând trebuia plătită următoarea rata.

În cele din urmă, alungă aceste temeri când se uită prin vagon şi observă că ceilalţi pasageri erau bine îmbrăcaţi şi păreau la fel de respectabili ca ea.

Se aşeză şi privi în gol pe fereastră. La prima oprire îi trimise lui Evan o telegramă spunându-i că-l va aştepta pe Daniel în Butte. Dar mai târziu, în săptămâna aceea, aproape că se răzgândi când trenul traversă ceea ce era considerat vestul.

Nu-şi închipuise că îi vor trebui şase zile ca să ajungă la destinaţie, mai ales că fraţii ei se tot lăudaseră că va merge cu cel mai rapid tren din lume. Erau dezinformaţi. Reţeaua transcontinentală utiliza aceleaşi trenuri ca şi celelalte căi ferate, doar că se credea că era cea mai rapidă, pentru că traversa toată ţara fără să se oprească în fiecare oraş pentru pasageri. În Utah trebui să schimbe trenul din nou pentru a continua călătoria, în nord, către Montana, şi la fiecare oprire era obligată să doarmă în aşteptarea noilor vagoane, fapt pentru care pierduse câte o zi pentru fiecare oprire, precum şi bani la fiecare hotel în care se cazase. De-acum, trebuia să fie atentă cu fiecare bănuţ.

Violet simţi că intrase într-o lume total diferită după

ultima schimbare a trenului. Pasagerii din est cu care călătorise până atunci şi a căror companie o făcuse să se simtă liniştită îşi continuau drumul către California, în timp ce ea mergea în nord. Când se uită pe fereastră, vedea doar spaţii deschise, păduri virgine, lacuri atât de întinse, încât nu le vedea ţărmurile îndepărtate. Privelişte a o fascina şi s-ar fi bucurat de călătorie dacă nu ar fi fost singură, mai mult, curiozitatea ei crescu în momentul în care îi observă pe noii pasageri, care păreau a fi cowboy, fermieri, oportunişti care visau să devină bogaţi în Butte. Oare tatăl ei se simţise la fel de entuziasmat şi optimist ca oamenii aceştia când venise în vest? El întotdeauna era încrezător în succesul său.

Când ajunse în Montana, Violet nu şi-ar fi imaginat niciodată un oraş ca Butte. Şcoala nu o pregătise pentru frontiera americană. Studiase istoria europeană şi despre războaiele pe care Anglia le purtase cu America, dar pe englezi nu-i interesa partea de vest a Americii pe care o considerau primitiva şi sălbatică. Aflase de la unul dintre pasageri că Montana nici măcar nu era un stat, ci un teritoriu al Statelor Unite ale Americii. Pentru un oraş de frontieră, Butte era mai mare decât s-ar fi aşteptat, plin cu tot felul de afacerişti, cu numeroase hoteluri, chiar şi săli de spectacole, deşi multe dintre acestea păreau mai mult saloane. Nu semăna cu niciunul dintre oraşele în care crescuse. Clădirile erau din lemn şi joase, niciuna nu părea mai înaltă de două niveluri. În acea după-amiază de sâmbătă era incredibil de aglomerat şi, mai rău, plin de praf de la atâţia oameni mergând şi călărind pe străzi. Majoritatea bărbaţilor erau îmbrăcaţi în haine de lucru. Văzu foarte puţine pălării, şi nimeni nu purta costum. Femeile erau îmbrăcate simplu, cu excepţia câtorva, pe care le observă şocată, îmbrăcate în rochii scurte. Erau prea multe de înţeles, aşa că nici nu încercă. Pur şi simplu, se îndreptă către hotelul care i se păru cel mai respectabil, plăti o cameră şi adormi imediat, ruptă de oboseală.

În dimineaţa următoare era nerăbdătoare să înceapă să-şi caute tatăl. După ce luă micul dejun în restaurantul

hotelului, îl întrebă pe îngrijitor cu cine ar fi indicat să vorbească pentru a găsi o persoană dispărută. Acesta îi oferi indicaţii cum să ajungă la biroul şerifului. Mai întâi, se opri la biroul telegrafului ca să vadă dacă avea vreo veste de la fraţii săi. Nu avea, aşa că le trimise ea o telegramă pentru a-i anunţa că ajunsese cu bine în Butte. Îi dădu funcţionarului adresa hotelului în care era cazată, ca orice răspuns din partea fraţilor ei să-i fie transmis rapid.

La ora aceea a dimineţii, străzile nu erau atât de aglomerate. Erau doar câteva căruţe care livrau bunuri. Minerii care umpluseră oraşul cu o zi în urmă probabil plecaseră sau dormeau pentru a-şi reveni din beţie. Noaptea, Violet se trezise de două ori din cauza unor împuşcături.

Cum se descurcase tatăl ei în oraşul ăsta? Charles Mitchell era un gentleman înnăscut, întotdeauna impecabil îmbrăcat. Nu văzuse niciun bărbat purtând costum nici cu o zi în urmă şi nici în acea zi. Singurii bărbaţi pe care îi văzu purtau haine de lucru, pantaloni, cămăşi, pălării cu boruri largi şi centuri pentru pistoale. Acestea din urmă făceau ca oraşul să-i pară străin şi să-şi dorească să plece cât mai repede. Spera să-l găsească pe tatăl ei în acea zi şi a doua zi să fie în trenul de Philadelphia cu veşti bune pentru fraţii ei.

Pe veranda clădirii unde se afla biroul şerifului un bărbat stătea pe un scaun. Părea că doarme cu capul sprijinit de perete şi cu pălăria acoperindu-i chipul. Când trecu pe lângă el ca să intre, încercă să nu-l deranjeze.

— Şeriful? îl întrebă ea pe omul care stătea după birou. Acesta era de vârstă mijlocie, proaspăt bărbierit şi îmbrăcat cu o cămaşă cu mâneci suflecate peste care purta o vestă de piele.

Bărbatul ridică privirea din ziarul pe care îl citea.

— Nu, doamnă. Şeriful este plecat la pescuit cu fratele său, aşa cum face în fiecare sfârşit de săptămână. Sunt ajutorul de şerif Barnes. Cu ce pot să vă ajut?

— Tatăl meu, Charles Mitchell, a dispărut. A venit aici acum câteva luni. Din ce am înţeles a revendicat un teren

în această zonă. Aşa se spune cred, nu?

— Da, sunteţi destul de aproape, rânji ajutorul de şerif. Şi ce vă face să credeţi că lipseşte?

— Pentru că obişnuieşte să scrie acasă destul de des, dar nu a mai trimis o scrisoare de când ne-a informat ca a ajuns aici şi a început să execute lucrări miniere. De atunci, nimic. Ne temem că ar putea fi rănit sau… mai rău.

Bărbatul arboră o expresie sobră şi zise:

— Asta putem afla imediat.

Deschise un sertar şi scoase un registru. Îl răsfoi de câteva ori, apoi o privi din nou. Expresia lui îi făcu inima cât un purice.

— Şeriful se ocupă de obicei cu veştile rele, dar cum e plecat, evident că nu o să-l aşteptam, spuse el cu un vădit disconfort. Îmi pare rău, domnişoară! Tatăl dumneavoastră a murit acum două săptămâni. Era cunoscut la noi sub numele de Charley, nu că l-ar fi cunoscut cineva bine. Îmi aduc aminte că domnul doctor Wilson ne-a spus. El este cel care îl înlocuieşte pe doctorul Cantry când acesta e plecat. Tatăl dumneavoastră a fost pacientul doctorului Cantry mai bine de o lună, însă nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa după accidentul care a avut loc la mâna lui. Un alt proprietar de mină l-a dus la doctor. El e cel care l-a găsit. Cred că minele lor se află în aceeaşi zonă.

Ajutorul de şerif o ajută să se aşeze pe un scaun când văzu că era pe punctul de a leşina. Îl auzea, dar cumva cuvintele pluteau deasupra ei. Mort? Fraţii ei o să fie la fel de îndureraţi ca ea la aflarea veştii. Fusese atât de sigură că astăzi urma să se întâlnească cu tatăl ei. Nu putea să creadă că nu avea să-l mai vadă niciodată! Chiar era mort?

O batistă flutură în faţa ei. Îşi dădu seama că plângea. Trecuse atât de mult timp de când nu îl văzuse pe tatăl ei, şi totuşi avea atâtea amintiri cu el, plimbări şi picnicuri în parc, îi învăţase pe ea şi pe fraţii ei să înoate în lacul Springton, plimbări cu barca pe râul Delaware, toţi patru adunaţi în salon în timp ce el le citea, ea stând strâns lipită de umărul lui, iar băieţii aşezaţi la picioarele lui. Amintirile o năpădiră. Vestea o copleşise. Ce să facă acum?

— Callahan, bărbatul care l-a adus pe tatăl tău în oraş, se interesa de el de fiecare dată când cobora de pe dealuri. A lăsat chiar şi nişte bani de înmormântare, în caz de nevoie. Din păcate, s-a întors în oraş la câteva zile după ce a murit tatăl dumneavoastră, iar el fusese deja îngropat în cimitirul de la marginea oraşului.

Efectiv amorţise! Nu putea să fie mort. Trebuia să fie o greşeală, un alt bărbat cu acelaşi nume…

— Doctorul Cantry s-ar putea să aibă mai multe informaţii. Cât despre Morgan Callahan, ei bine, el nu prea trebuie luat în seamă.

— De ce?

— Callahan e un soi de pustnic, locuieşte undeva printre dealuri şi nu vine în oraş prea des. Majoritatea îl consideră un om al munţilor, mai ales după ce a apărut într-o blană de urs iarna trecută, arătând la fel de neîngrijit ca un animal. Se şi comportă ca un urs, dacă mă întrebi pe mine. Se pare că s-a ocupat de minerit în tot acest timp, ceea ce nu e surprinzător având în vedere că proprietarii de mine mari se grăbesc să le achiziţioneze pe cele mici. Se răspândise vestea că Morgan găsise o mină bogată în argint şi că doar tatăl tău ştia unde se afla. Oricum, Morgan este mult prea ursuz şi necioplit ca să discute cu o domnişoară ca dumneavoastră.

Ea încuviinţă.

— Lucrurile tatălui meu? Unde sunt?

— Probabil tot la mâna lui. Şi cred că o să trebuiască să închideţi contul tatălui dumneavoastră, dacă a avut unul, doar că va trebui să aşteptaţi până se deschide banca mâine.

— Doctorul unde e?

O ajută să se ridice pentru a o conduce afară.

— Pot să vă duc eu la el. S-ar putea să vă poată recomanda şi ceva împotriva şocului pe care-l simţiţi acum.

— Şi unde este mina tatălui meu?

— Va trebui să verificaţi acest lucru la oficiul de revendicări, deşi nu vă va ajuta prea mult, fiindcă ei nu vă pot confirma decât că are o mină. S-ar putea să vă spună în

mare cam pe unde se află, dar mai mult nu. Oricum, o să aveţi nevoie de o călăuză, mai ales dacă e aproape de cea a lui Callahan, deşi mă îndoiesc că ştie cineva unde se află exact. Morgan pare destul de obsedat să păstreze secretul locului, aşa că mereu pleacă din oraş în altă direcţie faţă de cea din care a venit.

În ciuda acestor argumente, trebuia să întrebe:

— Dar domnul Callahan mi-ar putea arăta?

Ajutorul de şerif oftă.

— S-ar putea să fie singurul care ştie exact unde e, dar, sincer, domnişoară, nu este o persoană cu care aţi vrea să aveţi de-a face.

— E în oraş?

— Nu, zise el parcă bucuros. Nu, cel puţin nu am auzit să fie şi aş fi auzit dacă era. Lumea bârfeşte când apare el, şi asta nu se întâmplă des. Şi când vine, petrece doar o seară în oraş la un hotel, apoi a doua zi pleacă. Dar pot să vă arăt hotelul la care stă de obicei. Puteţi să-i lăsaţi un mesaj dacă doriţi. Poate o să vă deseneze o hartă şi veţi putea angaja pe cineva mai drăguţ ca să vă arate calea, rosti el neîncrezător.

Cum Morgan păstra secret amplasamentul minei, nu ar desena niciodată o hartă, chiar dacă era pentru fiica prietenului lui. Fuseseră oare prieteni? Sau doar cunoştinţe? Nu, trebuiau să fi fost prieteni, dacă Callahan plătise pentru înmormântarea lui, aşa că poate ar fi desenat o hartă, dacă s-ar fi ajuns la asta. Şi dacă s-ar fi ajuns…

— Mi-aţi putea arăta hotelul mai întâi? întrebă ea.

— Sigur.

Recepţionerul de la hotelul care se afla într-o zonă mai nouă a oraşului faţă de cea unde se cazase ea îi spuse că nu-l mai văzuse pe Callahan de câteva săptămâni.

— Mă cam aşteptam să aud asta, mărturisi ajutorul de şerif Barnes, dar observându-i expresia deznădăjduită se grăbi să adauge: Astea sunt veşti bune, mai ales dacă vă doriţi să-l întâlniţi, asta înseamnă că trebuie să vină în oraş într-o săptămână sau două. O să întreb, dar sunt sigur că Morgan are un motiv bine întemeiat pentru a păstra secret

locul minei. Până nu demult era o competiţie pe viaţă şi pe moarte între mineri, asta până când proprietarii mari au cumpărat toate minele mici. Toţi minerii pe care-i vezi în oraş lucrează pentru ei. Nu mai sunt mine mici în oraş, de aceea cred că mina lui Morgan e la o distanţă mare de Butte şi de-aia nu ajunge des în oraş. Dar mai bine vă propun să mergem la cabinetul doctorului, nu e departe, e pe strada următoare, şi el locuieşte la etaj, aşa că el e acolo, chiar dacă e închis cabinetul.

O nelinişti faptul că trebuia să-l aştepte atât de mult pe acest Callahan doar pentru a afla dacă tatăl ei găsise ceva metal care putea fi vândut. Dar poate avea să obţină mai multe răspunsuri mâine la bancă, dacă exista o sumă decentă în contul tatălui.

— E incredibil cum ştiţi totul despre minerii din acest oraş, remarcă ea în drum spre doctorul Cantry. Cum faceţi asta? Cum e posibil?

Ajutorul de şerif chicoti.

— Nu este. Vin aici oameni din toată lumea, irlandezi, galezi, germani, chinezi, chiar şi sârbi, doar ca să numesc câţiva, şi mulţi dintre emigranţi au renunţat la minerit şi şi-au deschis afaceri.

— Atunci cum se face că ştiţi atât de multe despre domnul Callahan?

— Asta pentru că îi cunoaştem familia. Au o fermă mare la est, în Nashart. Obişnuiau să se ocupe de turmele noastre, de păstorit, asta până când calea ferată a ajuns în oraşele lor, şi noii fermieri s-au mutat mai aproape de noi, în Bozeman. Când Morgan a venit aici anul trecut, circula zvonul că este oaia neagră a familiei şi că a fost renegat. Însă e doar un zvon, iar Morgan e suficient de dificil din fire, aşa că mai bine nu pomeniţi nimic despre aceste lucruri dacă-l întâlniţi.

Dacă? Da, poate că nu va trebui să-l aştepte dacă exista o sumă substanţială în contul lui Charles. Îi putea lasă pe fraţii ei să decidă ce să facă cu mina tatălui lor, iar ea se putea reîntoarce în Anglia.

Doctorul nu era acasă când ajunseră ei, era plecat să

facă o consultaţie la domiciliu. Hotărî să-l aştepte acolo, nu avea altceva mai bun de făcut, în afară de a-şi anunţa fraţii că ceea ce niciunul dintre ei nu dorise să accepte nici măcar ca o posibilitate îndepărtată era adevărat – tatăl lor era mort.

Capitolul 5

Impasul în care se afla Violet era tot mai mare. De ce-şi închipuise că putea să facă faţă singură situaţiei? Din cauza durerii, nici măcar nu conştientiza cât de disperată era.

Scurta conversaţie pe care o avusese cu medicul dezvăluise ceva ce fraţii ei nu ştiau. Charles plecase de acasă bolnav de inima. Îl vizitase pe doctorul Cantry la scurt timp după ce ajunsese în oraş, plângându-se de dureri în piept. Acesta îl avertizase să evite situaţiile stresante pentru că îi puteau cauza cu uşurinţă un infarct, şi totuşi Charles plecase de acolo direct la mină? La ceva atât de stresant? Cantry îi spuse că cel mai probabil un infarct i-a cauzat moartea, a căzut, s-a lovit la cap şi nu s-a mai trezit.

În dimineaţa următoare, prima oprire a fost la oficiul de revendicări. Bărbatul de acolo îi confirmă că Charles Mitchell înregistrase o mină, însă politica băncii nu îi permitea să arate nimănui unde se afla aceasta, nici măcar rudelor apropiate. Totuşi, îi dădu un indiciu, precizând că nici o hartă nu ar fi de folos, întrucât acea zonă nu este cartografiată corespunzător.

— Puţine mine sunt. Dacă minerul este acolo, mina este acolo, interesele lui sunt acolo, ca urmare tot locul e al lui. Dacă apare vreo dispută, cel care are dovada de proprietate mai veche câştigă.

Pesemne Violet arăta foarte nedumerită, fiindcă bărbatul adăugă:

— Nu e atât de obscur ca sistem, oricât de ciudat ar suna, domnişoară. Noi nu suntem aici să-i ajutăm pe

oameni să găsească minereu, ci doar să înregistrăm când l-au găsit.

Credea că pricepuse, deşi nu-şi putea da seama cum de reuşise tatăl său să găsească minereu, dar măcar îşi confirmase o presupunere, şi anume că tatăl ei avea o mină în acea regiune.

Decise să amâne trimiterea unei a doua telegrame fraţilor ei până mergea la bancă, unde se şi îndrepta. Voia să aibă şi nişte veşti bune, pe lângă cele rele. Dar nu putu să facă asta, tatăl ei nu avea niciun cont la banca din acest oraş.

Descoperi un posibil motiv pentru această situaţie când îl rugă pe funcţionar să verifice încă o dată registrele.

— Acum trei luni am fost jefuiţi, aşa că nu mă surprinde faptul ca tatăl dumneavoastră nu a avut încredere în banca noastră şi nu a vrut să-şi lase banii aici. În general, minerii trimit banii direct acasă sau îi ascund, iar negustorii din oraş îşi ţin banii în propriile seifuri. S-ar putea să treacă ani până să-şi revină banca, dacă acei bani nu sunt găsiţi, îi explică el morocănos.

Nu avea nicio veste bună pentru fraţii ei şi nici nu mai putea amâna transmiterea veştilor rele. Îl întrebă pe Daniel de ce nu venise la Butte, aşa cum îi promisese, şi îi mărturisi că încă avea nevoie de el ca să găsească banii tatălui. Apoi aşteptă răspuns în camera ei timp de două zile. Când îşi mai reveni din şoc şi din durere, îşi dădu seama că mai bine s-ar fi mutat la hotelul care îi plăcea lui Callahan, pentru a fi sigură că o să-l întâlnească când acesta ajungea în oraş.

După schimbarea hotelului, se duse cu flori la mormântul tatălui şi plânse din nou. Exploră şi oraşul, în încercarea de a-şi umple timpul, dar curând renunţă din cauza fluierăturilor şi remarcilor pe care le primea din partea bărbaţilor când trecea pe trotuar.

Ziua stătea în noua ei cameră, iar seara cobora doar pentru cină. În prima noapte în noul hotel o întâlni pe Katie Sullivan, un spirit înrudit. Era o fată plină de viaţă, cu părul roşu şi ochii verzi, destul de drăguţă, fără pic de accent

irlandez. Trăia cu familia ei în Chicago şi venise în Butte doar ca să-şi viziteze tatăl.

Violet presupuse că fusese invitată de Katie şi de logodnicul ei Thomas să stea cu ei la masă datorită hainelor pe care le purta. Atât de puţină lume era îmbrăcată la modă în acest oraş, încât ea ieşea în evidenţă, la fel şi Katie, aşa că în mod firesc fuseseră atrase una de cealaltă de interese aparent comune – cel puţin în materie de modă.

Afinitatea dintre ele crescu în momentul în care Violet se prezentă şi menţionă numele tatălui ei.

— Prietenul lui Morgan Callahan? întreba ea.

— Îl cunoşti?

— Dumnezeule, nu! Şi nici nu m-aş apropia de un asemenea individ. Dar toată lumea a auzit de el. Se spune că a fost cowboy transformat în vânător, transformat în miner şi acum e pur şi simplu nebun de atâta singurătate, în orice caz o persoană nesociabilă. În plus, tatălui meu nu-i place omul, spune despre el că e cel mai încăpăţânat om – ăăă... catâr – pe care l-a întâlnit vreodată. Shawn Sullivan este tatăl meu şi ni se va alătura în curând. Întârzie. Ar fi bine să nu pomeneşti nimic de Callahan de faţă cu el.

Violet înţelese îngrijorarea din vocea fetei şi încuviinţă.

— Dar nu voi face asta şi nici nu vreau. Însă am fost informată că el ar putea să-mi arate unde este mina tatălui meu. Sper să-mi facă o hartă a locului.

— O hartă? Asta ar fi ideal, nu? Încearcă să petreci cât mai puţin timp posibil cu el.

Urmând sfatul lui Katie, Violet nu-l menţionă pe Callahan în discuţiile cu Shawn Sullivan. Era un domn vorbăreţ odată ce se relaxa, de vârstă mijlocie, perspicace, corpolent şi cu un accent irlandez foarte distinct. Se pare că se întâlnea cu logodnicul lui Katie pentru prima oară, acesta fiind şi scopul vizitei lui Katie în Butte. Restul serii bărbatul îl chestionă pe potenţialul ginere, întrebându-l despre familia sa, relaţiile sale, mijloacele de care dispunea. Dar odată ce îşi dădu binecuvântarea pentru aceasta uniune, adăugând râzând că totuşi s-ar putea să mai aibă nişte

condiţii, atât el, cât şi Thomas se relaxară şi se bucurară de cină.

— A, Mitchell? Numele îmi sună cunoscut, rosti domnul Sullivan aţintindu-şi ochii verzi asupra lui Violet.

— Tatăl meu a fost în zonă cu câteva luni înainte de a muri, explică ea, adăugând plină de speranţă: Poate l-aţi întâlnit?

— S-ar putea să fi lucrat pentru mine, dacă era miner.

— Nu, a avut propria mina, doar că încă nu ştiu unde.

— Păi, asta nu-i bine.

Păru să-i pară rău pentru ea, ca şi cum nu credea că ar putea să aibă noroc să găsească mina, fapt care o dezarmă. Ascultă cu dezinteres restul conversaţiei despre familia lui din Chicago.

Dar se pare că mai târziu în acea seară Katie îi spusese tatălui ei că Violet intenţiona să discute cu Morgan Callahan şi îi explicase de ce. Mai mult, a doua zi primi un bileţel de la Shawn Sullivan, care o informa că, în cazul în care obţinea o hartă a locului unde se afla mina tatălui ei, i-ar face plăcere să-i pună la dispoziţie o escortă armată care să o ducă acolo. Ce drăguţ din partea lui!

A doua zi, după plecarea lui Katie la Chicago pentru a face pregătirile de nunta, Violet rămase mai mult în camera ei cu lucrul de mână. Micul gherghef şi aţa erau singurele lucruri neesenţiale pe care le pusese în valiză, pentru că brodatul era unul dintre hobby-urile ei. Ieşea din hotel doar ca să meargă la mormântul tatălui, unde petrecea ore bune plângând, şi se oprea la oficiul de telegraf de două ori pe zi, deşi primise asigurări ca orice telegrame care vor veni pentru ea îi vor fi livrate la hotel.

Nu primi o telegramă de la fraţii ei decât abia mai târziu în acea săptămână şi nu era ceea ce sperase ea. Spuneau ca le era imposibil să i se alăture, dar aveau încredere că va găsi mina tatălui, locul unde cel mai probabil îşi ascunsese banii. Deja ajunsese la concluzia că, dacă Charles avusese ceva bani, acolo erau, aşa că trebuia să depună toate eforturile pentru a o găsi, dar nu se aşteptase să continue această călătorie singură. Cum să

facă asta? Şi cât timp îl mai puteau amâna pe domnul Perry? Trecuseră deja două săptămâni de când plecase din Philadelphia şi o săptămână de când îl aştepta pe Callahan. Nu putea să-l aştepte la nesfârşit, întrucât exista pericolul ca în următoarea telegramă să afle că pierduseră casa. Încă o săptămână cel mult şi apoi intenţiona să plece. Începu să aştepte în holul hotelului. Nu-şi permitea să piardă ocazia de a-l întâlni, în cazul în care-şi făcea apariţia.

Câţiva oameni se cazară în acea zi, inclusiv o doamnă îmbrăcată la modă. Altcineva care venea din est? Violet se gândi să se prezinte, însă o auzi pe tânăra femeie răstindu-se la unul dintre bărbaţii care o însoţeau, după care alergă pe scări. În dimineaţa următoare Violet întrebă din nou la recepţie de Callahan, ceea ce făcuse toată săptămâna. Nu putea să piardă ocazia şi nici să depindă de angajaţii hotelului cât vor informa când va ajunge sau cât vor da bileţelul ei. În acea zi era un recepţioner nou, unul pe care nu-l cunoştea, aşa că fu nevoită să-i explice cine era şi că era crucial să vorbească cu Morgan Callahan când avea să se cazeze, iar bileţelul pentru el se afla întotdeauna la recepţie. Deschise câteva sertare până îl găsi.

— Ştii despre cine vorbesc, da? îl întrebă ea pe noul recepţioner.

— Toată lumea îl cunoaşte, doamnă. Omul munţilor, cel puţin asta credem noi că este, un pustnic care abia spune câteva cuvinte şi arată ca naiba, scuzaţi-mi exprimarea. Umblă vorba că ar fi bogătaş, că a descoperit o mină de argint, undeva prin părţile astea. Oricum, asta nu l-a făcut mai prietenos. Sunteţi sigură că vreţi să vorbiţi cu un astfel de om?

Se întrebă de câte ori avea să mai audă acest lucru.

— Nu prea am de ales, răspunse ea. Aşa că spune-mi cum arată. Mi-ar plăcea să-l recunosc când o să-l văd, sau identitatea lui este evidentă dat fiind că arată ca un urs?

Omul râânji.

— Nu, doamnă, nu va purta haina aceea urât mirositoare din blană de urs pe vremea asta călduroasă. Omul este înalt, cu părul negru, trecut de douăzeci şi cinci

de ani şi poarta de obicei o armă la şold indiferent de vreme.

Toată lumea din oraş, cu excepţia minerilor, obişnuia să facă asta, dar descrierea recepţionerului îi era de ajutor, aşa că îi mulţumi. Se alătură unui domn mai în vârstă pe canapeaua din faţa recepţiei ca să-l poată supraveghea.

— Este cel mai rapid pistolar din vest, îi explică entuziasmat omul.

— Cine?

— Faimosul pistolar Degan Grant. Am auzit că stă în acest hotel.

Îşi pierdu interesul pe măsură ce îi povestea despre extraordinarul pistolar şi începu să studieze holul hotelului. Doi bărbaţi ieşiră din sala de mese unde se lua cina, grăbindu-se către ieşirea principală, unul era scund şi purta o haină lungă maronie şi o pălărie mare trasă peste ochi, celălalt era înalt, cu păr negru şi cu o armă la şold. Să fie Callahan? Se cazase aseară, şi funcţionarul nu ştia? Spera să nu fie aşa. Omul era foarte intimidant, îmbrăcat din cap până în picioare în negru, părea foarte nervos. Şi părea că pleacă iar?

Se ridică să-l oprească. Omul în vârstă o trase înapoi.

— Cred că e el! Nu te holba! O să te împuşte dacă-l priveşti prea mult, spuse el şoptind.

Împuşcată pentru că se holba? Ce prostie! În plus, bătrânul doar presupunea că acesta era pistolarul, când de fapt putea să fie chiar bărbatul pe care îl aştepta ea. Şi care pleca fără să stea de vorbă cu ea.

Îi urmări în faţa hotelului şi îi văzu mergând grăbiţi pe mijlocul străzii. Erau deja la o distanţă de trei magazine. Trebuia să strige după el acum, ceea ce nu se cuvenea. Nu putea să încalce această regulă de aur a etichetei. Cel puţin nu în public. În schimb, grăbi pasul pentru a-l prinde din urmă.

Se apropiase destul de mult de cei doi şi urma să-l întrebe pe bărbat dacă era Morgan Callahan, când auzi o voce de femeie din spate.

— Degan Grant, treci înapoi!!

Cu ochii mari, Violet se întoarse către hotel şi o văzu pe femeia pe care dorise să o abordeze ieri, îmbrăcată la fel de frumos. De această dată purta o ţinută din trei nuanţe de albastru, chiar şi micuţa pălărie pe care o avea şi care semăna cu a lui Violet era albastră. Tânăra cea drăguţă ieşise în stradă să strige după pistolar. Slavă Domnului că nu era Morgan Callahan, se gândi Violet. Pistolarul nu se opri, nici măcar nu întoarse capul, fapt care o făcu să strige şi mai tare.

— Degan, opreşte-te! Ascultă-mă!

Se opri, dar nu pentru ea. Un bărbat apăruse pe stradă şi se îndreptă încet direct spre el. Violet nu trebuia să fie din vest ca să-şi dea seama că va urma un schimb de focuri, mai ales, în momentul în care oamenii se retraseră din magazine şi începură să alerge departe de cei doi oameni din stradă. Trebuia să facă şi ea la fel, dar încremenise, era prea şocată ca să se mişte.

Era suficient de aproape de domnul Grant ca să-l audă pe însoţitorul lui.

— Este un bărbat pe acoperiş cu o puşcă îndreptată către tine. E o ambuscadă.

— Ştiu, am mai văzut încă doi.

— Dar asta e dincolo de raza ta de acoperire, şi tu eşti în a lui.

— S-ar putea să nu conteze dacă îl omor întâi pe Jacob. Asta e lupta lui, nu a lor.

— Cel mai bine ar fi să ne adăpostim, nu crezi? sugeră omul mai scund.

— Da! replică domnul Grant. Întoarce-te la hotel şi fă asta rapid!

Violet era uimită că putea vorbi atât de calm despre uciderea unor oameni. Bărbatul scund sau băiatul – nu-i văzu faţa – alergă către hotel, oprindu-se să-i spună ceva şi tinerei care părea mai preocupată să nu calce în bălegarul de pe drum, decât de iminenta încăierare. În acel moment, tânăra începu la rându-i să alerge spre hotel. Ceea ce încercă să facă şi Violet când dintr-odată fu târâtă într-unul dintre magazinele din spatele ei.

— Ce naiba, domnişoară! rosti cu dispreţ negustorul. Nu înţelegi ce se întâmplă acolo?

— Ba da!

— Înseamnă că nu ştii că gloanţele zboară dintr-o parte în alta? Şi cât pot ucide pe nevinovaţi?

— Nu, nu ştiam asta. Mulţumesc! răspunse ea albă la faţă.

— Ascunde-te sub fereastră! Ale mele au fost deja sparte tot în astfel de lupte. Duelurile nu prea se mai întâmplă în partea asta din Butte, de obicei au loc în zonele mai problematice ale oraşului.

Vorbea în timp ce se uita din colţul ferestrei de la magazin. Violet aruncă o privire la podeaua murdară şi refuză să se aşeze, aşa că stătea în spatele negustorului, privind pe după umărul lui, trupul lui voinic oferindu-i suficientă acoperire. Degan Grant şi omul pe care îl numise Jacob erau în vizorul lor din acel punct. Rămase uimită când îl văzu pe băiatul cu haină lungă pe marginea drumului, trecând grăbit dincolo de vitrina magazinului, înfruntând toate pericolele.

Negustorul nu închisese uşa după ce o târâse înăuntru, iar domnul Grant era suficient de aproape de magazin ca ea să-l audă vorbind cu celălalt pistolar.

— Data trecută nu te-am ucis pentru că îţi plângeai fratele mort. Ai avut timp destul pentru a-l plânge!

Comentariul îl făcu pe Jacob să râdă, însă ea era prea departe ca să-i audă răspunsul, dacă existase unul. Degan Grant scoase pistolul şi trase. Incredibil, cât de iute făcuse asta! Pistolul celuilalt bărbat se auzi mai târziu, dar glonţul său nu nimeri, căci apăsase pe trăgaci în timp ce cădea la pământ. Dacă acel glonţ lovise ceva, asta nu era evident, iar Jacob zăcea în stradă acum mort sau rănit.

Mai multe focuri de armă se auziră în replică. Trebuia să fie ambuscada de care vorbise băiatul mai devreme. Pistolarul dispăruse şi probabil se dusese să rezolve situaţia. Auzi şi alte împuşcături, dar după câteva minute de linişte, întrebă:

— Oare o fi sigur să mă întorc la hotel acum?

Negustorul se întoarse şi se uită lung la ea înainte de a zâmbi:

— Eşti o fetişcană curajoasă, nu glumă! Ultima oară când o femeie s-a ascuns în magazinul meu, s-a spart fereastra şi a plâns vreo oră după ce s-a tras ultimul glonţ, nu a vrut să plece până nu au fost ridicate toate cadavrele de pe stradă.

Nu era nimic curajos în reacţia ei faţă de violentă, pur şi simplu, nu-şi permitea să-l piardă pe Callahan şi se temea ca nu cumva el să fi ajuns la hotel în timp ce se desfăşura toată drama asta în stradă. Putea să fie acolo, chiar în acel moment!

— Voi fi bine, răspunse ea. Stau la hotelul de mai jos.

— Cum doriţi, domnişoară.

El ieşi primul din magazin, de fapt lumea începea să se adune ca să vadă cadavrul care rămăsese în drum. Era atât de multă lume adunată în jurul lui, încât ea nu văzu nimic şi fu recunoscătoare pentru asta. La scurt timp, îl observă pe doctorul Cantry alergând către mulţime, aşa că, poate, omul nu era mort încă. Oricum, se întorsese spre hotel, lăsând în urmă scena macabră, dornică să reia pânda.

Devenise o obişnuită a holului hotelului pe măsură ce zilele treceau. Începu să-i recunoască pe toţi oaspeţii hotelului, îi vedea cum se cazau şi apoi plecau. Şi deşi primi nenumărate asigurări că va fi înştiinţată de sosirea lui Morgan Callahan, asta nu o împiedica să verifice de două ori pe zi. Refuză politicos până şi invitaţia de a lua cina cu Shawn Sullivan şi sora acestuia, la casa lui din Butte, fiindcă se temea să stea prea mult departe de hotel şi să rişte să-l piardă pe Morgan. Disperată să-şi mai dezmorţească picioarele şi să iasă din hotel măcar pentru câteva minute, trecu totuşi pe lângă casa acestuia, pe care o găsi chiar impresionantă.

La mijlocul celei de a doua săptămâni în Butte, primi o nouă telegramă de la fraţii ei care o informau că reuşiseră să-l mai amâne pe domnul Perry încă o lună. Răsuflă uşurată, deşi ei insistau că nu i se puteau alătura. Era

furioasă că nu-i spuneau motivul, ceea ce o făcea să se gândească la cele mai rele lucruri, că Daniel era de fapt la puşcărie şi că nu aveau bani ca să-l scoată, şi că Evan credea că mariajul lui cu acea moştenitoare era singura lor scăpare. Nu păreau să mai aibă încredere în ea că îi putea salva şi pesemne aveau dreptate. Mina lui Charles putea să nu aibă vreo valoare, ceea ce însemna că nu exista niciun ban ascuns acolo, şi ea trecea prin acest iad de bunăvoie, însă pentru nimic.

La sfârşitul celei de a doua săptămâni în Butte, el îşi făcu apariţia. Ea abia dacă mâncase în sala de mese şi se întorsese în hol când recepţionarul îi făcu semn să se apropie şi îi spuse că Morgan Callahan tocmai se cazase şi plecase din nou.

— Probabil a ieşit să se distreze, domnişoară, cum face de obicei când ajunge în oraş.

— Unde?

Întrebarea îl incomodă şi îl făcu să roşească, aşa că îi răspunse vag:

— În locuri în care nu-l puteţi urma. Mai bine aşteptaţi până dimineaţă ca să vorbiţi cu el, înainte să plece, asta dacă o să vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră.

— Aştept de două săptămâni, îi reaminti ea. Nu pot să-l pierd. I-aţi dat biletul meu?

— Am încercat să i-l dau împreună cu toate biletele care s-au adunat pentru el, dar nu a vrut să ia niciunul.

— Vă rog spuneţi-mi că i-aţi povestit despre mine şi că este imperativ să vorbesc cu el!

— I-am zis. Nu a părut să fie curios, nici nu a întrebat de ce, pur şi simplu a dat din cap, şi-a luat cheile şi a plecat.

Nu avu curajul să se uite în ochii ei. Era ceva ce nu-i spunea, iar ea era sigură de asta, până şi postura lui trăda vinovăţie.

— Este ceva ce nu-mi spuneţi, nu-i aşa? întrebă ea autoritar. Şi cum adică dacă va vorbi cu mine? De ce nu ar vorbi?

— Nu vă mai pot spune altceva, spuse el abrupt, dar

apoi adăugă: Dacă aveaţi nevoie de ajutorul domnului Callahan, atunci nu trebuia să luaţi cina cu cel mai mare duşman al lui.

Katie? Nu, sigur că nu, tatăl ei.

— Domnul Sullivan?

— Nu mai vreau să vorbesc, domnişoară! Plecaţi sau îl voi chema pe şeful.

Trase adânc aer în piept şi se îndreptă indignată către scaunul ei din hol. Ce naiba se întâmplase? Îşi amintea că Katie îi spusese că tatălui ei nu-i plăcea de Morgan. Se părea că nici lui Morgan nu-i plăcea de tatăl lui Katie.

Nimic din toate astea nu-i explica de ce Morgan nu dorea să vorbească cu ea. Dacă îi recunoscuse numele şi îl cunoscuse pe tatăl ei, de ce să nu vrea?

Capitolul 6

Înainte de ora cinei, administratorul hotelului o abordă pe Violet în hol, se prezentă şi făcu o scurtă reverenţă, apoi rosti pe un ton ferm:

— Trebuie să vă rog să părăsiţi holul, domnişoară Mitchell.

— De ce? întreba ea încruntându-se.

— Pentru că îmi deranjaţi oaspeţii.

Nu făcea asta, însă expresia lui îi dădu de înţeles că nu avea de gând să discute despre subiectul acesta.

— Totodată, mă aştept să eliberaţi camera mâine-dimineaţă. Nu vă mai permit nici să-i mai hărţuiţi pe angajaţii mei. Au făcut plângere. Şi în acest oraş lucrătorii buni sunt mai greu de găsit decât oaspeţii, aşa că nu am de ales decât să insist să plecaţi.

Urcă furioasă scările până în camera ei, trânti uşa cu putere în speranţa că oribilul administrator avea să audă bufnitura. Nu se îndoia că Morgan Callahan îi aranjase cumva evacuarea, ca să nu-l mai poată aştepta confortabil în hol mâine. Se ocupase de asta. Totuşi, putea să-l aştepte

în faţa hotelului. Nu avea de gând să cedeze în faţa acestor jocuri.

În acea noapte îşi făcu valiza. Dacă nu avea să-l găsească pe Morgan a doua zi, când urma să plece din oraş, nu avea altă soluţie decât să se întoarcă în Philadelphia. Nu-şi permitea să mai aştepte alte săptămâni ca el să vină în Butte, mai ales că nu avea obiceiul să o facă des. Plecarea ei însemna însă că fraţii aveau să piardă casa părintească, şi ştia că ei nu ar fi mers cu ea în Anglia, de fapt, nici ea nu avea cum să se mai întoarcă, dacă nu reuşea aici. Familia Faulkner o iubea, dar pur şi simplu nu putea locui acolo ca ruda lor săracă. Şi, cu siguranţă, nu-i putea cere unchiului zestre, mai ales că avea şase fete de care trebuia să se îngrijească.

Perspectivele nu erau deloc încurajatoare. Trebuia neapărat să găsească mina tatălui ei! În cel mai bun caz, ascunsese o avere acolo, iar dacă nu, fraţii ei aveau să găsească o modalitate să facă mina profitabilă. În caz contrar, ea va fi nevoită să devină învăţătoare, iar fraţii ei să-şi găsească de lucru. Vor duce vieţi mohorâte ca oameni sărmani. Sau s-ar putea căsători cu domnul Perry… albi la gândul acesta.

Să mai rămână oare în Butte şi să rişte să rămână fără bani? Nu, gândul de a ajunge să fie silită să lucreze în acest oraş o îngrozea. Avea bani suficienţi încât să-l trimită pe unul dintre fraţi aici pentru a continua căutarea. Erau proprietarii unei mine, undeva prin teritoriul acesta, iar ea ştia numele bărbatului care îi putea duce acolo. Poate ei vor avea mai mult noroc decât ea. Dar oricare frate ar veni, va trebui să-şi găsească de lucru pentru a rămâne aici. Se înfurie din nou când îşi dădu seama că viitorul ei şi al lor depindea de un om pe care nici măcar nu-l interesa să afle ce dorea de la el. Mai avea o şansă să-l încolţească dimineaţa şi spera să nu fie atât de furioasă încât să-l pună în situaţia de a nu dori să aibă de-a face cu ea. Asta dacă el nu avea de gând să se furişeze din hotel pe vreo ieşire din spate sau să plece din oraş în noaptea aceea, fără ca ea să observe!

Mai mult gaz pe foc! Era atât de supărată, încât dură ceva până să adoarmă măcar câteva ore. Furia nu-i lăsa mintea să se odihnească. În sfârşit, extenuarea o ajunsese, nu ştia nici măcar cât era ceasul. Pentru un moment, furia îi reveni când fu deranjata din somnul câştigat cu greu.

Căluşul fu primul indiciu că avea probleme. Avea un gust sărat – de transpiraţie? Ţipă, însă doar un miorlăit jalnic se auzi. Fu înşfăcată din pat doar ca apoi să fie aruncată peste aşternuturi. Ţipă din nou când o umbră mare se aplecă asupra ei. Îi trecu prin minte că ar putea fi violată, şi acest gând o îngrozi. Dar nu era asta, cineva tocmai o înfăşură într-o pătură! O ridică şi o aruncă peste umăr scoţând-o de acolo. Atunci înţelese. Nu i se permitea să plece de bunăvoie din hotel. Era aruncată! Se uitase urât la administrator un pic, hai un pic mai mult. Poate îşi închipuise că nu avea de gând să elibereze camera, şi aceasta era singura lui opţiune. Sau poate plătise Morgan ca să fie evacuată? Aşa, ca şi cum ai arunca gunoiul? Şi în mijlocul nopţii ca nimeni să nu observe o faptă atât de haină?

Se aşteptă să fie aruncată în faţa hotelului şi să i se dea lucrurile măcar, chiar dacă nu voiau să plătească pentru cazare. Dar nu se întâmplă aşa. Era cărată pe umăr de prea mult timp. O ducea la alt hotel? Fusese totul aranjat dinainte?

Când bărbatul se opri în sfârşit, speră să poată rămâne în picioare în coconul ei strâns. Dar nu avu nicio şansă pentru că picioarele ei nu atingeau pământul. Era smucită de pe umărul lui doar pentru a fi aruncată pe un cal, cu faţa în jos, încă înfăşurată în pătură. Situaţia în care se afla o făcu să ia în calcul posibilitatea că era răpită.

Chiar era legată de cal ca să nu alunece! Cât de josnic! Un gând înfiorător o duse la altul, până ajunse la concluzia că de vină erau hainele. Cineva din acest oraş credea că ea era bogată, asta din cauza hainelor, şi deja îşi imagina cum avea de gând să ceară o răscumpărare frumoasă. Cât timp îi va trebui ca să-i convingă că nu era aşa? O vor crede când le va spune că nu era bogată? Mă

rog, familia ei nu era bogată, însă unchiul din Anglia, da. Avea să dureze două luni până să obţină bani de la el! Îi trecu prin minte că s-ar putea să o omoare dacă nu vor avea răbdare să aştepte atâta banii de răscumpărare.

Era îngrozitor să aştepte răspunsurile la întrebările ei, iar timpul trecea foarte încet, pentru că drumul era atât de inconfortabil. O durea stomacul, deşi calul nu se mişca repede. Spatele o durea pentru că tot încercase să slăbească legăturile care o ţintuiau, în speranţa că astfel va reuşi să sară de pe cal şi să o ia la fugă. Din când în când simţea că ceva o apasă pe spate. Răpitorul ei voia să se asigure că încă respira?

Trecuse o oră sau mai puţin, sau chiar două ori trei, nu avea de unde să ştie, când, în cele din urmă, calul se opri, iar picioarele ei atinseră pământul. Pătura îi fu desfăcută şi aruncată, iar căluşul, dezlegat. Îi era foarte sete, o durea tot corpul şi, cum purta doar cămaşa de noapte, simţea răcoarea. Îl ţintui cu privirea pe bărbatul din faţa ei. I se păru că acesta încerca să lege căluşul de gâtul lui, dar nu desluşea prea bine ce se întâmpla, nu reuşea să-i vadă chipul, era doar o umbră uriaşa care stătea lângă ea. Cu toate astea, ceru să ştie:

— Cine eşti şi de ce m-ai răpit? Insist să mă duci imediat înapoi la hotel!

O auzi, se uită direct la ea, dar nu-i răspunse, ceea ce o enervă şi mai tare.

— Ţi-ai făcut o idee greşită despre mine!! Nu sunt bogată!! Te avertizez ca nimeni nu va oferi nicio răscumpărare pentru mine!

— Nici nu mă gândeam că ar plăti cineva ca să te ia înapoi, şi-n plus, nu caut bani.

Rămase înmărmurită de răspunsul grosolan, dar el se întoarse, nu avea de gând să-i spună mai multe. Cerul începea să se lumineze în spatele lui, transformându-l într-o umbră întunecată, iar ea păşi cu grijă în jurul lui încercând să se folosească de lumina zorilor ca să-l vadă pe cel care o răpise.

Era un bărbat mare ca un urs, cu barbă şi mustaţă

neagră şi deasă, cu părul lung şi neîngrijit de aceeaşi culoare ieşind de sub o pălărie de cowboy şi cu ochii albaştri azurii. Purta o haină maronie cu mânecile tăiate, care arăta ca o vestă lungă, prinsă la mijloc de o centură pentru pistol, fără cămaşă pe dedesubt. Era extrem de înalt, extrem de spătos, iar pe braţele goale se vedeau numai muşchi.

Avea pantaloni bleumarin, cizme maro, jerpelite şi prăfuite. Sub tot părul acela se putea ascunde fie un bărbat frumos, fie unul oribil, pur şi simplu nu-şi putea da seama în acea lumină străvezie. Dar, dacă se gândea la descrierea făcută de ajutorul de şerif Barnes, nu avea nicio îndoială că îl privea pe Morgan Callahan.

Că tot se gândise la ajutorul de şerif, îşi dădu seama că era posibil ca Morgan să fi aflat de la acesta de ce avea ea nevoie de el. Angajaţii hotelului nu ştiau de misiunea ei. Poate el se hotărâse să o ajute, dar nu voia s-o vadă nimeni plecând cu el. Ar fi putut naibii să-i bată la uşă şi să-i spună asta!

Valiza îi fu aruncată la picioare.

— Schimbă-ţi hainele, dacă vrei. Sincer, nu mă interesează atât timp cât nu durează prea mult.

Era atât de încântată să-şi vadă valiza, încât pentru o secundă vru să-i mulţumească că o luase din cameră. Se aplecă să o deschidă şi îşi văzu săculeţul, slavă Domnului! Toţi banii pe care îi mai avea erau acolo. Toate hainele pe care le pregătise ca să le poarte în acea zi erau îndesate în geantă.

Îşi duse valiza dincolo de unul dintre catâri ca să se schimbe mai în intimitate. Era aproape de râu, aşa că imediat se duse acolo şi cu mâinile făcute căuş sorbi apă o dată, de două ori. Presupuse că apa era bună pentru că animalele beau deja din ea, însă îi era prea sete ca să-i mai pese.

— Uite care-i treaba, îl auzi din spate, de cealaltă parte a catârului. Poţi să mergi şi fără pătură pe tine, dar dacă faci zgomot, o arunc înapoi pe tine. Încearcă să fugi şi te înfăşor în ea.

— Tu eşti, nu? zise ea înţepată. Nu încerca să negi, ştiu că tu eşti Morgan Callahan.

— E clar, înapoi în pătură!

— Nu fi absurd, izbucni ea. Cel puţin spune-mi de ce-ai făcut asta!

— Te-ai înhăitat cu oamenii nepotriviţi, domniţă. Cât te-au plătit ca să te dai drept fata lui Charley?

Să se dea drept? Vorbea serios?

— Sunt fata lui Charles Mitchell.

— Nu, nu eşti, dar cred că Shawn nu ar avea de unde să ştie că eu ştiu asta.

Nu înţelegea nimic. Poate chiar era nebun, aşa cum îi povestise Katie, însă el continuă:

— Şi ai fost avertizată în privinţa zgomotului!

— Nu o să scot niciun zgomot! rosti ea trăgând adânc aer în plămâni.

— O alegere potrivită, adăuga el. Şi-n plus, nimic din ce mi-ai putea spune nu mi-ar schimba hotărârea. Oricum o să aflăm amândoi adevărul de îndată ce ajungem unde trebuie să ajungem.

— Adică unde?

În loc să-i răspundă, înaintă spre ea. Violet ridică o mână în semn de capitulare.

— Bine, bine!

Chiar nu mai putea să meargă lovindu-se cu burta de şa. Şi unde avea de gând să o ducă ar fi devenit evident odată ce ar fi ajuns acolo, însă o neliniştea faptul că nu recunoscuse că el era Morgan Callahan. Dacă nu era el? Dar trebuia să fie el! Nu puteau să existe doi oameni care să arate şi să se poarte la fel şi în plus o ştia pe Katie Sullivan, şi pe tatăl ei. Oare toate astea nu confirmau că era el?

Îşi puse bluza şi fusta înainte de a-i adresa încă o întrebare:

— Măcar dacă mi-ai spune că mă duci la mina tatălui meu, jur că nu am să mai rostesc vreun cuvânt tot drumul. Până la urmă, despre asta voiam să-ţi vorbesc, asta voiam să te rog.

— Negociezi cu mine, domniţă? întrebă el pe un ton ameninţător.

— Am pus o simplă întrebare, ripostă ea, încruntându-se.

— Şi ai zis o grămadă de lucruri. Dar situaţia e aşa, nu am de gând să cred un cuvânt din ce spui, până nu recunoşti adevărul, şi anume că lucrezi cu Sullivan, aşa că nu te obosi.

— Atunci de ce m-ai răpit?

— Ca să descopăr ce puneţi la cale tu şi Sullivan, şi deja e târziu şi nu mai vreau să te ascult.

— Aşteaptă! Nu am terminat cu îmbrăcatul!

— Atunci nu mai vorbi şi treci la treabă! mârâi el.

Nu era simplu deloc să-şi pună ciorapii şi cizmele fără să stea jos, dar reuşi, sprijinindu-se puţin de catâr. Scoase haina din valiză, o scutură şi se îmbrăcă rapid cu ea, pentru că afară era încă răcoare. Observă că pălăria îi fusese vârâtă sub haină, aşa că icni. Era teribil de turtită! Chiar nu ştia că nu poţi să bagi o pălărie atât de frumoasă sub un vraf de haine şi cizme? Încercă să o remodeleze înainte de a şi-o pune. Cu părul nu avea ce să facă. Şi-l împletise ca de obicei înainte de culcare, însă începuse să i se despletească. Era prea întuneric ca să vadă dacă îi aruncase şi agrafele de păr în săculeţ, nu ca asta ar fi ajutat-o să-şi aranjeze cum se cuvine părul, fiindcă nici oglindă nu avea. Era posibil să fi luat tot, mai ales dacă nu dorise să lase nicio urmă şi să-i facă pe cei de la hotel să creadă că plecase de bunăvoie. Aşa nu mai existau suspiciuni, însă şeriful ar fi putut fi anunţat că plecase fără să plătească, asta dacă nu achitase Morgan nota pentru ea.

Era posibil ca Morgan să fi plătit şi să fi lăsat cheile pe biroul recepţionerului, ca să le găsească când se trezea din somn, abia atunci nimeni nu avea să mai întrebe nimic şi niciun şerif nu avea să o caute.

— Mi-ai distrus pălăria, se plânse ea din spatele catârului.

Se holbă la ea. Nu îşi putea da seama dacă zâmbise sau se încruntase din cauza mustăţii lungi care se continua

cu barba lui mare. Nu-l interesa câtuşi de puţin pălăria ei.

— Vei călări cu mine.

Pe naiba!! Să călărească cu el pentru cine ştie cât le lua sa ajungă la mine, poate şi zile întregi, din câte ştia ea.

— Nici nu se pune problema. O doamnă nu călăreşte cu un domn care nu este logodnicul ei sau un membru al familiei, darămite cu un străin care tocmai a răpit-o!!

— Scuteşte-mă de lecţia de etichetă! Dacă nu vrei să călăreşti în spatele meu, presupun că poţi să mergi pe unul dintre catârii de povară, deşi va fi destul de dificil.

Dificil? Avea şase catâri în culori asortate, dar toţi erau împovăraţi cu saci, panere, butoaie mici, coşuri, ba chiar şi baloturi de fân. Nu mai era niciun spaţiu liber, nicăieri, chiar dacă ar fi fost de acord cu propunerea lui. Să călărească un catâr? Doamne, Dumnezeule, ce opţiuni greu de tolerat! Mai bine asta decât să călărească cu el şi să fie nevoită să-l atingă.

El nu-i aşteptă răspunsul. Merse direct la unul dintre catâri şi mută cele trei baloturi de fân mai în spate pentru a-i face ei loc în faţă. Apoi împături pledul în care o cărase şi i-l aşeză ca să stea pe el. Dar ea nu ştia cum avea să se urce pe catâr. Nu avea o şa normală, oblânc, scăriţă, doar un soi de harnaşament pe spate cu multe curele pentru a se asigura încărcătura. Oare putea să se suie dacă se ţinea de ăsta?

— Sunt nişte drăguţi atât timp cât sunt hrăniţi bine şi acum sunt, adăugă Morgan în momentul în care ea ajunse lângă el. Nu o să te arunce, iar Carla, drăguţa de ea, are cea mai uşoară încărcătură, aşa că nu o va deranja greutatea ta şi, fiind în fruntea turmei, o să înghiţi mai puţin praf.

— Ce minunat! răspunse ea sarcastic.

— Păi, dacă nici aşa nu vrei, poţi întotdeauna să mergi pe jos, o necăji el.

Dintr-odată, mâinile lui îi înconjurară talia şi o ridicară pentru a o aşeza pe catâr. Făcu toate astea fără să o avertizeze, aşa ca ea ţipă. El se holbă la ea, ţinându-se cu degetele de centură. Se înroşise toată din cauza felului cum

o atinsese, nu conta că o făcuse ca s-o ajute. Părea că aşteaptă ceva.

— Nu cumva te aştepţi să-ţi mulţumesc? Asta nu o să se întâmple!

— Acum am văzut că nu ai de ce să te ţii pe partea asta, ca să-ţi menţii echilibrul, dacă ai de gând să stai aşa doar pe o parte, adăugă el.

— O să mă descurc, răspunse ea înţepată.

El clătină din cap.

— Mă îndoiesc. Iar Carlei nu o să-i placă faptul că greutatea nu este distribuită uniform, s-ar putea să te arunce ca să rezolve problema.

— Dar m-ai asigurat că…

— Asta a fost înainte să văd maniera copilărească în care ai de gând să călăreşti, i-o tăie el scurt. Nimeni nu o să observe dacă stai cum trebuie.

— Ideile tale despre ce este corect sunt diferite de ale mele. O să mă descurc, repetă ea.

— Cum vrei, dar să nu zici că nu te-am prevenit.

Se uită la spatele lui când se întoarse să se urce pe calul său negru. De îndată ce animalul porni şi funia legată de acesta începu să mişte catârii, era sigură că avea să alunece şi să cadă. Spre deosebire de măgari, catârii erau aproape la fel de mari precum caii obişnuiţi, dar nu la fel de mari precum calul lui Morgan.

O prinse pe Carla de coamă şi marginea balotului de paie de pe cealaltă parte şi încercă să-şi facă mai mult loc pentru a avea o poziţie mai sigură şi pentru a nu incomoda catârul. Valiza începu să-i alunece din poală, aşa că dădu drumul fânului şi prinse valiza, apoi se mişcă încet, puţin câte puţin, până când reuşi să găsească o poziţie, astfel încât valiza să nu-i mai alunece.

Îi venea să râdă isteric. Doamne, Dumnezeule, era ridicol! Şi tot avea tendinţa de a-şi îndoi piciorul drept în căutarea scăriţei care nu era acolo. Învăţase să călărească în Anglia cu Sophie, unde domnişoarele călăreau doar pe o parte, perfect confortabil, perfect cuviincios. Asta nu era confortabil deloc şi singurul lucru pentru care putea fi

recunoscătoare în situaţia de faţă era că nu se afla în oraş, unde s-ar fi dat în spectacol, înaintând încet pe străzi pe spinarea unui catâr.

Doamne, ar fi fost complet umilită.

Capitolul 7

Acum că se luminase şi stătea dreaptă, Violet putea vedea clar împrejurimile. Totul i se părea interesant, pentru că era atât de diferit de Anglia şi de partea estică a Statelor Unite ale Americii cu care era familiarizată.

Ierburi verzi şi aurii de diferite lungimi se legănau şi se îndoiau în vânt. Erau şi copaci de mărimi şi forme diferite, dealuri de cealaltă parte a drumului, munţi încântători în depărtare şi multe flori sălbatice galbene şi mov. Voia să inspire adânc pentru a vedea dacă aerul era înmiresmat cu parfumul acestora, însă nu îndrăzni din cauza calului mare al lui Morgan care ridica praful în faţa ei.

Dimineaţa devenise din ce în ce mai toridă, dar aşa fusese fiecare zi de când ajunsese în Montana. Îi era din nou sete şi transpira. Ar fi vrut să-şi dea jos haina, dar se temea să dea drumul coamei catârului.

Începu să regrete din răsputeri deciziile pe care le luase de când se întorsese în America. Era supărată şi pe fraţii ei pentru că nu-l căutaseră pe tatăl lor mai devreme şi în special pe Daniel pentru ca nu o urmase în Montana, aşa cum promisese că avea să o facă. Şi mai era supărată pe ea însăşi, pentru că îşi închipuise că asta avea să fie o călătorie rapidă, dus şi întors, care le va rezolva problemele la toţi trei. Era supărată până şi pe tatăl ei pentru că le risipise moştenirea şi, odată cu ea, şi zestrea ei şi pentru că murise înainte de a-şi reveni din acel dezastru. Nu ea trebuia să călărească acest catâr afurisit!!

Acum îşi dădea seama cât de mult depindea viitorul ei de găsirea banilor pe care tatăl ei îi făcuse din minerit, că nu mai era o moştenitoare americană. Şi, mai rău, faptul că

mergea la mină ar fi putut să fie în zadar. S-ar putea să nu aibă minereu bogat, s-ar putea să nu fie locul în care el îşi ascunsese bani, s-ar putea să nu fie profitabilă nici măcar pentru vânzare, s-ar putea să…

Trebuia să rişte şi să-l întrebe pe Morgan despre valoarea minei, dar putea să-l creadă, dacă se îndura să-i răspundă? Probabil că nu. Ţinuse secret locul unde se afla mâna lui, iar dacă mina tatălui era în apropiere, cu siguranţă voia să păstreze şi acest secret. Totuşi, o ducea acolo, nu? Dintr-odată îngheţă, întrebându-se dacă nu o scosese în mod secret din oraş tocmai pentru că intenţiona ca ea să nu se mai întoarcă niciodată. Dacă plănuia să o omoare pentru a-şi păstră secretul? Dar dacă avea de gând să facă asta, nu ar fi făcut-o deja când opriseră la râu?

Îi era greu să fie optimistă în această situaţie, dar presupuse că exista un licăr de speranţă având în vedere ca nu o omorâse până atunci. Se agăţă de gândul acesta până când el se opri în mijlocul drumului, iar ea înţepeni. Se răzgândise! Îşi amintise că trebuia să o omoare!

Descălecă şi o privi în timp ce desfăcu ceva de la şaua lui.

— O să stai în soare toată ziua, zise el. Eşti sigură că vrei să porţi pălăria aia caraghioasă?

Răsuflă uşurată. Asta nu suna ca o ameninţare cu moartea. Spaima prin care tocmai trecuse o făcu să pară şi mai insolentă de cât ar fi fost în mod normal.

— Nimic nu este caraghios la această bonetă rafinată.

— Da, nimic, în afară de faptul că este inutilă în a ţine soarele departe? i-o întoarse el.

Asta era adevărat, dar avea o soluţie şi, cum Carla stătea pe loc, avea să-i arate.

În primul rând, profită de faptul ca animalul nu se mişca ca să se dezbrace repede de haina de călătorie pe care o lăsă sub ea. Nici nu încercă să se dea jos de pe Carla, pentru ca atunci ar fi fost nevoie ca Morgan să o ajute din nou să urce. Lui nu i-ar fi plăcut asta mai mult decât ei. Căută în valiză şi scoase umbreluţa de soare pe care o adusese cu ea şi o deschise. Morgan începu să râdă

în timp ce ea o poziţiona pentru a se apăra de soare. Îi sări muştarul. Chiar nu-i plăcea deloc de acest urs masiv, chiar deloc.

El înaintă alene către ea şi îi luă valiza.

— Nu trebuie să ţii greutatea asta în braţe toată ziua, dar cu siguranţă o să ai nevoie de…

Îi întinse bidonul lui cu apă. Îl luă atât de repede, încât degetele ei le atinseră pe ale lui. Îmbujorându-se de jenă, aproape ca dădu drumul bidonului, dar el păru să nu observe şi se apucă să-i lege valiza de una dintre curelele de la samarul Carlei.

Violet luă o gură zdravănă de apă caldă.

— Dar tu? O să te opreşti de fiecare dată când o să-ţi fie sete? întrebă ea.

— Nu o să fie nevoie.

Se mută la un alt catâr, deschise unul dintre coşurile pe care acesta le căra şi scoase un alt bidon de apă pentru el.

— Întotdeauna am două bidoane vara şi să ştii că te afli în mijlocul celei mai călduroase perioade pe care o cunoaşte acest teritoriu.

Se întoarse lângă ea, dar se uită drept înainte spre drumul din faţa lor.

— Diligenţa din Billings trece pe acest drum, iar birjarii pot deveni foarte periculoşi dacă ceva le blochează calea. Ţin la programul lor! Dar vehiculul face ca tot praful să se ridice în aer, aşa că o să-i vedem de la distanţă şi vom şti să ne ferim din calea lor.

Apoi o privi cu răceală, şi tonul conversaţional se transformă într-unul sec.

— Sullivan ar fi trebuit să ştie că nu aveam să te iau cu mine indiferent de cine pretinzi că eşti. Ce scuză aveai să foloseşti ca să mă faci să te duc la mină?

— Ajutorul de şerif din Butte, Barnes, mi-a zis că mina ta este aproape de mina tatălui meu şi că tu eşti singura persoană care mă poate călăuzi.

— De unde naiba ştie el asta?

Tonul lui mârâit o făcu să nu pomenească de

zvonurile care circulau despre el în oraş, niciunul nu-l flata.

— Pentru că l-ai dus pe tata la doctor după accidentul din mină. Îşi adună tot curajul ca să continue: îţi mulţumesc pentru asta. Mă duci la mina lui?

Se holbă o vreme la ea. În lumina puternică a dimineţii, ea îi susţinu privirea, dar tot nu desluşea ce se afla sub acea claie de păr. Dintr-odată îşi dădu seama că şi el părea să o studieze, şi asta o făcu să se simtă inconfortabil. La întrebarea ei, el îi răspunse cu o altă întrebare:

— De ce-ai crezut că poţi să mă convingi? Doar pentru că eşti drăguţă? Cred că Shawn şi-ar fi ales spionul cu atenţie. Fie eşti actriţă, fie prostituată, care din ele?

Oh, Doamne, Dumnezeule, ceea ce insinua el era înspăimântător şi provocator. Voia ca ea să urle la el? Să-i dea un motiv să o abandoneze în mijlocul drumului plin de praf?

Nu urlă, însă nu avea de gând să pară ca şi cum nu s-ar fi simţit profund jignită de vorbele lui.

— Te căutăm dinainte de a-l fi întâlnit pe domnul Sullivan, pentru că sunt exact cine spun că sunt şi am dreptul legitim asupra minei tatălui meu şi asupra bunurilor acestuia. Dar ca să-ţi răspund la întrebare, nu-mi trecea prin minte niciun motiv pentru care nu ai vrea să-mi fi călăuză.

— Nu? Pot să-ţi dau eu o mulţime de motive, toate nepotrivite pentru urechile unei doamne, dacă chiar eşti una.

Ea roşi foarte puternic.

— Am auzit că era o cotoroanţă simandicoasă care urla în stradă săptămâna trecută. Tu erai?

Oftă din toţi rărunchii.

— Cu siguranţă nu!

— Nu pot să-mi imaginez că ar fi mai multe cotoroanţe simandicoase în oraş, o atacă Morgan, care aparent nu credea ca spune adevărul nici despre asta.

— Te asigur că nu am fost eu. Nu aş urla niciodată în public. Ar fi dincolo de norme.

— Dincolo de ce?

— De normele unui comportament acceptabil.

— Atunci de ce nu ai spus aşa?

Scrâşni din dinţi. Bărbatul ăsta era intolerabil, iar neîncrederea lui era oribilă.

— De ce eşti atât de sigur că nu sunt fiica lui Charles Mitchell?

— Nu a pomenit niciodată despre o fată, doar despre fiii săi.

O durea să descopere că tatăl ei o uitase. Nu trebuia să fie surprinsă, ochii care nu se văd se uită, dar totuşi simţea durere.

— O să începi să plângi?

Clipi, apoi se încruntă.

— Aveam de gând. Am tot plâns două săptămâni, dar durerea se manifestă în privat sau alături de familie, cu siguranţă nu în preajma străinilor ca tine.

— Te-a învăţat Sullivan să spui toate astea, sau chiar te pricepi să inventezi la nevoie?

— Nu crezi că plâng după un tată pe care l-am iubit profund?

— Domniţă, ţi-am zis, nu cred că faci parte din familia Mitchell. Nici măcar nu vorbeşti cum trebuie. Nu pot să cred că Shawn nu-şi permite o actriţă mai bună.

— Nu sunt aşa ceva şi vorbesc perfect pentru cineva care a crescut în Anglia în…

— Dacă ai de gând să te tot prefaci, nu mai avem ce discuta, i-o tăie el scurt.

Foarte bine. Discuţiile cu el o scoteau din fire. Era clar că nu avea de gând să-i spună nimic din ce voia să ştie, cu siguranţă nimic despre mâna lui sau despre locul unde se afla, aşa că ce rost mai avea?

— Poţi să măreşti pasul acum, o informă el.

Ce încântare, asta până când urcă în şa şi toată turma de catâri începu să galopeze ca să ţină pasul cu calul lui Morgan. Aproape că ţipă, era atât de sigură că avea să cadă. Nu semăna deloc cu călăritul pe o şa confortabilă. Tropăitul catârilor pe rocile tari, săritul din şa erau mai mult

decât frapante, deveniseră dureroase. Fusese deja destul de inconfortabil să stea aşa fără şa, fără cele necesare, deja o durea spatele, iar acum avea să o doară şi fundul.

Nu exista niciun ajutor pentru asta. Abandonă eticheta şi aruncă un picior peste catâr ca să stea dreaptă. Simţi un aer cald la picioare chiar deasupra cizmelor ei. Nu îndrăzni să se aplece pentru a-şi îndrepta rochia astfel încât să-i acopere gambele dacă tivul ar fi ajuns până acolo. Doamne, Dumnezeule, îşi închipui ce ar fi spus mătuşa Elizabeth dacă ar fi văzut-o acum.

— Cum te descurci? auzi ea deodată.

— Mă descurc!!! mormăi.

Nici măcar nu se uită să vadă dacă se descurcă. Omul acela oribil probabil râdea şi nu voia ca ea să vadă asta.

Capitolul 8

— Mi-e foame! striga Violet.

Nu apucase să ia micul dejun din cauza faptului că fusese răpită de Morgan Callahan. Ora prânzului părea să fi venit şi să fi trecut, iar el nu dădea semne să vrea să oprească pentru ceva, nici măcar pentru a mânca. Presupunea că avea şi mâncare prin desagă. Sau poate căuta un animal pe care să-l vâneze? Sau poate aveau să mănânce după ce ajungeau la mină?

Se îndreptau în continuare către est. Trecuseră de acel şir minunat de munţi pe care îi văzuse când plecaseră din Butte. La început, chiar crezuse că se îndreptau acolo, dar evident, nu. Trecuseră de un pârâu, apoi de altul, pârâu după pârâu, multe dintre ele secate. Urmăriseră un râu o vreme şi se dăduseră la o parte din calea diligenţei despre care spusese el că avea să apară. Spre nord, pământul era încă verde de la iarbă şi copaci, dar la sud, era doar praf, iarbă şi arbuşti uscaţi cât puteau să vadă cu ochii. Nu se putea abţine să nu se gândească la lanţul acela muntos atât de frumos care părea aşa de îmbietor. Cu siguranţă,

era mai răcoare acolo sus!

— M-ai auzit?

— Ţipi ca o cotoroanţă, cum să nu te aud? îi răspunse el fără a se întoarce să o privească.

— Deci ai de gând să mă înfometezi?

Nu îi răspunse, bineînţeles, pentru ca asta era intenţia lui. Niciodată în viaţa ei nu fusese atât de plină de vânătăi. Nici măcar atunci când avusese gripă în primul ei an în Anglia, când tot corpul o duruse, nu se simţise mai rău. Morgan menţinuse un ritm alert mai bine de o oră până să lase animalele să meargă mai încet. Asta îi permisese să se întindă un pic peste balotul mare de fân aflat în spatele ei. Uşor. O îngrozea gândul că ar putea să-l împingă de pe crupa Carlei, iar fânul să cadă. Plângea în tăcere, deşi arşiţa îi usca lacrimile atât de repede, încât probabil nu-i lăsa dâre pe obrajii plini de praf.

De câteva ori avusese impresia că avea să leşine. De mai multe ori îşi dorise să se întâmple asta, orice ca să se termine acest chin, pentru un timp oricât de scurt. Cât de mult îşi dorea acum să fi fost în Anglia şi să călătorească în trăsura elegantă şi confortabilă a unchiului şi mătuşii ei. Ar fi avut un coş cu cornuri şi produse de patiserie dacă le-ar fi fost foame. Îi era atât de foame!

— Dacă nu-mi spui când o să mâncăm, o să descalec aici, acum, îl ameninţă ea.

Asta voia să facă, dar ezită destul de mult fiindcă îşi dădu seama că lui nu i-ar păsa, mai mult probabil, s-ar fi bucurat să o lase acolo, în mijlocul pustietăţii. Să moară. Mârâi în barbă, refuzând să-i ofere satisfacţia de a-i fi rezolvat problema atât de uşor. Niciodată în viaţa ei nu-i displăcuse cineva atât de mult. Îi displăcea atât de mult, încât simţea că îl urăşte.

Apoi el schimbă direcţia spre nord şi intră într-o zonă deluroasă. Câteva minute mai târziu, ea urlă din toţi rărunchii când el trase un foc cu pistolul. Nu se aşteptase la asta, iar sunetul era atât de puternic şi de aproape de ea! Descalecă şi ridică un şarpe gros, lung şi lucios. Avea dungi portocalii, albe şi negre. Scoase un cuţit şi îl decapită.

Icni dezgustată şi îl auzi spunând:

— Avea să se strecoare printre picioarele animalelor mele. S-ar fi speriat şi ar fi dat din copite încercând să-l ucidă, te-ar fi aruncat şi ai fi dat cu fundul de pământ. Nu le plac şerpii.

Aşadar, o salvase de la o cădere iminentă? Ha! Mai mult ca sigur îi plăcuse să o înspăimânte. Nu aruncă reptila moartă, ci o puse într-unul dintre coşuri. Avea să ducă trofeul acasă? Gândul o făcu să se strâmbe.

În trecere pe lângă Carla, îi dădu o felie subţire de carne uscată. Violet nu îi mulţumi. Ar fi putut să i-o dea în urmă cu câteva ore! Şi, oricum, nu avea să-i ţină mult timp de foame, dar prima îmbucătura o linişti. Îşi continuară drumul.

După ce schimbară direcţia şi o luară către nord, peisajul era mult mai verde, iarba mai înaltă, câţiva pini, mai multe flori sălbatice, dar ziua era încă toridă.

Nu ştia cât era ceasul, poate după-amiaza târziu? Ultima oară când se uitase la soare pentru a aprecia ora era legată cu o eşarfă la ochi, aşa că nu avea de gând să mai facă asta.

Trupul ei amorţit făcea să pară că erau în şa de mult mai mult timp decât îi sugera stomacul. Unde naiba era mâna lui? Apoi începură să meargă din nou la trap, dar nu pentru mult timp de data asta.

— Facem popas, să se odihnească animalele, o înştiinţă Morgan, oprind la umbra unui copac cu o coroană bogată.

Violet se uită bucuroasă la lacul la care ajunseseră. Carla deja se îndrepta spre malul apei pentru a-şi potoli setea, iar Morgan, spre ea.

— Permite-mi să te ajut…

Violet nu aşteptă ca el să termine de vorbit, se dădu singură jos de pe catâr şi căzu imediat în genunchi, fără a fi intenţionat asta, dar pur şi simplu picioarele îi cedară. El clătină din cap şi întinse o mână ca s-o ajute să se ridice, dar cum era jos, se hotărî să-şi scoată cizmele.

— Nu ţi-aş recomanda… începu el, dar nu apucă să

termine.

Încă tremurând, se împletici către marginea lacului, se aşeză pe iarbă şi îşi băgă picioarele în apă. Se simţea minunat, deşi apa nu era atât de rece pe cât sperase. Îi venea să înoate, ceea ce el presupusese că avea să facă, dar nu voia să-şi ude hainele şi, cu siguranţă, nu şi le putea scoate, nu cu ursul pândind în spatele ei. Buna-creştere îi interzicea. Oricum, probabil nici picioarele nu ar fi ascultat-o dacă ar fi încercat să înoate. Poate că faptul ca stătuse dreaptă o ajutase să nu cadă de pe spatele Carlei când aceasta mergea la trap, dar încordându-şi întruna coapsele şi gambele de ambele părţi ale catârului ca să-şi menţină echilibrul îşi înrăutăţise durerea de picioare.

Se aplecă şi îşi stropi faţa cu apă, udându-şi şi părul la vârfuri când făcu asta. Apoi încercă discret să-şi maseze partea de sus a coapselor, dar o dureau prea tare, aşa că se opri.

Îşi dădu seama că, fără îndoială, arăta îngrozitor. Coada i se despletise, iar părul lung şi auriu îi stătea răsfirat pe spate şi pe umeri. Fără coafura obişnuită, pălăriuţa ei drăguţă arăta probabil ridicol cocoţată pe vârful coamei dezordonate. Dar nu-i mai păsa, era prea amorţită, prea obosită, prea tristă – şi puţin speriată de răpitorul ei. Dacă nu era Morgan Callahan? Nu îi confirmase asta. Şi chiar dacă ar fi fost, asta nu însemna că era în siguranţă cu el.

O pleoscăitură în dreapta o făcu să se uite într-acolo. Înlemni urmărindu-l pe bărbat cum îşi cufunda capul în apă, ca apoi să şi-l scuture ca să-şi dea la o parte părul negru de pe faţă. Stropii de apă o atinseră, dar abia dacă-i băgă în seamă.

Îl vedea pentru prima oară fără pălărie. Până acum intuise că părul lui negru îi trecea de umeri. Ud şi dat pe spate, aşa cum era acum, şi cu barba mare, faţa lui era un pic mai definită, ar fi putut spune că avea o frumuseţe sălbatică, presupuse ea. Asta îi permise să vadă că nu era chiar atât de bătrân, poate mai puţin de 25 de ani. Nu că asta ar fi făcut vreo diferenţă. Era în continuare un urs pe care îl detesta.

Îngenunchease ca să-şi cufunde capul, dar acum se ridicase în picioare şi se ţinea cu degetele mari de centură, de centura propriu-zisă, nu de cea care ţinea tocul de la pistol, care îi atârna pe coapsă.

— Apreciez că ai fost tăcută în cea mai mare parte a timpului.

Acel în „cea mai mare parte” o irită.

— A fost mult prea cald ca să merite să fac efortul de a-ţi spune ce cred despre modul oribil în care mă tratezi, îi răspunse ea ofensată. Şi nu ar servi la nimic, nu?

El chicoti şi se îndepărtă fără a-i răspunde, dar veselia lui era deja un răspuns. Ea pufni şi nu-l urmări cu privirea. Era mulţumită să stea acolo, la umbră, cu picioarele în apă, ignorându-l pe odiosul bărbat. Dar aruncă o privire în spate când auzi trosnetul unui foc. Frigea ceva deasupra lui, poziţionase patru beţe pentru a ţine carnea deasupra flăcărilor. Ochii îi scăpărară când îşi dădu seama că gătea şarpele. Doamne, Dumnezeule, se aştepta ca ea să mănânce aşa ceva? Oricât de flămândă ar fi fost, pur şi simplu nu putea.

Închise ochii pentru a-şi opri lacrimile. Îi plăcuseră drumeţiile când era mică, dar niciodată nu-şi închipuise că existau oameni atât de necivilizaţi sau atât de disperaţi, încât să fie forţaţi să mănânce carne de şarpe!!

— L-am lăsat să se răcească ca să poţi să-l ţii în mână, îi spuse el.

Se uită în jos şi văzu că îi oferă, peste umăr, o fâşie lungă de carne. Oh, Doamne, fără farfurie, cu pielea încă pe ea, sperase că măcar avea de gând să o taie la mijloc înainte de a-i da o bucată.

Întoarse capul într-o parte.

— Nu, mulţumesc.

— Ai spus că ţi-e foame, nu? Mai devreme ţipai în gura mare.

— Îmi este foame, însă doar sălbaticii mănâncă şarpe.

— Vezi vreun restaurant prin preajmă? Aici, mâncăm ce avem la dispoziţie şi, deşi carnea de şarpe este tare, miroase foarte puţin.

— Fără doar şi poate, în Anglia nu este considerată potrivită pentru consum.

— Vezi cumva Anglia prin apropiere?

Glumea? Îşi aminti de o expoziţie de la un muzeu din Londra despre oameni dintr-o ţara îndepărtată care mâncau carne de şarpe. Sophie îi şoptise ca bărbaţii sălbatici o mâncau ca să fie mai virili. Acest bărbat, cu siguranţă, nu avea nevoie de ajutor în această privinţă, era destul de viril aşa cum era!

Îşi ignoră stomacul care chiorăia.

— Nu, mulţumesc.

Strânse din ochi ca să nu-l mai audă sau vadă. Câteva clipe mai târziu, o bătu uşor pe umăr, iar ea se întoarse şi îl văzu întinzându-i o bucată de pâine.

— Deci şarpele era doar ca să-mi araţi cât eşti de sălbatic?

— Atât de sălbatic, încât am vrut să te hrănesc cu ceva care să-ţi ţină de foame până la masa următoare? Ai nevoie de carne.

Nu de acel tip de carne, dar nu avea niciun sens să se certe cu el. Privi lacul în timp ce mesteca pâinea uscată. Cu cât se uita mai puţin la bărbatul acesta şi la trupul lui voinic, cu atât mai bine. Statura lui o înfricoşa. Avea ceva de urs atât în ceea ce privea statura, cât şi comportamentul. Era dur, necioplit, lipsit de rafinament, de farmec, tot ce găsea ea inacceptabil la un bărbat.

Apoi făcu brusc ochii cât cepele când chiar văzu un urs foarte mare, unul al naibii de real, mişcându-se greoi spre apă, de partea cealaltă a lacului. Îngrozită, sări în picioare şi alergă să se ascundă în spatele lui Morgan, întrebându-se de ce nu-şi ia puşca! Se uită pe furiş pe după umărul lui şi văzu ursul ridicându-se în picioare şi amuşinând aerul, ca apoi să se aşeze în patru labe pentru a se adăpa. Fascinată, nu-şi putea lua ochii de la el.

— Nu o să vină aici, o linişti Morgan.

— Dar dacă vine?

— Atunci o să duc acasă carne de urs.

— Deci eşti şi vânător?

— Orice bărbat este vânător atunci când e necesar, iar eu nu spun nu, când vine vorba despre carne gratuită, deşi trebuie să recunosc că nu-mi place cea de urs decât dacă a mâncat doar alune şi fructe de pădure.

Carne de urs, carne de şarpe. Oare oamenii din aceste ţinuturi necivilizate mâncau tot ce găseau? Doamne, probabil că da. Aşa cum şi el îi spusese, cel mai apropiat restaurant era la o zi şi jumătate distanţă.

Morgan ignoră ursul şi se îndreptă către unul dintre coşurile lui. Când se întoarse, fu uimită să constate că îi oferea o prăjitură pufoasă cu zahăr deasupra. Era atât de încântată, încât îi mulţumi înainte să se aşeze din nou lângă apă pentru a savura prăjitura, bucuroasă să vadă că şi ursul se îndrepta acum în direcţie opusă. Câteva minute mai târziu, simţindu-se sătulă, îşi dori să se poată întinde să tragă un pui de somn, până aveau să plece, dar se temea că nu se va mai putea ridica dacă făcea asta.

Se uită la cerul fără nori.

— Plouă vreodată pe aici? Sau ploaia pur şi simplu se evaporă pe vremea asta şi dispare înainte de a ajunge pe pământ?

El râse.

— Nu m-am gândit niciodată la această posibilitate, dar nu aş fi surprins dacă s-ar întâmpla. Dar, da, plouă, doar că nu atât de des, însă ninge mult când vine iarna.

Nu o interesa asta, slavă Domnului, nu avea să mai fie aici. Deja se temea de momentul în care trebuia să se ridice, darămite să mai stea pe catâr.

— Cât mai este până ajungem la mină? întrebă.

— Depinde.

Presupuse că depindea de animale dacă mergeau la pas sau dacă galopau.

— Dar nu o să ajungem astăzi, o lămuri el.

Rămase fără cuvinte. Vorbea serios? Dar dacă nu ajungeau la mină până seara…

— Dar unde vom dormi?

— Pe pământ, bineînţeles.

Ideea o luă pe nepregătite.

— Eu nu am dormit niciodată, nicăieri, altundeva decât într-un pat. Nu o să pot dormi.

I se păru că aude un chicotit.

— O să poţi.

Probabil că aşa era, dar se simţi obligată să-i atragă atenţia:

— Va fi foarte necuviincios să dorm lângă tine.

— Păi, dacă nu vrei să fiu în preajmă să te protejez, pot să dorm în altă parte.

I se aprinseră ochii, mintea i se umplu de toate pericolele la care se putea gândi şi de care ar fi avut nevoie ca el să o protejeze. Puteau să vină peste ei urşi şi şerpi?

— Poate în preajmă, dar nu atât de aproape de mine? îi propuse ea.

— Nu aveam de gând să împărţim o pătură, doamnă! O să aştept să mă inviţi tu.

Îşi ţinu respiraţia şi îi evită privirea pentru a ascunde faptul că roşise. Îl simţi plecând spre catâri şi-l urmări cotrobăind prin coşuri până găsi nişte morcovi. Îi rupse în două şi dădu fiecărui catâr câte o jumătate, şi unul întreg calului. Le dădea animalelor prânzul? Nu, le văzuse mâncând iarbă. De fapt, le oferea o delicatesă. Negreşit, ţinea la ele.

Presupunea că asta era o calitate la un bărbat. Simţul umorului era alta. Nu ezita să râdă când găsea ceva amuzant, deşi până atunci se distrase doar pe seama ei. Totuşi, era destul de surprinzător că un răpitor de femei avea simţul umorului.

Brusc, cizmele aterizară lângă ea. Oftă şi le trase în picioare, înainte de a observa că el stătea în faţa ei cu mâna întinsă. Gemu zgomotos când o ajută să se ridice.

— O să fie şi mai rău mâine, o avertiză el.

— Imposibil.

— Aveam de gând să stăm mai mult aici şi să dormim până se mai domolea căldura, dar nu putem cu ursul acela în zonă. O să ne oprim din nou la următorul curs de apă.

Încuviinţă din cap, dar oftă când făcu primul pas către Carla. Nu găsea forţa de a merge mai departe, aşa că

Morgan o ridică şi o aşează pe… calul lui.

— Nu, începu ea.

— Nu te întrebam, răspunse el cu fermitate, urcându-se pe cal în faţa ei. Ori asta, ori o să stai în pat o săptămână plângându-te de durere, şi aş prefera să nu aud aşa ceva. Prin urmare, ignoră că sunt cu tine pe cal şi uită că trebuie să mă atingi.

Oroarea proximităţii nu avea nimic de-a face cu eticheta, ci era legată de cine era el. Torţionarul ei! Răpitorul ei! Bărbatul care încercase să o forţeze să mănânce carne de şarpe!

— Poţi să dormi pe spatele meu, dacă vrei. Chiar nu mă deranjează deloc!

Ea pufni. El porni la trap, la naiba!

Capitolul 9

Era pentru prima dată când Violet stătea atât de aproape de un bărbat. Chiar îl atingea pe Morgan. Coapsele ei îi atingeau şoldurile, iar când galopase îl apucase instinctiv de talie. Îi era teribil de ruşine de această apropiere, dar nu avea de ales.

După un timp, îi dădu drumul şi se ţinu de materialul vestei lungi până când încetini calul. Însă asta nu se întâmplă suficient de repede.

Chiar şi după ce îşi putu retrage în siguranţă mâinile de pe trupul lui, tot nu-i plăcea să călărească atât de aproape de această bestie înfricoşătoare de om. Era prea mare, prea masculin, tot ce ţinea de el o făcea să fie nervoasă. Trebuia însă să recunoască că avusese dreptate într-o privinţă, acum nu mai trebuia să-şi folosească muşchii picioarele care şi aşa urlau de durere. Putea să stea liniştită, în echilibru şi în siguranţa pe cal.

Un alt dezavantaj al călătoriei cu Morgan era că nu vedea în faţă pentru că avea spatele prea mare şi prea lat. Nu-şi dădea seama încotro se îndreptau. Părea că

şerpuieşte în direcţii diferite, probabil pentru a evita pantele mai abrupte ale dealurilor pe care le străbăteau.

După două ore de mers, traversară un râu. Se uită în jos întrebându-se dacă avea să i se ude vreo cizmă, dar râul era destul de puţin adânc ca picioarele să îi rămână uscate. Se opreau? Îi spusese că aveau să se oprească când ajungeau din nou la un râu, dar el continuă, urmând firul apei până când ajunseră la un copac solitar de pe mal. Erau înconjuraţi de pădure din toate părţile, majoritatea la distanţă, şi de munţi din trei părţi, de asemenea la distanţă.

Descălecară, iar el îşi strecură mâinile sub părul ei şi o apucă de talie ca s-o dea jos fără să-i ceară permisiunea.

— Poţi să dormi până la apus.

Dacă se putea mişca. O durea tot corpul atât de tare, încât nu era sigură că va putea. Dar măcar de data aceasta nu-i mai tremurau picioarele. Gândul de a dormi până se mai domolea căldura i se păru minunat – dacă ar fi avut un pat.

— Ţi-am spus că nu pot să dorm pe pământ. Mi-ar plăcea în schimb să vorbim despre tatăl meu.

— Nu îl cunosc pe tatăl tău, dacă te referi la Charley, atunci spune aşa.

Scrâşni din dinţi, dar insistă:

— Cum a fost viaţa lui aici? S-a obişnuit cu greutăţile sălbăticiei?

— Charley a avut ajutor.

— Pe tine?

— Asta nu te priveşte.

— Te rog!

O privi cu asprime.

— Nu văd de ce l-ar interesa pe Shawn aceste întrebări. Improvizezi, domniţă? Crezi că asta va face ca povestea ta să fie mai credibilă? Deci eşti actriţă până la urmă? Rău, speram să fii prostituată!

— M-am săturat de insultele tale, rosti ea icnind.

— Şi eu m-am săturat de toate bolboroselile tale. Dormi, nu dormi, nu mă interesează, dar animalele au nevoie de odihnă, aşa că stăm aici până apune soarele.

„Şi apoi?” se întrebă ea.

— Asta înseamnă că o să călătorim noaptea?

El încuviinţă, fapt care o nelinişti.

— Dar nu e mai periculos aşa?

— Nu ar trebui să fie atât timp cât cerul rămâne senin, aşa cum a fost toată ziua. Lumina lunii este foarte puternică aici.

Lipsa lui de îngrijorare ar fi trebuit s-o calmeze, dar nu se întâmplă aşa. Îl urmări cu privirea în timp ce se duse la Carla ca să ia pătura şi s-o întindă pentru ea sub copac, înainte de a-şi deşeua calul. Nu-i mai era foame, ultima masă fusese destul de îndestulătoare şi gustoasă, mai puţin şarpele. Se cutremură la gândul zilei următoare, aşa că nu era nerăbdătoare să mai treacă prin astfel de situaţii. Apoi văzu căprioara, cam în acelaşi timp cu Morgan, la vreo sută de metri depărtare.

El se întinsese după puşcă. Violet dădu drumul umbrelei pentru a-şi astupa repede urechile înainte ca el să tragă. Se uita la el, nu la viitoarea cină, aşa că se încruntă când el puse puşca deoparte fără a o folosi, presupunând că animalul fugise. Dar când privi în jur, văzu căprioara acolo şi atât de nepăsătoare faţă de prezenţa lor, încât chiar se aşezase lângă marginea râului.

— O laşi să trăiască? întrebă ea surprinsă.

— Durează mult până se scurge sângele, aşa că nu are gust bun. Nu-mi place dacă nu are gust bun.

Era uimită că un om care nu demult mâncase un şarpe putea fi atât de pretenţios, dar nu-i împărtăşi acest gând sau faptul că detesta să fie dependentă de el pentru fiecare bucăţică de mâncare pe care o primea. Voia să se odihnească chiar dacă nu putea să doarmă. Soarele apunea târziu vara, dar tot putea fi doar peste câteva ore. În Butte obişnuia să termine cina cu mult înainte de a se întuneca.

Îl ignoră pe Morgan şi se duse spre pătură. Fiecare pas pe care îl făcea era dureros, dar reuşi să ajungă fără să geamă. La umbra copacului, continuă să-l urmărească pe Morgan pentru că nu avea deloc încredere în el. Când el se îndepărtă, se întinse pe spate, intenţionând să se ridice

când îl auzea că se întoarce. Nu-l auzi. În ciuda muşchilor amorţiţi de durere şi a lipsei patului, adormi instantaneu.

Fu trezită de trosnetul focului, surprinsă că până la urmă adormise pe pământul dur. Şi nu era la apus, ci întuneric beznă. Ce dezamăgire! Contase să mai fie lumină ca să-şi aducă lucrurile. Avea umbrela deasupra capului. Nu-şi amintea să o fi deschis. O deschisese Morgan ca să aibă mai multă umbră? Se îndoia că era atât de grijuliu. Ea trebuie să fi făcut asta.

Nu mai era nici caniculă. Nu ştia cât dormise, dar se simţea revigorată şi îi era din nou foame. Când se ridică, toată durerea se reîntoarse. Cum de reuşise să doarmă când cea mai mică mişcare era atât de dureroasă?

Nu credea că era în stare să meargă până la Carla ca să-şi ia haina, dar detesta ideea de a-l ruga pe Morgan să i-o aducă. *Nu* era neajutorată. În plus, muşchii ei nu aveau să se refacă decât dacă-i folosea. Îşi simţi haina alunecând peste umeri până în poală. Slavă Domnului pentru micile gesturi de omenie! Morgan, probabil, o aruncase spre ea şi căzuse chiar unde trebuia acoperind-o. Nu putea să creadă că era atât de atent, încât să i-o aşeze cu atenţie. Dar îşi strecură repede mâinile în ea.

El stătea de cealaltă parte a focului şi o privea. Purta o haină crem făcută dintr-un soi de piele de animal. Îi văzu vesta pe dedesubt, dar din nou nu purta cămaşă. Făcuse focul la picioarele ei, lângă pătură. Încercă să se ridice, dar durerea o ţintui. O avertizase că avea să plângă.

Luptă cu lacrimile, dar se înfurie pe ea însăşi. De ce trebuia să fie atât de încăpăţânată? Putea să fi călătorit de la început pe calul lui şi ar fi evitat aceste dureri teribile. El se oferise, dar ea refuzase. Se rostogoli încet până la foc, dar fără a părăsi pătura. Văzu doi peşti, gata prăjiţi, aranjaţi frumos pe nişte rămurele lângă foc, o bucată de pâine şi un măr. Nu încercă să se ridice, pur şi simplu stătu pe burtă, proptită în coate, aproape de mâncare.

— Tot mai vrei să călătorim noaptea? îl întrebă.

— Da.

— Atunci de ce m-ai lăsat să dorm atât?

— Poate că mi-a plăcut să te văd dormind.

Ce absurditate, cu siguranţă arăta oribil, cu faţa murdară şi prăfuită, cu părul un dezastru, aşa că îl întrebă:

— De ce?

— De ce nu? Chiar dacă eşti o mincinoasă, eşti o femeie frumoasă şi, în plus, la ce opţiuni am…

Îi urmări privirea care i se îndrepta spre catâri şi aproape că râse, căci li se vedeau doar fundurile. O glumă. Cine ar fi crezut ca un urs poate să facă glume?

Se uită din nou la mâncare.

— Este jumătate din acest festin pentru mine?

— Totul este pentru tine, îi răspunse el. Voi păstra tot ce nu poţi mânca.

Deci el mâncase deja? Şi prinsese şi peştele? Când avusese timp să facă toate astea?

— Nu ai dormit deloc?

— Voi dormi mai târziu, o informă el în timp ce înşeua calul.

— Grăbeşte-te odată, femeie! Pierdem timpul!

Îşi alese unul din peşti, înfulecă toată pâinea şi mărul, dar acum avea degetele foarte lipicioase pentru că mâncase fără tacâmuri. Privi cu jind către râu, dar din spate o voce o strigă:

— Aici.

Se întoarse şi îl văzu venind spre ea cu un bidon în mână. Îşi întinse repede mâinile şi el îi turnă toată apa, apoi se grăbi să reumple recipientul. Se spălă şi el, în timp ce ea îşi scutura mâinile ca să şi le usuce.

Apoi îşi dădu jenată seama că nu puteau pleca încă şi începu să se uite în jur după un tufiş. Trebuia să facă asta singură. Nu-i putea spune ursului. Dintr-odată se trezi ridicată pe sus.

— Stai! Nu sunt pregătită să plec! Pune-mă jos!

Începu să se zbată crezând că nu avea de gând să-i dea drumul, apoi observă că nu o ducea spre cal. O aşeză, oferindu-i un moment să se liniştească şi apoi pur şi simplu plecă.

Era atât de recunoscătoare pentru tufişul dintre ei şi

în acelaşi timp atât de ruşinată, îi era greu să împace cele două sentimente. Se consolă la gândul că era noapte şi că el nu avea să observe cât de roşii îi erau obrajii. Râse pentru stângăcia ei. Să te agăţi de civilizaţie când eşti în mijlocul sălbăticiei, însă avea în sânge convenţiile şi eticheta şi nu putea să scape de ele.

Morgan se întoarse să o conducă la cal. Ştia că o cărase în braţe doar pentru că era nerăbdător să plece. Deşi era ghemuită la pieptul lui, cu o mână ţinându-l pe după gât, nu se feri să-l certe.

— Faptul că mă ajuţi, nu-mi schimbă cu nimic părerea despre tine. Nu trebuia să mă răpeşti de la hotel. Trebuia să-mi dai o şansă să cumpăr un cal şi să angajez servitori ca să călătoresc până la mina tatălui meu într-o manieră cât de cât civilizată. Fapt care, subliniez, te-ar fi avantajat şi pe tine, nu ai mai fi avut atât de mult de muncă.

— Nu mă deranjezi sau, mai bine zis, nu mă deranjează prezenţa ta dacă îţi ţii gura închisă. Ce-ar fi să-mi mulţumeşti acum şi să taci? Sau ai nevoie de ajutor şi pentru asta?

Se opri să o privească. Faţa lui era atât de aproape de a ei. Vorbea despre un căluş sau despre un sărut? Ea nu voia niciuna, nici alta de la el, aşa că tăcu şi încuviinţă.

Deocamdată terminase cu reproşurile şi reîncepuse să roşească.

Când o aşeză pe cal, văzu că el deja stinsese focul şi împachetase. Înainte de a se urca în şa, îi întinse pătura de la hotel, în cazul în care ar fi avut nevoie de ea. Nu-i trebuia momentan, dar cu siguranţa îi va fi utilă pe măsură ce noaptea avea să-şi facă şi mai simţită prezenţa, căci haina ei fusese făcută să arate bine, nu să-i ţină de cald. Nu se aşteptase însă ca această călătorie prin întuneric să ţină prea mult, având în vedere că el nu dormise mai deloc la ultimul popas.

Cerul era plin de stele, iar lumina lunii, cu adevărat puternică. Se auzeau clar greierii, iar un răget îndepărtat o făcu să-şi pună, din nou, braţele în jurul taliei lui Morgan. El nu comentă, aşa că rămase aşa, asta-i oferea o poziţie mai

stabilă. Continuară spre est sau cel puţin asta presupuse că era direcţia, întrucât nu mai revăzu râul lângă care poposiseră în acea zi. Peisajul nocturn deveni din nou sterp, aşa că renunţă să mai găsească repere în întuneric.

Două sau trei ore mai târziu, Morgan se opri în sfârşit.

— Am nevoie de puţin somn.

Descălecă. O ridică, ea zări pentru un moment forma unui munte care părea să fie foarte aproape, şi a unuia care părea să fie la mare distanţă. Mâinile lui erau din nou pe mijlocul ei, doar că, de data asta, o puse pe pământ mai încet, astfel încât ea simţi cum trupurile lor se ating. Stătea prea aproape de cal. Era pe jumătate adormit, dat fiind că nu-şi mai întinsese braţele suficient de mult încât să nu se atingă?

Nu-i ceru scuze, probabil nici nu conştientiză că trupurile lor se atinseseră atât de intim. În momentul în care picioarele îi atinseseră pământul, el plecă de lângă ea, aşa că nici ea nu se mai gândi la asta.

Nu se mişcă şi nici nu avea de gând până nu-l văzu făcând focul. Presupuse că era pentru a se încălzi. Acum era cu mult mai rece, simţea frigul, deşi era înfofolită bine în pătură.

Îl urmări şi observă că adunase un braţ de crengi uscate, la ultima oprire, când ea dormea, şi că le legase de unul dintre catâri. Era bucuroasă că intuise că o să aibă nevoie, mai ales că nu era niciun copac prin apropiere, doar câteva tufişuri amărâte şi multă iarbă uscată. Nu se vedea nici urmă de apă în apropiere.

După ce aprinse focul, ea se mută încet către vălvătaie şi se aşeză. El îi mai aruncă o pătură înainte de a deşeua calul şi de a-şi întinde pătura de pe cal de cealaltă parte a focului. Se întinse şi îşi folosi desaga pe post de pernă. Făcu toate astea fără a-i adresa un cuvânt. Nu vorbea pentru ca o credea o impostoare sau aşa se purta el cu toată lumea? Probabil era adevărat ca devenise un pustnic. Se obişnuise cu liniştea sau era prea obosit ca să mai vorbească?

— Trebuie să-ţi repet, sunt cine spun că sunt şi ştiu că

l-ai cunoscut pe tatăl meu, rosti ea cu emfază.

— L-am cunoscut pe Charley, ceea ce *nu* e acelaşi lucru.

— Atunci spune-mi despre Charley. Ai lucrat cu el, probabil ţi-a şi plăcut de el pentru că l-ai dus la doctor când era bolnav şi rănit. Era fericit aici? Te rog, m-au vizitat doar de două ori în ultimii nouă ani. Spune-mi ceva, ceva despre ultimele lui zile.

Se ridică. Privirea pe care i-o aruncă o făcu să tremure, i se ridică părul pe şina spinării.

— Ce o să-ţi spun este că sunt obosit, altfel, aş fi aplaudat. Cât ai studiat pentru rolul acesta?

Întrebarea o înfurie.

— Optsprezece ani, de atunci de când sunt Violet Mitchell!

— Şi totuşi, ai apărut doar după moartea lui Charley, pentru că, dacă trăia, şi el te-ar fi făcut mincinoasă, la fel ca mine. Bună încercare, domniţă, dar dacă nu dorm, nu o să-ţi placă de mine mâine.

O ameninţare diferită, dar cu toate astea nu tăcu, bombăni ca pentru sine, dar suficient cât să audă şi el.

— Nu-mi place de tine nici acum!

Regretă imediat, chiar dacă era adevărat, era urât şi necuviincios din partea ei. Să-l facă să o urască nu era în beneficiul ei şi nu îl va face să-i dea răspunsurile de care avea nevoie. Capitulă şi schimbă subiectul.

— Era apă nu departe de aici, de ce nu am înnoptat acolo?

El se întinse pe pătură.

— Apa atrage animalele.

Şi el nu avea să fie treaz pentru a le alunga? Începu să-şi imagineze tot felul de animale tupilându-se sau târându-se pe lângă ei, încercând să ajungă la râul pe lângă care trecuseră. Animalele alea trebuiau să vină de undeva!

Apucă umbrela închisă ca pe o armă şi privi în jur.

— Nu o să te leg. Deranjează-le pe fetele mele şi o să mă trezesc. Fugi şi nu o să-mi pese. S-ar putea să rezişti câteva ore pe jos, dar mă îndoiesc, îi spuse el înainte de a

se întoarce pe o parte, cu spatele la ea.

Ea se uită fără un cuvânt la spinarea lui. Omul acesta avea inima de gheaţă. Îşi spuse că prefera liniştea lui, în locul acestor ameninţări obraznice.

Capitolul 10

Violet nu reuşi să mai doarmă. Rămase ghemuită în pătura ei tot restul nopţii. Nici apropierea lui Morgan nu-i potolea teama că ar fi putut cu uşurinţă să fie muşcată de un şarpe sau târâtă de un lup, sau mâncată de un urs, înainte de a apuca să-l trezească ca să omoare sălbăticiunea.

Erau prea multe animale sălbatice în aceste teritorii şi prea puţini oameni, iar oraşele erau mult prea departe. Fiecare sunet, fiecare mişcare a cozii unui catâr o speriau şi o făceau să geamă. I se părea de necrezut că în urmă cu câteva luni făcea probe pentru rochii de bal. Era atât de entuziasmată de apropierea sezonului, avea atâtea speranţe şi atâtea ocazii care o aşteptau. Datorită sprijinului mătuşii şi a unchiului, ea, o americancă, avea să-şi facă debutul în societate în Anglia. Îşi mai găsise şi soţul pe care îl căutase chiar înainte de începerea sezonului, toate doar pentru a fi despărţită şi pentru a ajunge la... asta.

Toate visurile ei urmau să se împlinească, dar nu putea să se întoarcă în acea societate dacă afacerea tatălui ei nu era de succes. Tot ce îşi dorea depindea de găsirea minei şi de transformarea ei într-o afacere profitabilă.

Aruncă nişte crenguţe pe foc. În timp ce noaptea creştea, creştea şi foamea ei, dar după ameninţarea lui Morgan nu avea de gând să caute prin desagii de pe catâri. Dar avea de gând să-l trezească de cum aveau să mijească

zorii, aşa că cercetă cerul în toate direcţiile.

*

— Încă eşti aici?

Suspină şi se uită din nou către foc. Îl văzu stând în picioare. Se întrebă ce îl trezise. Nu era încă zi. Dar apoi el se duse la vreo trei metri mai încolo – pentru a se uşura. Îşi dădu ochii peste cap şi bâjbâi după cel mai apropiat tufiş ca să facă acelaşi lucru. Nu se simţi deloc jenată de această dată şi după ce îşi masase toată noaptea picioarele, nici nu-i mai era atât de greu să meargă, aşa cum se întâmplase în ziua anterioară. Muşchii o dureau încă. Va mai dura probabil câteva zile până aveau să-şi revină. Sau până când se întorcea în Butte.

De fapt, aştepta cu interes reîntoarcerea, ceea ce era surprinzător şi pentru ea, având în vedere că era un oraş necivilizat, dar acolo măcar putea să facă baie şi să aibă o masă normală şi haine curate, cu ajutorul unei spălătorese. Şi o pălărie nouă! Şi-o pierduse pe a ei în timp ce galopau şi îi observase absenţa abia noaptea trecută. Oricum i-o stricase Morgan, aşa că nu suferea prea mult după ea. Să stai două zile în aceleaşi haine era ceva de plâns, dar nu se putea schimba fără a face o baie înainte şi nu avea unde să facă în mijlocul sălbăticiei. Se simţea atât de murdară după călătoria din ziua anterioară!

Când se întoarse la foc îl văzu pe Morgan înşeuând calul. Simţea că vor lua vreun mic dejun neobişnuit înaintea plecării şi cu siguranţă ceva ce putea fi mâncat în timp ce călăreau. Gândul îi fu confirmat de Morgan care îi înmână două felii de carne uscată înainte de a stinge focul cu picioarele. Ea îşi luă bidonul şi umbrela, vârându-le pe mână pentru a le ţine la încheietură, apoi începu să mestece carnea. Era tare. Dacă nu ar fi avut gust sărat s-ar fi gândit că îi dăduse o bucată de piele.

— Pune-ţi-l!

Se încruntă când văzu că îi dădea un sac mic de pânza gol.

— Unde să mi-l pun?

— Pe cap. Restul drumului nu ai voie să vezi.

Era îngrozită, dar exista şi o parte bună. Dacă el nu voia ca ea să vadă cum se ajungea la mina lui însemna că intenţiona să o elibereze la sfârşit. Aşa că nu plănuia să o omoare, până la urmă. Dar nu putea să-şi pună un sac pe cap, aşa că refuză să-l ia de la el.

— O să leşin dacă îmi va acoperi faţa, mai ales dacă o să fie la fel de cald ca ieri, îl avertiză ea. Dacă m-ai lega la ochi nu ar fi la fel?

El nu zise nimic. Nici nu se mişcă. Dacă avea să insiste, ea va trebui să se bată cu el cu ghearele şi cu dinţii. Bineînţeles că nu avea nicio şansă, era mult prea mare şi voinic. Până la urmă, el îşi scoase eşarfa de la gât şi o legă cu ea. Un compromis! Deci era capabil să raţioneze!

O ridică şi o aşeză pe cal, dar de această dată încălecă în spatele ei. Îi ghici gândul, voia să o verifice, să vadă dacă nu cumva îşi scotea eşarfa. Această tactică extremă demonstra cât de fanatic era să păstreze secret locul unde se afla mina lui atât faţă de ea, cât şi faţă de oricine altcineva. Ceea ce o făcu să se întrebe cum de nu-l împuşcase pe tatăl ei când acesta îşi făcuse apariţia în apropiere de mâna lui. Sau poate cele două mine nu erau deloc aproape una de alta? Poate că Morgan voia să-l ţină cât mai departe pe Shawn Sullivan de această zonă. Ce s-ar fi întâmplat dacă Sullivan ar fi aflat unde era?

Nu-i plăcea deloc să stea în faţa lui Morgan, îl simţea prea în spatele ei şi de fiecare dată când făcea ceva cu frâiele, braţele lui îi atingeau talia. Dar nu-i zise nimic, se temea ca nu cumva zarva făcută de ea să-l facă să se răzgândească şi să nu o mai ducă la mină. Doamne, Dumnezeule, era de neînchipuit că viitorul ei depindea atât de mult de acest om. Când dimineaţa deveni mai călduroasă, îşi dădu jos pătura de pe umeri şi deschise umbrela, fără să-şi dea seama cât va bloca vederea lui Morgan. Dar descoperi acest lucru repede în momentul în care i-o smulse din mână. Nu o închise, ci pur şi simplu i-o trânti în cap ca şi cum ar fi fost o pălărie.

— Nu o ridica mai mult de atât că ţi-o arunc, mârâi el în timp ce-i puse mânerul din nou în mană.

Oftă, conştientizând încă o dată că probabil arăta ridicol. Nu că-i mai păsa. Până la urmă pentru cine se străduia ea să păstreze aparenţele aici?

— Cât mai este până se va termina acest coşmar şi vom ajunge la mină?

— Depinde.

Ea pufni.

— Încep să cred că nici tu nu mai ştii.

El râse. Din nou, faptul că avea simţul umorului o surprindea. O făcea să se întrebe dacă avea şi momente în care nu era grosolan, o brută bărboasă. Probabil fusese fermier, avea o familie de fermieri la est de aici. Ce-ar fi crezut ei dacă l-ar fi văzut acum? De ce plecase de acasă? Fusese alungat pentru că era oaia neagră? Prea multe fapte mişeleşti?

După o noapte în care stătuse trează, lipsa somnului o ajunse din urmă de îndată ce galopatul înceta. Cu mâinile lui Morgan pe frâie de o parte şi de alta a ei, mişcarea lentă şi ritmică a calului o făcea să aţipească. Plutea, fără să-şi dea seama că tocmai se lăsase în braţele bărbatului din spatele ei.

Fu trezită brutal de o împuşcătură. Un alt şarpe? Îşi ridica o parte din eşarfă, dar nu văzu nimic mort în preajmă, aşa ca aşeză materialul înapoi înainte ca el să observe ceva.

— Ce-ai împuşcat de data asta? întrebă ea curioasă în timp ce el descăleca.

— Puma care tocmai venea spre noi. Am prins-o în timpul săriturii. Probabil a crezut că şi-a găsit cina.

Din săritură? Aproape că muriseră? Începu să tremure un pic, bucuroasă că nu văzuse scena. Ar fi devenit isterică şi probabil l-ar fi făcut să rateze. Ce gând teribil! Doamne, cât de mult ura să fie în mijlocul sălbăticiei unde moartea pândea la toate colţurile şi unde doar bărbatul aceasta putea să o protejeze. Îşi dorea să fi ştiut să tragă cu arma, îşi dorea să aibă curajul să împuşte ceva, dar mai presus de

toate îşi dorea să nu fi simţit atâta recunoştinţă că nu trebuia să facă nimic din toate astea… datorită lui.

— Vom face popas ca să o găteşti? îl întrebă ea când văzu că nu se urcă imediat pe cal.

— Nu, este una dintre cele mai mari feline de aici. Unii oameni o consideră o delicatesă pentru că are gust de porc, dar bănuiesc că ţie ţi-ar sta în gât, la fel cum ai făcut cu şarpele.

— Bănuieşti bine!

— Tot trebuie să o iau acasă ca să mă ocup de ea, adăugă el.

— De ce?

— Pentru că va atrage vulturi, care pot fi văzuţi de la kilometri depărtare şi mulţi oameni ar vrea să cerceteze la ce se uită păsările.

Îşi închipui că erau destul de aproape de tabăra lui dacă era îngrijorat din cauza asta. Îşi ridică din nou eşarfa şi îl văzu cum leagă animalul pe unul dintre catâri. Aparent, nu le plăcea mirosul de sânge, pentru că mai mulţi dintre ei protestau. Chiar ţinea la animalele lui şi din modul în care le vorbea, numindu-le fetele lui, ea ghici că erau mai mult prieteni pentru el.

Când încălecă din nou, îi puse în mână un măr. Zâmbi pentru că ştia că nu era obligat să o hrănească. Nu avea să moară, dacă nu mânca ceva. Se plânsese de asta când îi fusese foame, şi, bineînţeles, avea să continue cu asta, dar tot nu era obligat. Nici să doarmă în braţele lui sau să se sprijine de el nu era obligat să o lase, dar tot o făcuse, la fel şi când împuşcase felina. Poate nu observase sau nu-i păsa atât timp cât ea tăcea din gură, aşa că nu se mai gândi la asta şi refuză să se simtă ruşinată. Calul mergea în zigzag şi urca. Auzea cum copitele se loveau de rocă. Putea să audă în surdină şi şopotul unei ape, undeva în depărtare, aşa că presupuse că urmau calea unui pârâu sau râu. Dar cu siguranţă nu era un drum de dorit, urcatul o făcea să se lovească şi să se clatine. Era tentată să mai arunce o ocheadă pe sub eşarfa, dar Morgan o observă când îşi ridică mâna, ducând-o spre faţă.

— Nu!
Pufni şi îl făcu în toate felurile în sinea ei.

Capitolul 11

În momentul în care Morgan îi scoase eşarfa, Violet era sigură că ajunseseră în sfârşit la mină, însă se înşela. Îi scosese eşarfa doar pentru că erau înconjuraţi de pini deşi şi nu se mai vedea nimic în spatele lor. Continuau să urce încet. Putea încă să audă apa curgând undeva aproape, dar nu o vedea.

Cu atâtea dealuri care înconjurau Butte, atunci când se aflase în oraş, minele erau uşor de observat datorită corturilor muncitorilor. Erau atât de multe, încât de la distanţă totul arăta ca un orăşel multicolor. Credea că mina lui Morgan se afla pe un deal, dar urcau de atâta vreme, încât îşi dădu seama că se aflau de fapt pe un munte. Cu timpul, pe partea stângă copacii se răriră şi acum putea să vadă o pantă abruptă din piatră, care devenea tot mai abruptă şi mai adâncă, până când arăta ca un perete de stâncă. O pantă mai joasă se crease în dreapta lor. Acum îşi dădu seama că de fapt călăreau printr-o vale îngustă sau o ravenă.

Copacii se răriră şi mai mult, iar în curând ajunseră la un gard în stil vestic, cu doar două scânduri orizontale între stâlpi, blocându-le accesul. Morgan descălecă, însă de această dată nu o ajută să coboare de pe cal. Încremeni preţ de o clipă când văzu cabana în depărtare. Avea şi o verandă în faţă. Nu şi-l imaginase trăind într-o căsuţă de lemn, aici sus, când toţi minerii din Butte trăiau în corturi, aproape toţi, cu excepţia proprietarilor de mine, precum Shawn Sullivan. Trecuse pe lângă casa lui mare.

Morgan deschise poarta. Lângă ea era şi un semn: „Cei care încalcă proprietatea vor fi împuşcaţi!” Dacă nu ar fi fost atât de obosită şi nu s-ar fi simţit atât de inconfortabil, ar fi râs, pentru că nu văzuse ţipenie de om

nicăieri şi le luaseră atât de mult să ajungă aici.

— În afară de tine, mai vine cineva pe aici?

— Charley Mitchell a venit. M-a urmărit până aici. Avea un binoclu nenorocit, aşa că a stat suficient de în spate încât să nu-l văd.

Asta era clar o nemulţumire, însă o făcu să zâmbească.

— Inteligent din partea lui.

— Mai mult sinucigaş.

Gemu, gândindu-se la semnul de avertizare.

— Ai tras în el?

O privi încruntat.

— Bineînţeles că nu, i-am dat suficient timp încât să plece de pe dealul meu.

Era clar că nu-i făcuse plăcere să ştie că tatăl ei cumpărase o mină, undeva pe dealurile astea, atât de aproape de a lui, dar probabil în timp îl acceptase ca vecin. Tatăl ei fusese întotdeauna fermecător. Dacă cineva putea să vorbească şi să îmblânzească acest urs, acesta era Charles. Zâmbi gândindu-se la asta.

Observă clopoţeii şi tălăngile înşirate de-a lungul gardului doar când îi auzi răsunând când el deschise poarta. Clopoţeii erau melodioşi, tălăngile, nu.

— Clopote?

Apucă hăţurile ca s-o conducă pe ea şi catârii în zona împrejmuită, apoi se întoarse să închidă poarta şi o ignoră din nou, refuzând să-i răspundă.

— Doi indivizi care voiau să-mi fure dreptul asupra minei m-au luat prin surprindere anul trecut şi au încercat să mă împuşte. Nu am de gând să le fac sarcina uşoară, nimeni nu o să aibă vreo şansă să se mai apropie de mine fără să facă zgomot. Acesta este unul dintre dezavantajele mineritului într-un loc atât de izolat. Dacă mi se întâmplă ceva, nimeni n-o să ştie.

Gândul că asemenea bărbaţi periculoşi bântuiau nestingheriţi prin sălbăticie o neliniştea.

— Oamenii legii din Butte ştiu că tu locuieşti în zonă. Nu te-ar căuta dacă, să zicem, nu te-ai întoarce în oraş şi ar

trece prea multe săptămâni?

— De ce? Minerii se mută foarte des sau se duc acasă. Nu-i caută nimeni.

— Dar eşti o persoană atât de cunoscută, domnule Callahan. Aproape toţi cei cu care am vorbit te ştiau după nume şi mi-au împărtăşit tot felul de zvonuri care circulă despre tine. Se pare că eşti un subiect de bârfă în Butte.

Îi făcea plăcere să-l vadă încruntându-se. Faptul că avea putere asupra ei era destul de greu de suportat, aşa că acum se bucură de această mica victorie, care, deşi neînsemnată, parcă mai echilibra un pic situaţia dintre ei. Continuă să-l necăjească:

— Dincolo de faptul că ajutorul de şerif ştia că l-ai adus pe tatăl meu în oraş când a fost rănit, ceea ce este surprinzător de decent din partea ta, presupun că ai mai menţionat cuiva că mina ta este aproape de cea a tatălui meu. Sau poate tatăl meu o fi zis cuiva când a fost în oraş?

— *Charley,* mormăi el, accentuându-i numele. El a zis când l-am dus în Butte ca să-şi facă actele. Era încântat că i-am îngăduit să stea.

— Îngăduit?

— Zic să nu deschidem acest subiect, domniţă.

— Insist să-mi explici. Deţii cumva tot muntele ăsta?

— Nu eşti în postura în care să insişti cu privire la ceva. Sau vei începe ca o doamnă ce eşti să urli în public?

— O să mă facă răspunsul tău să urlu?

— Tonul tău sugerează că îţi vei arăta adevărata faţă în curând, ceea ce o doamnă nu face.

Era atât de evident că era extenuată şi că o dureau toate membrele? Călătoriseră jumătate de zi printr-o arşiţă oribilă, dar acest bărbat i se părea tot mai frustrant. Părea să poată vorbi despre orice, doar despre mine, nu. Asta pentru că o credea o impostoare. Cu toate astea, una dintre mine era a ei acum.

Dar până nu-i arăta locul, nu putea face nimic cu ea. Nu-şi putea permite să-l îndepărteze zbierând la el sau reproşându-i cât de ridicol era. Nu încă.

O conduse într-o grădină. Pământul era nivelat dincolo

de gard şi era drept până în spate, aproape de cabană. Trecuseră pe lângă o groapă mare şi întunecată, pe stânga, despre care ea presupuse că era mina lui Morgan. O stivă mare de bârne de lemn se afla alături. Mai aproape de cabană, văzu o uşă din fier sau de oţel, în stâncă. Îşi imagină că acea uşă păzea o altă deschizătură în care el îşi păstra proviziile. Nu departe de uşa din oţel era o structură îngustă de aproape doi metri înălţime cu un dom din cărămidă şi un fel de maşinărie de ridicat lângă el. Înainte să ajungă la cabană, ea îl întrebă:

— De ce, Doamne, Dumnezeule, ai venit să-ţi faci aici o mină, atât de departe de oraş, de ceilalţi mineri din Butte?

— Pentru că am vrut să mă pot ocupa de asta în linişte şi, dacă nu găseam minereu, să pot merge imediat în alt loc. Am cercetat această zonă montană timp de o lună înainte de a mă stabili aici.

— Dar de ce la această înălţime?

— Nu e înaltă deloc. Această zonă e la o altitudine de vreo trei mii de metri, teoretic suntem încă la poale.

Presupunea că avea dreptate, din moment ce reuşiseră să ajungă aici călare.

— De ce aici? Ştiai că aici o să găseşti minereu?

— Am cunoscut un cercetaş de armată lăsat la vatră. Este descendent din tribul Crow, indienii care trăiau pe vremuri în această regiune. El mi-a povestit că toţi munţii din acest teritoriu sunt bogaţi în minereu. Poporul lui a ştiut asta dintotdeauna, doar că ei nu aveau nevoie de metale preţioase. El mi-a sugerat această pantă, în mod deosebit, în locul celor foarte aglomerate de lângă Butte şi Helena. Mi-a spus că o să înţeleg de ce când o să ajung aici.

— Asta înseamnă că aurul pur şi simplu stătea şi te aştepta aici?

— Am găsit mici dovezi ale acestui fapt în pârâurile şi râurile din împrejurimi, dar nu am venit până aici ca să cern aurul din râu.

— De ce nu? Nu ar fi mai uşor aşa?

— Ba da, dar nu la fel de profitabil ca o mină de aur.

Iar aici erau dovezi că exista aur pe suprafaţa stâncii. Şi mi-a plăcut că şi terenul era destul de plat şi larg, suficient pentru a ridica o tabără, cu pârâul lângă ea, şi chiar există şi o crevasă de unde poţi lua apă, dacă pârâul seacă la sfârşitul verii. Mai mult, suprafaţa rocii este suficient de înaltă, aşa că poţi să sapi fără să te temi de prăbuşiri.

Pe măsură ce căuta pârâul, observă toate florile care creşteau în partea dreaptă a taberei. Nu vedea încă apa, dar presupuse că florile o ascundeau. Culorile lor făceau zona în care săpase el să pară chiar drăguţă.

— Aşadar, nu ai avut nevoie să mergi mai departe, comenta ea privind după el.

— Nu, în mod clar, am fost norocos. Am găsit o brumă de aur la vreun metru şi apoi ceva argint. Am tot săpat, în speranţa ca voi găsi mai mult aur, dar la un metru şi jumătate am găsit tot argint.

Era impresionată. Dacă el se apucase de minerit de vara trecută, acum ar trebui să fie bogat. Nu ţi-ai fi dat seama de asta după felul cum era îmbrăcat sau după cum trăia. Cabana în care stătea nu era făcută din buşteni, deşi erau atât de mulţi copaci în zona asta. Cumva el cumpărase lemn şi-l adusese pe deal, cumpărase până şi sticlă pentru câteva ferestre. Cabana părea mică dacă o priveai din faţă, ceea ce o făcu să se gândească la cum vor dormi acolo. Spera să aibă mai mult de o cameră. Ar fi scandalos să împartă una cu el, i-ar ruina reputaţia! Cu atât mai mult trebuia să găsească mai repede mina tatălui ei şi banii şi să-l convingă pe Morgan să o ducă înapoi în Butte.

Dincolo de griul de pe faţada stâncii, totul era verde aici, iar aerul era mai rece, chiar dacă soarele strălucea deja pe cer. Erau şi câţiva copăcei care puteau să le asigure umbră, dincolo de gard, care continuau pe partea dreaptă, pe tot drumul, dincolo de cabana lui.

Dacă nu i-ar fi povestit de hoţi, ar fi crezut că scopul gardului era acela de a ţine animalele în interior. Nu trecuseră oare pe lângă mina tatălui ei? Sau poate trecuseră în timp ce ea fusese legată la ochi? Putea la fel de bine să fie pe aici, pe undeva, printr-un defileu. Cu cât

afla mai repede dacă tatăl ei păstrase bani acolo, cu atât mai repede putea pleca acasă.

— O să mă duci la mina tatălui meu acum?

— Nu!

— Dar…

— Domniţă…

— Nu-mi mai spune aşa, i-o tăie ea. La cum o spui pare mai mult o insultă. Dacă nu vrei să-mi spui domnişoara Mitchell, ai permisiunea mea de a folosi prenumele meu, Violet.

— De ce? Nu suntem prieteni, nu eşti cine pretinzi şi s-ar putea să trebuiască să recurg la măsuri neobişnuite pentru a afla ce pui de fapt la cale.

Ochii îi scăpărară o clipă, apoi şi-i miji la el.

— Nu o să faci aşa ceva şi amândoi ştim asta. M-ai hrănit. M-ai lăsat să dorm pe pieptul tău, lucru pentru care îmi cer scuze, dar mi-ai permis toate astea. Nu vei recurge la tortură, indiferent de cine crezi tu că aş fi, aşa că nu mai arunca ameninţări inutile.

Se întoarse către ea, ochii lui albaştri o priveau avid, şi dintr-odată începu să zâmbească.

— Cine a zis ceva despre tortură?

Înaintă către ea cu braţele deschise. Mersese prea departe! El avea de gând să-i demonstreze falsitatea celor spuse într-un mod oribil, să o atingă!

Capitolul 12

Având în vedere ce-i trecea prin minte, Violet suspină şi se dădu jos pe cealaltă parte a calului, ca să-l evite pe Morgan, apoi gemu de durere când ateriză cu picioarele pe sol. Ar fi căzut, lovindu-se puternic de pământul tare, dacă nu s-ar fi prins cu mâna de oblâncul de la şa.

El se repezi spre ea şi îi desprinse mâinile de pe oblânc.

— De ce-ai descălecat aşa? Te grăbeşti undeva?

— Nu, eu…

Începu să plângă încet în braţele lui în timp ce se îndreptau spre cabană. Îşi dădu seama că el probabil voia să o ajute să urce pe veranda care era la vreo şaizeci de centimetri deasupra pământului, iar treapta înaltă care ducea la ea era făcută pentru picioarele lui lungi, nu pentru ale unei femei. Şi nu exista o balustradă de care să se ţină. Mai mult ca sigur s-ar fi împiedicat dacă ar fi încercat să facă asta fără ajutor.

Totuşi, se simţea foarte încurcată de ceea ce-şi imaginase că avea să facă, aşa că răbufni:

— Nu vreau să mai aud nicio ameninţare de la tine, reală sau nu. Sunt la capătul răbdărilor, obosită, flămândă şi am nevoie şi de o nenorocită de baie!

O mirosi de două ori.

— Da, ai nevoie!

Icni la auzul acelei insulte.

— Şi tu ai nevoie de una!

— Sugerezi să facem baie împreună?

Asta o înfurie şi mai tare.

— Nu sugerez aşa ceva.

Văzu sclipirea din ochii lui. Se abţinea cumva să nu râdă? Ce bestie! În momentul în care o aşeză pe verandă se linişti.

— O să-ţi faci baia după ce descarc poverile de pe catâri.

O lăsă pe verandă şi se apucă de treabă. Uşa casei era închisă şi fără permisiunea lui nu avea de gând să o deschidă. Se aşeză pe unul dintre scaunele grosolane, sperând că broderia fustei nu o să se agaţe în aşchii. Se întreba de ce erau două, dacă nimeni altcineva nu era aici, dar presupuse că tatăl ei îl vizitase din când în când.

Îi era greu să şi-l imagineze pe tatăl ei, un om atât de stilat, care socializa cu cei mai importanţi oameni din Philadelphia şi frecventa cluburile de gentlemani, stând pe terasa acestei cabane, în mijlocul pustietăţii. Îi venea greu să creadă că şi ea era acolo. Arşiţa încă persista, aşa că preferă să se bucure de umbră în timp ce-l urmărea cu

privirea pe Morgan. Descărcase tot ce avea de pe catâri şi lăsase totul jos, scopul lui fiind, aparent, să-i elibereze de greutate şi să-i lase liberi înainte de a strânge toate lucrurile. Catârii se îndreptaseră către pârâul care şerpuia în interiorul şi în exteriorul gardului.

Era destul de aproape de ea, încât să o audă, dar după refuzul lui de-i arăta mina tatălui, se hotărî să-l întrebe despre cabană şi apoi să ducă discuţia către subiectul care o interesa cel mai mult. Mătuşa Elizabeth îi spusese de multe ori că era o parteneră iscusită de conversaţie.

— De ce-ai construit cabana la peste o jumătate de metru de sol?

— Am ajuns aici vara trecută, la ceva timp după dezgheţul de primăvară. Aşa ca nu ştiam dacă toate aluviunile aveau să vină peste mine în primăvara asta.

I se păru că rânjea, dar îi era imposibil să-şi dea seama, din cauza mustăţii lui dese.

— Şi au venit?

— Nu, nu anul acesta, cel puţin, dar apa a erodat acest defileu la un moment dat, de-a lungul timpului, iar pârâul până la un metru şi douăzeci pe partea asta şi mai mult pe cealaltă. Dar anul trecut nu aveam de unde să ştiu cum o să fie, aşa că mi-am închipuit cabana purtată la vale de ape, aşa că m-am hotărât să fiu precaut şi să o ridic, asta când m-am săturat să mai dorm într-un cort.

— Cred că ţi-a luat multe luni să o construieşti.

— Nu, doar câteva zile.

— Asta e imposibil.

— Nu dacă ai şi prieteni care să te ajute.

Ar fi jurat că acest lucru era imposibil, el să aibă prieteni, dar ar fi fost o insultă prea mare şi voia să-i distragă atenţia într-un mod nevinovat, înainte de a aduce din nou vorba la Charles şi la mina lui, aşa că întrebă:

— Prieteni din Butte?

— Nu, am trimis după câţiva prieteni cu care am crescut în Nashart, bărbaţi pe care-i cunoşteam şi ştiam că pot avea încredere în ei că nu vor divulga secretul minei

mele. Am comandat lemnul, ţevile, coşurile, cărămizile şi tot ce mai era nevoie şi le-am depozitat în oraş înainte de a-i ruga să vină aici. Până atunci, eu aş fi fost urmărit dacă plecam cu materiale de construcţie din oraş, dar ei nu au avut probleme.

— Până atunci?

— Majoritatea minerilor din oraş lucrează pentru proprietari de mine, şi ăia sunt o gloată avară. Însă majoritatea minelor lor au început să exploateze mai mult cupru decât argint sau aur, aşa că se concentrează la cupru acum, toţi, cu excepţia prietenului tău, Sullivan. El încă exploatează argint.

— Nu este prietenul meu, şi-n plus, de ce s-ar complica Shawn Sullivan sau oricine altcineva să-ţi găsească mina? Din ce-am auzit, există destul aur şi argint în aceste dealuri şi în aceşti munţi.

— Bineînţeles că există, dar Sullivan nu vrea să mai vândă şi altcineva argint. Cerea preţuri foarte mari când era singurul furnizor din zonă. Nu i-a plăcut când aceste preţuri au scăzut, iar cumpărătorii i-au zis să-şi găsească altă piaţă de desfacere, dacă nu e mulţumit cu cât îi plăteau. Nu-şi dădea seama de unde provenea celălalt argint, aşa că a trimis spioni prin toată zona să găsească mina. Nu a găsit nimic. Apoi unul dintre oamenii lui a început să fie interesat mine. Nimeni nu mă băgase în seamă pană să scadă acele preţuri. Au crezut că am venit, am vândut câteva piei de animale şi am plecat.

Tonul lui rămăsese calm, dar devenise un pic ironic când îl menţionă pe Shawn Sullivan. Acum înţelegea puţin mai bine de ce era atât de suspicios în privinţa ei şi de ce credea în mod greşit că ea era în cârdăşie cu cel mai mare duşman al lui. Dar voia să ştie mai multe.

— Cum a aflat domnul Sullivan ca tu eşti acel miner misterios?

— Pentru că tot îi punea pe oamenii săi să întrebe în toate părţile. Mi-au spart şi lăzile aflate la gară înainte ca acestea să fie încărcate în tren. Sullivan m-a acostat după aceea şi mi-a oferit un preţ corect pentru mina mea. Nu se

aştepta să-i spun să se ducă la naiba. Apoi şi-a pus oamenii să mă urmărească când am plecat din oraş. A fost teribil de enervant. Mi-a luat de două ori mai mult ca să ajung aici şi ca să-i induc în eroare. A doua oară când m-au urmărit, am sărit pe ei şi i-am lăsat legaţi fedeleş în mijlocul drumului cu un bilet pe care scria: „Duceţi-vă la naiba!” prinsă de piepturile lor.

Un răspuns destul de agresiv, se gândi Violet, dar îşi dorea ca el să creadă că ea era de partea lui.

— Nu-mi imaginez că lucrurile au mers mai bine după aceea, remarcă ea cu precauţie.

— Nu, locuitorii oraşului nu m-au mai înghiţit după asta, ei bine, nu m-au plăcut niciodată, dar după au început să mă evite. Ca toate să fie bune, şeriful Gibson mi-a ţinut şi o predică, ca la şcoală, data următoare când m-am dus în oraş. Trebuia să investigheze nenumărate plângeri de la minerii mai mici despre ameninţări, bătăi, chiar şi câteva crime, după ce unii mineri refuzaseră să-şi vândă minele către proprietarii bogaţi, precum Sullivan.

Probabil exagera sau pur şi simplu se înşela, dar nu voia să-l enerveze şi să-i ia apărarea lui Shawn Sullivan, nu de alta, dar asta i-ar fi confirmat suspiciunile că ea lucra pentru duşmanul lui.

— Cu siguranţă, ţi-ai făcut clare sentimentele faţă de domnul Sullivan, se mulţumi ea să adauge.

— Nu ştie să accepte un refuz. Mi-am schimbat până şi piaţa şi am făcut o înţelegere cu nişte fraţi argintari din New York şi am început să plec din Butte prin rute diferite după aceea, dar Sullivan mă urmărea de fiecare dată când veneam în oraş şi îmi oferea mai mulţi bani pentru mină, aşa că am încetat să mai merg la fel de des. Mai mult, am început să mă furişez în oraş la apus, sub protecţia întunericului şi am încetat să mai ridic scrisorile pe care mi le lăsa la hotel. Încă vrea mina mea, dar asta nu e tot. Vrea să ştie unde sunt ambele mine, a mea şi a lui Charley. S-ar bucura să înceapă cu oricare pentru că ştie că s-ar alege cu amândouă la final.

Sullivan îşi dorea mina tatălui ei? Asta ar rezolva

totul! De îndată ce o găsea, putea să i-o vândă pentru foarte mulţi bani, să se întoarcă la Londra şi să intre din nou în vârtejul înaltei societăţi, câştigând inima lordului Palmer înainte ca oricare altă debutantă să facă asta. Încântată că avea o soluţie perfectă, îşi acoperi gura cu mâinile ca Morgan să nu vadă că zâmbea. Oare vânzarea ar fi adus suficienţi bani pentru ea şi fraţii ei? Sau era mai profitabil pentru ei să angajeze oameni care să muncească la mină? Nu avea de unde să ştie până nu vedea mina, dar măcar acum avea două opţiuni bune.

Terminându-şi treaba, Morgan îl plesni pe spate pe ultimul catâr, apoi începu să împrăştie lăzi şi coşuri pe veranda sub balustradă.

— Dar ştiai deja toate astea despre Shawn Sullivan, nu-i aşa? Se opri din lucru şi o privi.

Ea suspină exasperată.

— Abia dacă am schimbat două cuvinte cu acest bărbat în seara în care l-am cunoscut. Fata lui, Katie, m-a invitat să iau cina cu ei. El era acolo să-l cunoască pe viitorul lui ginere, pentru prima dată, nu venise să mă cunoască pe mine.

— Sigur.

Scepticismul lui aprinse flacăra. Învăţase de mică să-şi controleze emoţiile, mai ales pe cele negative, şi să arate o faţă politicoasă în toate ocaziile, dar nu fusese niciodată testată aşa! Era obosită, flămândă, murdara şi complet exasperată de acest bărbat.

Cu ochii scăpărând, sublinie:

— M-ai răpit din patul meu extrem de confortabil de la hotel, m-ai acuzat că sunt o mincinoasă, m-ai obligat să călăresc pe arşiţă timp de o zi şi jumătate, ai încercat să mă hrăneşti cu carne de şarpe. M-ai făcut să dorm pe jos, pe pământ. După toate astea ai putea să mă duci la mina tatălui meu!!!

— Nu o să-ţi placă şederea aici, dacă îmi tot ceri ceva ce nu se va întâmpla.

Tonul lui era foarte tăios, dar ei nu-i mai păsa şi nici nu mai voia să fie precaută. Sări în picioare cu mâinile

trăgând de balustrada verandei.

— Nici *ţie* nu o să-ţi placă şederea mea aici, dacă nu-mi răspunzi! E mina *mea* nenorocită şi tot refuzi să-mi zici de ea. Ne aparţine mie şi fraţilor mei. Îţi poruncesc să mă duci acolo, acum, numaidecât!

— Fetele care nu există nu au dreptul să ceară nimic.

O altă aluzie? Una din prea multe! Orbită de furie, vârî mâna în coşul din faţa ei şi aruncă câteva lucruri către el, apoi urlă de frustrare când observă că erau doar morcovi.

Alergă în casă ca să găsească ceva mai greu cu care să-l lovească.

— Ne-ai furat mina! Ai luat-o, ai revendicat-o sau cum naiba se zice aici! De-asta vrei să o ascunzi de mine! urlă ea.

El o urmă în interior, mârâind:

— Ţi-ai pierdut minţile!

— Ai dreptate şi e doar vina ta, afurisitule!

Luă nişte conserve de pe un raft şi începu să le arunce după el. Nu se opri să vadă dacă-l nimerise înainte de a se întinde să mai ia şi altele. Dar când braţele lui puternice o prinseră de mijloc şi o ridicară de la podea, ea izbucni în plâns văzându-şi planurile zădărnicite.

— Da, cam asta a fost şi cu povestea despre o doamnă din înalta societate, adăugă el când o aşeză pe pat.

— Du-te la dracu'! urlă ea şi se întoarse cu faţa la perete. Începu să plângă şi mai tare!

Capitolul 13

— Suntem atât de bucuroşi că eşti acasă, Violet.

Sophie stătea lângă ea pe pătura. Erau afară, într-una dintre ieşirile lor în parc, câteva dintre fetele mai mici culegeau flori de câmp. Dar în parcul lor preferat nu erau flori de câmp. Încercă să le spună asta, dar nimeni nu o asculta. Una dintre verişoarele lor căuta ceva într-un coş de

picnic.

— Vrei o prăjitură sau carne de pisica?

Îngrozită, Violet se uită în jur aşteptând să vadă o pumă, dar îl văzu pe Lord Elliott apropiindu-se. Arăta atât de bine în pantalonii de călărie şi cu cravaşa în mână. Toate fetele se adunaseră entuziasmate în jurul lui. Îi sărută mâna lui Sophie, atinse fiecare fată mai mică pe creştet, apoi se uită la Violet, ridică privirea mai mult şi trecu pe lângă ea.

O pedepsea? Sophie începu să chicotească.

— A auzit că eşti săracă acum. Să-ţi fie ruşine, Vi, că ai permis să se întâmple asta.

Violet izbucni în plâns şi începu să arunce cu morcovi după Elliott. Dar pesemne Elliott o iertase, pentru că deodată dansau într-un salon frumos, iar ea râdea la glumele lui. Totul era din nou aşa cum trebuia să fie, asta până când el o îndepărtă, privind-o terifiat.

— Un şarpe îţi iese din săculeţ!

Şarpele o trezi. Preţ de o clipă, se uită frenetic în jur ca să se asigure că nu era un şarpe cu ea în pat, că nu se strecurase acolo, aşa cum o făcuse în visul ei – în coşmarul ei, de fapt. Respiră uşurată când văzu că nu era niciun şarpe în cabana.

*

Cercetă împrejurimile. Erau doar două ferestre în peretele din faţa ca să lase lumina să intre, dar sticla era atât de groasă, încât abia vedeai prin ea. Mobila aproape că nu exista. În locul unui dulap, Morgan avea un perete plin de rafturi adânci, unul pentru haine împăturite şi aşternuturi, unul pentru farfurii şi tigăi, iar restul pentru provizii, dintre care unele erau depozitate în coşuri.

O grămadă de lăzi erau ordonate lângă perete. O masă dreptunghiulară se afla în mijlocul camerei înconjurată de trei scaune. Aparent, primea vizitatori. Nu exista bucătărie, doar un şemineu cu două tăvi deasupra. Un tuci stătea pe tava mare, două oale pe tava mică, iar

focul ardea dedesubtul lor. Era un şemineu decent, făcut din piatră, cu o poliţa pe care se afla un felinar şi câteva bibelouri. Era dezamăgită de decorul spartan. Nu avea nici canapea, nici măcar un fotoliu confortabil, doar două paturi înguste în colţuri opuse. Două?

Morgan intră cu un sac mare de grâu pe umăr. Făcuse baie. Un prosop lung îi atârna de gât şi nu se îmbrăcase complet. Era gol şi ud până la brâu şi avea şi părul ud. Era prea mult pentru ea, mai ales că nu era încă suficient de trează, toată acea goliciune o paralizase, nu o lăsa să gândească şi nici să respire.

— Eu am făcut aproape toată mobila, aşa că este destul de rudimentară, după cum îţi poţi închipui, având în vedere că nu sunt tâmplar. Masa se clatină, ignor-o!

Respiră adânc şi îşi mută privirea de la el. Pesemne observase că studia camera de îi spusese asta. Preferă să-l ignore şi pe el şi comentariile lui despre locuinţă. Încerca să o îmbuneze cu o conversaţie banală? Asta nu avea să se întâmple. Îşi plimbă privirea între cele două paturi, unul cu cearşafuri mototolite, celălalt, cel pe care stătea ea, aranjat cu grijă.

— Cine mai locuieşte aici cu tine?

Aşează sacul cu grâu pe raft înainte de a se întoarce şi de a-i răspunde.

— Nimeni, acum.

— Tatăl meu a stat aici? E mina lui chiar atât de aproape de a ta?

— Să mă pregătesc de o nouă criză?

În mod normal, ar fi fost îngrozită că o văzuse într-un asemenea hal. Doamne, Dumnezeule, chiar aruncase cu lucruri în el, dar o meritase. Apoi îşi dădu seama că tocmai refuzase din nou să-i răspundă!

— Cred că, dacă aş avea o armă, te-aş împuşca, îi zise ea calm.

— Şi ai rata.

— Probabil, dar ar fi minunat fie şi să încerc. Chiar nu mai poţi continua să-mi faci asta. Mina aceea este foarte importanta pentru familia mea.

— Vezi, tu, cea care pretinzi că eşti Violet Mitchell, că nu e adevărat. Este importantă pentru Sullivan, şi asta e tot ce contează pentru tine. Acum că te-am deconspirat şi ţi-am dat planul peste cap, treci la planul de rezervă, din ce văd. Pe scurt, mina lui Charley nu e problema ta, aşa că fă-ne un serviciu amândurora şi nu mă mai sâcâi cu asta.

— Asta e al dracului de absurd. Presupui prostiile astea doar pentru simplul fapt ca domnişoara Katie Sullivan s-a împrietenit cu mine în oraş, dar să ştii că nu e aşa. Sunt exact cine spun că sunt.

— Am petrecut suficient timp cu Charley ca să ştiu că era din est, din Philadelphia, aşa cred că a zis. Tu nu eşti de acolo. Sullivan a fost destul de nătâng încât să angajeze o străină să joace rolul fiicei lui Charley.

Suspină. Era clar de ce refuza să o creadă, chiar îi spusese asta de multe ori şi mai devreme. Accentul ei. Chiar şi fraţii ei se luaseră de ea pe tema asta.

— Am încercat să-ţi spun pe drum că eu am locuit cu mătuşa şi unchiul meu în Anglia în ultimii nouă ani, poate de aceea tata nu ţi-a povestit despre mine şi de aceea vorbesc engleza cu accent. Chiar şi fraţii mei m-au necăjit din cauza asta, cicălindu-mă că acum vorbesc ca o britanică.

— Sunt copii?

— Ce-are asta de-a face?

— Atunci, sunt?

— Nu, sunt cu doi ani mai mari decât mine.

— În acest caz, nu cred că şi-ar fi lăsat sora mai mică să vină aici singură. Îmi dai doar şi mai multe dovezi că nu eşti fiica lui Mitchell.

Ea mârâi plină de frustrare.

— Pe drum mi-ai zis că de îndată ce o să ajungem la mina ta, adevărul va fi descoperit. Deci? Ce fel de dovadă ai tu că ceea ce spui tu, şi nu ceea ce zic eu este adevărat?

— Nu o să pleci de aici până nu o să recunoşti adevărul, îi răspunse el. Asta e tot ce-am vrut să spun, şi nu mă interesează cât o să dureze.

Era distrusă. Fraţii ei aveau nevoie de ajutor imediat.

— Asta e imposibil. Vizita mea în acest teritoriu este urgentă, şi-n plus, eu pot dovedi cine sunt. Doar trebuie să le trimiţi o telegramă fraţilor mei. Timpul e foarte preţios! Pot să-ţi dau adresa, dar s-ar putea să te gândeşti că am aranjat totul dinainte. Pot să-ţi dau şi numele lor, dar, din nou, ai putea bănui că sunt doar complicii mei. Aşa că trimite-o către fiii lui Charles Mitchell. Familia noastră este bine cunoscută în Philadelphia. Le va fi livrată şi vor confirma că am venit aici pentru a-l găsi pe tatăl nostru. Unul din ei intenţionase să vină cu mine, dar a fost reţinut. Trebuia să mă urmeze, dar a trimis vorbă că nu poate. Ei depind de mine să găsesc banii tatălui nostru. Îi ai tu?

— Eşti foarte interesată de banii aceia, remarcă el. De ce?

— Pentru ca fraţii mei au nevoie de ei.

O privi mult timp înainte de a-i răspunde:

— Acei fraţi care, de fapt, nu sunt ai tăi? Când e mult mai plauzibil că Sullivan ţi-a promis că poţi păstra banii lui Charley dacă-i găseşti?

— Ai idee cât mă oboseşti cu asta? Ţi-am zis exact cum îţi pot dovedi cine sunt. Îţi cer să mă duci înapoi în oraş pentru a face asta!

— Păi, asta nu o să se întâmple, nu până nu sunt gata de o nouă călătorie şi poate nici măcar atunci. Nu o să-ţi permit să aduci pe cineva aici şi să te las singură în oraş, ca să ce, să fugi la Sullivan şi să-i spui totul?

Se calmă după scurta răbufnire de furie şi oftă.

— Nu am de gând să te las în pace când tu eşti singurul om care mă poate ajuta. Fraţii mei se bazează pe mine să-i scot din impasul în care ne-a lăsat tata.

— Ai mai zis că te grăbeşti. Care e graba, alta în afară de nerăbdarea lui Shawn?

— Nu ştiu nimic despre acest bărbat, dar fraţii mei vor pierde casa părintească dacă nu găsesc imediat banii tatălui nostru. Împrumutul pe care l-a făcut tata, folosind casa drept garanţie, trebuie achitat, iar ratele au crescut. Dacă nu vrei să mă duci în oraş ca să-ţi dovedesc identitatea mea, atunci du-te tu! O să aştept eu aici. Poţi să

mergi mult mai repede dacă eşti singur.

— Nu.

— De ce eşti atât de încăpăţânat în privinţa asta?

— Poate o să-mi placă să te am în preajmă. Poate cred că eşti atât de bună la toată treaba asta, încât te-ai pregătit pentru toate scenariile, inclusiv o vizită în Philadelphia, prima dată, pentru a afla tot ce se poate despre Charley. Domniţă, sunt o mie de moduri în care te puteai pregăti dinainte pentru a pune la cale şarada asta.

Capitolul 14

Violet se uită urât la Morgan. Trebuia să fie idiot dacă îşi închipuia că spunându-i că şederea ei aici i-ar face plăcere ar putea să o facă să-i confirme că ceea ce credea el era adevărat. Îi trecu prin minte că era posibil ca el să fi luat tot ce era valoros din mina tatălui ei înainte ca rudele să ajungă şi să le revendice. Poate de asta nu voia să-i arate mina şi insista până în pânzele albe că ea nu era fiica lui Mitchell.

— Şi ce o să faci atunci când o să afli că te înşeli şi că nu lucrez pentru Shawn Sullivan? îl întrebă.

— Aş prefera să-mi spui adevărul şi să-mi dai un motiv să-l împuşc pe nenorocit.

— Oamenii par să nu aibă nevoie de un motiv pe aici, îi răspunse ea, amintindu-şi de duelul la care fusese martoră în Butte. Eşti un hoţ? Te-ai folosit de mina tatălui meu de când a murit? De asta eşti atât de evaziv?

— Dacă vrei să mă vezi cu adevărat furios, cu siguranţă eşti pe calea cea bună.

Nu părea nervos, mai degrabă amuzat.

— Ai cumva banii lui?

— Nu.

Un răspuns real, dar nu cel pe care îl aştepta.

— Dacă nu eşti hoţ, atunci de ce nu vorbeşti despre tatăl meu sau despre mina lui? Am dreptul…

— Asta e, o întrerupse el. Nu ai niciun drept! Crezi că nu ştiu că tot ce-ţi spun o să ajungă la urechile lui Sullivan? Aşa că încetează, m-am săturat să-ţi tot repet că nu e treaba ta.

Suspină, stomacul îi chiorăi, dar el nu menţionă nimic până atunci de masă, şi oricum ar fi preferat să facă o baie mai întâi.

— Unde e baia de care vorbeai? Spuneai ceva despre o groapă cu apă.

El râse.

— O nu, aia e pentru băut şi pentru gătit în cazul în care seacă pârâul. Este un loc pe cursul râului unde s-a format o mică scăldătoare. Acolo fac eu baie când simt nevoia.

Asta sugera că nu făcea baie prea des. Se strâmbă şi se ridică grijulie. Încă o dureau picioarele, dar spera că statul în apă rece avea să-i mai relaxeze muşchii. Se întinse după valiza pe care o aşezase lângă patul ei şi scoase nişte haine curate. Foarte mototolite, dar curate. L-ar fi întrebat dacă nu cumva are un fier de călcat, dar cu siguranţă ar fi râs din nou de ea.

— Eşti hotărâtă? o întrebă el, privind-o.

— Bineînţeles.

— Bazinul este dincolo de gard, aşa că n-ar fi sigur să mergi singură.

— O să fiu curajoasă.

— Ai avea nevoie de o puşcă, dacă ai şti să o foloseşti.

Faptul că se încruntă, îl făcu să ofteze.

— Te duc eu, doar să te grăbeşti. Şi nu te preocupa, singurul lucru pe care o să-l vezi din mine este spatele. Hai, mai repede, că o să apună soarele în curând.

— Atunci ia un felinar.

— Am zis repede, poate trebuia să adaug sau deloc. Alege odată!

Începea să creadă că modul lui dezagreabil de a fi era natural. Înainte de a ieşi pe uşă, îl întrebă:

— Ai săpun?

Se întoarse şi cercetă peretele cu rafturi, scoase dintr-un coş o bucată mare de săpun pe care i-o aruncă. Cel mai rău tip de săpun, probabil avea să-i jupoaie pielea de pe mâini.

— Săpun de haine?

— Domniţă, arată ăsta a hotel?

Îi aruncă totuşi un prosop mai mic, apoi i-l întinse pe cel de după gâtul lui. Înainte de a-i cere unul curat, el interveni, de parcă îi citise mintea.

— E singurul, fie îl iei, fie nu.

Închise ochii pentru câteva clipe, gândindu-se la ce ar fi spus Sophie dacă ar fi putut să o vadă acum. Verişoara ei fie ar fi râs, fie ar fi leşinat, cel mai probabil ultima variantă. Obişnuia să spună că, atunci când situaţiile devin absurde, ele sunt şi comice. Dar Violet, în mijlocul acelor situaţii absurde şi în acele condiţii primitive, nu ajunsese încă la acea stare.

Îl urmă afară. O aştepta la prima treaptă, probabil ca să o ajute să coboare. Observă butoiul cu roci care nu fusese acolo înainte.

— Ai fost şi ai extras minereu? întrebă ea surprinsă.

— De ce nu? Eu mă folosesc de lumina zilei chiar dacă tu nu faci asta.

Normal că trebuia să-i readucă aminte că a dormit o bună parte din zi, deşi nu intenţionase asta. Şi simţea o urmă de ironie în tonul lui.

— Presupusesem că o să-ţi petreci restul zilei ca să-ţi descarci proviziile.

— Nu despachetez nimic până nu am nevoie.

Şi nici nu stătea acolo ca să o aştepte, ci ca să se plângă, ceea ce o nedumeri.

— Am irosit două bârne bune.

Nu înţelegea, dar apoi totul deveni clar. Construise o balustradă pentru scări în timp ce ea dormise! El nu avea nevoie de ea, pentru că altfel ar fi fost dinainte acolo. O construise pentru ea şi acum se plângea de asta. Era uimită că făcuse asta.

Nu se putu abţine să nu zâmbească sau să nu-i

mulţumească.

Se opri ca s-o aştepte şi apoi, văzând-o cu mâna pe balustradă, doar încuviinţă scurt din cap. Ea zări catârii păscând pe ambele maluri ale pârâului şi, apoi, observă o prelungire a gardului care trecea dincolo de copaci pe partea cealaltă a apei.

— Mai multe clopote pe gard, presupun?

El încuviinţă din nou, ceea ce o făcu să întrebe cu voce tare:

— Clopotele pot fi tăiate, iar gardul, sărit în linişte. Nu ar fi mai util un câine care să te avertizeze dacă se apropie cineva?

Răspunsul lui fu să fluiere foarte tare. Nimic nu se întâmplă, doar se prefăcea că avea un câine, dar continuă să coboare dealul până la poarta prin care intraseră la sosire.

Urmărindu-l, trecu pe lângă calul lui, singurul animal din curtea din faţă.

— De ce nu e cu catârii? Sau e un armăsar?

— Ar fi teroare dacă ar fi fost. Aş fi avut grădina plină de catâri mici. Nu e asta, doar că eu nu vreau să risc nimic, cu atât mai puţin în ceea ce priveşte singura mea cale de ieşire de aici. Îl închid pe Caesar noaptea în mină. Dar am săpat o secţiune pentru a face loc şi fetelor mele, mai ales în timpul zilelor reci de iarna. Nu e un staul ideal, dar le protejează de îngheţ.

Acum înţelese de ce cărase atât de multe baloturi de fân din Butte, când aveau atâta iarbă aici. Apoi auzi un lătrat de undeva.

— Deci ai un câine?

Animalul încă nu îşi făcuse apariţia.

— După dezgheţul din primăvară am ieşit la vânătoare şi găteam un iepure la prânz când Bo s-a apropiat de tabăra mea, mârâind. Nu ştiu de cât timp hălăduia pe aici, dar era numai piele şi os. Fără îndoială, avea de gând să mă atace, atât de flămând era. În loc să-l împuşc, i-am dat resturile mele. A fost foarte amuzant. A înghiţit totul dintr-o bucată, apoi m-a privit aşteptând cu

coada ridicată. I-am câştigat repede încrederea. Aşa că l-am lăsat să mă urmeze acasă. Este foarte folositor, curăţă toate resturile, dar cutreieră departe când eu nu sunt aici.

— Gardurile nu-l reţin?

— Acum că e sănătos nu are nicio problemă să sară peste ele.

Asta i se confirmă câteva momente mai târziu când un câine mare, cu păr negru, sări peste cea mai apropiată zonă a gardului şi se urcă pe Morgan, salutându-l, şi apoi instantaneu începu să mârâie la Violet.

— Ai fi putut să-mi spui că nu e îmblânzit, îi spuse ea, fără a se mişca din locul în care stătea.

— Dar este, la fel de îmblânzit ca o pisică.

— Asta, domnule, nu este o comparaţie bună. Am avut o pisică, cea mai răutăcioasă felină. Sâsâia şi zgâria pe oricine se apropia de ea.

— Cu excepţia ta?

— În special pe mine, îl corectă ea, cu ochii la câine. Cred că ştia că prefer câinii şi mă ura pentru asta. Fraţii mei au primit câini, eu am primit pisica cea răutăcioasă. Încetează cu asta, îi spuse ea câinelui. Noi vom fi prieteni buni!

Morgan chicoti şi doar atinse câinele pe creştet. Acesta se opri din mârâit.

— Bo e doar protector cu ograda lui, dar spune-mi de ce nu ai fugit în casă ţipând? Nu asta fac domnişoarele când se simt ameninţate?

Îi oferi o privire indignată.

— Ţi-am zis că-mi plac câinii. Al tău va simţi asta curând.

Îl urmă dincolo de grădină şi încă vreo şase, şapte metri la vale. Mica scăldătoare de care îi vorbise era în partea mai deasă a pădurii, dar nu-i povestise cât de primitoare o făcuse. Aşezase pietre netede de fiecare parte pentru a fi mai uşor de intrat în ea şi chiar erau şi nişte flori prin apropiere, aşa cum erau cele din jurul cabanei.

Pentru a se ţine de cuvânt, Morgan se sprijini de un copac cu spatele la ea. Nu-l scăpă din ochi în timp ce se

dezbrăcă până rămase în lenjerie şi intră în apă. Se spălă repede nedorind să-i mai ofere şi alte motive de nemulţumire. Observă încă un săpun lângă pârâu şi aproape râse. Credea că nu avea de gând să-l folosească pe al lui? Se şterse şi se îmbrăcă în spatele unui copac cu lenjerie uscată, cu o bluză albă curată şi o fustă de culoarea lavandei. După ce împachetă săpunul şi hainele ude în cârpa de spălat, îşi puse prosopul cel mare a lui Morgan pe părul ud, imaginându-şi deja cât de dureros va fi să pieptene ceea ce semăna acum cu o coamă încâlcită. Se duse la Morgan ca să se întoarcă împreună la cabană. Acesta se îndreptă de spate dominând-o cu statura lui.

— Acum s-ar putea să vrei să mă seduci. Dacă asta e o opţiune, nu are rost să pierdem timpul.

Rămăsese fără cuvinte. Braţele lui puternice o traseră spre el şi o sărutară.

Gâdilată de mustaţa lui, tachinată de limba lui, ea începu să se simtă speriată de senzaţia de căldură care îi invadă tot corpul. Era prea repede şi prea mult. Îl împinse instinctiv şi se împiedică de o rădăcină de copac, rostogolindu-se cu spatele spre apă.

Capitolul 15

O prinse înainte să cadă. Violet îşi dorea să nu fi făcut asta. Ar fi avut nevoie de nişte apă rece mai ales că se simţea atât de ameţită după sărut. Nu avea de gând să-i mulţumească pentru că o împiedicase să se ude, când, de fapt, merita să fie certat.

Îl privi ameninţător, teribil de indignată.

— Sunt o tânără domnişoară cuviincioasă, libertăţi precum cele pe care ţi le-ai luat sunt scandaloase. Nici să nu îndrăzneşti să spui din nou că sunt o prostituată, când în mod cert nu sunt!

— Ştiu. Eşti o actriţă al naibii de bună, de obicei femeile nu reacţionează aşa când le sărut.

Câtă aroganţă! Dar măcar nu-şi dăduse seama că de fapt ei îi plăcuse sărutul, îl găsise foarte intrigant. Asta era ruşinos. O insulta cu prostiile lui, aşa că vru să-i spună din nou că nu era aşa.

— Nu sunt o…

— Protestezi puţin cam prea mult sau acum regreţi rolul pe care ţi l-ai ales? Ştii că poţi improviza, nu? Aşa că nu da cu piciorul şansei pe care ai pierdut-o. Sunt sigur însă că vei mai avea altele, o întrerupse el.

— Şansă? Asta nu se va mai repeta, insistă ea.

— Asta înseamnă că data următoare trebuie să te împing eu pe tine?

Ea icni şi pufni.

— Să înţeleg că asta înseamnă da? Bine, având în vedere că ai petrecut atâta vreme repetând, nu o să mai intervin în rolul tău, adăugă el.

Asta era un fel de asigurare că nu va mai urma niciun sărut? Nu era prea sigură, dar, cum el începuse să se îndepărteze, îl urmă. Nu se putea abţine să nu-şi imagineze cum ar fi reacţionat ea dacă nu ar fi insultat-o înainte să o sărute. L-ar mai fi împins? Da, nu, poate. Nu ştia! Dar pentru un prim sărut fusese, cu siguranţă, memorabil, chiar dacă nu şi l-ar fi imaginat niciodată pe urs capabil de o asemenea experienţă şi nici nu l-ar fi ales pentru asta.

În grădină îşi întinse hainele ude la uscat pe gardul din partea laterală a cabanei, unde erau ascunse vederii, indiferent cine intra sau părăsea locuinţa. Întorcându-se pe verandă, îl văzu pe Morgan conducându-şi calul în magazia uriaşă. Se încruntă când se întoarse singur, încuind după el uşa uriaşă de oţel. Îi spusese doar că staulul calului era locul unde se afla şi mina lui…

Privirea ei se îndreptă numaidecât către cealaltă gaură din stâncă, despre care presupuse în mod eronat că era mina lui, la fel de eronat precum îşi imaginase că dincolo de uşa de oţel erau proviziile lui. Mina tatălui ei era atât de aproape de a lui Morgan? Bineînţeles că da, lucru

confirmat de cele două scaune de pe verandă şi de cele două paturi din cabană.

Cu mâinile în şolduri îl chestionă:

— De ce nu recunoşti că mina tatălui meu este chiar aici, în curtea ta?

Se apropie de ea, fără a se opri, doar bolborosi în trecere:

— Cred că te-am avertizat să nu deschizi acest subiect. Niciun alt cuvânt despre asta, domniţă!

Oh, aveau să discute despre asta fie că voia, fie nu, poate după cină. Când avea să mârâie mai puţin. Dar oare de ce era atât de provocator acest subiect?

Îl urmă înăuntru ca să-i dea săpunul ca să-l pună în coş şi fu surprinsă să descopere instrumente de bărbierit în el, briciuri, curele, o cană fistichie pentru spumă, forfecuţe. Era un miracol ca nu ruginiseră de la lipsa de folosinţă. Când se întoarse, îl văzu pe Morgan îmbrăcându-se cu o cămaşa albă. Aprinse un felinar, ridică nişte oale şi le duse la masa de lemn. Nu exista niciun suport de metal pe care să le aşeze.

— Stai! Se repezi după un prosop mic de pe raft, îl împături şi îl aşează pe masă. Gata! Aşa nu strici lemnul.

Îi auzi pufnind, dar nu aşteptă răspunsul lui sarcastic. Îşi luă peria şi se aşeză pe pat ca să-şi pieptene părul care era încă umed şi foarte încâlcit.

Dintr-odată Morgan se aşeză lângă ea şi îi luă peria din mâini. Se trase la o parte cu un suspin.

— Ce faci? Nu am nevoie de ajutor.

— În loc să devii iar preţioasă, de ce nu aştepţi şi o să-mi mulţumeşti după.

Renunţă să mai zică ceva. Chiar i se părea atât de preţioasă? Păi, la ce se aştepta când tot ce trăise cu el era nou şi total străin de tot ce ştia ea? Inclusiv asta, un bărbat care să-i pieptene părul. Doar cameristele ei sau mătuşa Elizabeth, sau Sophie mai făcuseră asta pentru ea.

Se aşteptase să plângă imaginându-şi cum îi va smulge parul din rădăcini în timp ce o pieptăna, dar în loc de asta, îi simţi degetele atingându-i gâtul în timp ce-i

împărţea şuviţele şi le ţinea de la rădăcină ca să nu-i rupă vreuna. Era uimită că cineva ca el putea fi atât de blând, dar nu avea de gând să-i spună asta. Destul de repede, termină cu toate şuviţele şi acum putea să-i pieptene tot părul, mai că-i venea să suspine de plăcere!

Când el se ridică şi se duse înapoi la masă, ea zise încet:

— Mulţumesc.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, după care îi răspunse:

— Plăcerea e de partea mea, nu e cu nimic mai diferit de ţesălatul cozii unui catâr.

O compara cu catârii lui? Decise să nu-i răspundă şi i se alătură la masă tocmai când scoase două castroane mari şi două mici. O tocăniţă groasă cu morcovi era în cel mare şi una de fasole în cel mic.

— Nu e puma pe care ai împuşcat-o, nu? îl întrebă ezitant înainte de a ridica lingura.

— Nu, această carne nu este la fel de fragedă, vânatul uscat nu este aşa niciodată. Păcat că eşti atât de sclifosită.

Rupse o bucată de pâine pentru ea, dar nu era unt pe masă. Să fi fost oare ultima bucată de pâine pe care o cumpărase din oraş, nu atât de proaspătă având în vedere că trecuseră două zile? Avea să facă alta? Ştia cum? Tocăniţa era dovada faptului că se pricepea la gătit.

Îl urmări cum înmoaie pâinea în tocăniţă pentru a o acoperi cu sos înainte de a muşca din ea. Făcu şi ea la fel şi fu surprinsă să descopere că avea un gust foarte bun.

— Te pricepi să desenezi o hartă? o întrebă după un timp. Sau scopul este să mă vrăjeşti cu frumuseţea ta?

Aceste complimente ascunse nu o impresionau, dar o nedumereau un pic. O urmărea în timp ce mâncau, aşa că o încerca sentimentul că fie avea să ducă discuţia la sărut, fie avea să o insulte.

Îi evită privirea – bărbatul încă nu se încheiase la cămaşă!

Îl privi cu asprime încercând să schimbe subiectul.

— Vreau să văd mina tatălui meu după cină.

— Nu este nimic pentru o impostoare în mina lui

Charley, îi răspunse el.

— Banii lui?

— Fără uşa minei care să asigure protecţia?

Asta da, mina lui Morgan era la fel de sigură ca un seif de la bancă. Iar dacă el şi tatăl ei fuseseră prieteni, era posibil ca Charles să-l fi rugat să-i ţină şi banii lui. Nu, spusese deja că nu avea banii lui Charles. Doamne, Dumnezeule, totul era atât de frustrant, iar el întrecea orice limite cu refuzurile lui de a face ce-i cerea.

El se ridică şi îi spuse că avea de gând să-şi spele castronul gol în râu. Îl urmă pentru a face la fel, iritată că o dureau încă picioarele, supărată pe Morgan, supărată pe lume – se împiedică şi căzu cu faţa într-un pat de flori.

— Ce naiba! ţipă ea, încercând să se ridice.

— Nu ai observat gardul? o întrebă el privind înapoi.

— Puteai să mă avertizezi.

— Nu m-am gândit că o să calci pe florile mele.

— Ba te-ai gândit! îl acuză ea.

— Da, dar ştiam că te descurci pentru a trece dincolo de gard.

— Ce gard?

— Foloseşte-ţi ochii ăia violeţi… Violet.

Îşi miji ochii în spate până zări o funie legată între pari la treizeci de centimetri deasupra pământului. Şi nu pentru a fi suport de flori, ele creşteau de o parte şi de alta a funiei.

— E suficient cât să ţină animalele departe, adaugă el. Asta şi câteva urlete le-au învăţat foarte repede să se ferească de zonă.

Văzu ceva de un portocaliu aprins în depărtare printre copaci, la vale, şi îşi dădu seama că apunea soarele. Se bucură că ştia în sfârşit încotro era vestul. Nu ştia însă dacă creasta montană era la nord sau la sud de drumul pe care călătoriseră atât de mult în ziua anterioară, sau dacă era la est de drum, dacă merseseră pe lângă creastă. Studie florile, constată că nu semănau cu cele de câmp pe care le văzuse ieri.

— Astea nu cresc singure aici, nu?

— Am visat într-o noapte că mama va veni în vizită, lucru care nu se va întâmpla niciodată, dar am comandat nişte seminţe şi le-am aruncat prin apropiere în această primăvară. Tot apar unele noi, iar grădina e cam dezordonată, dar cred că mamei i-ar plăcea.

Asta era prima dată când vorbea despre familia lui. Voia să-l iscodească despre asta, dar, până îşi făcu curaj, el deja plecase, aşa că era clar că nu intenţiona să continue conversaţia.

Totuşi, o surprinse că plantase flori doar pentru că îi plăceau mamei lui. Asta dacă nu se folosea de această situaţie drept scuză pentru a nu recunoaşte că lui îi plăceau. Oare credea că asta avea să-l facă mai puţin bărbat? Ha! Nimic nu putea să-l facă să pară mai puţin bărbat pe acest urs!

Când se întoarseră la cabană, aprinse câteva felinare şi le agăţă de perete, apoi, ca desert, tăie un măr în două şi se aşeză să-şi mănânce jumătatea. Se întrebă dacă el ar opri-o dacă ar încerca să se ducă să vadă mina care îi aparţinea acum. Nu avea nevoie de permisiunea lui, doar că el nu accepta că era a ei.

— Ştiu că Charley şi-a ascuns câştigurile undeva pe aici. Auzise mult prea multe despre banii care nu mai fuseseră recuperaţi după cel mai recent jaf din oraş. De aceea a refuzat să meargă la vreo bancă şi şi-a ascuns banii aici, îi povesti el neîncrezător.

— Tu ai pierdut ceva în acel jaf?

— Nu, nimic demn de menţionat. Folosesc bănci din New York şi Nashart. Nu m-am preocupat să caut rezerva lui Charley. Poţi tu să cauţi dacă vrei, dar nu ai dreptul să o păstrezi. Găseşte-o şi o s-o trimit băieţilor lui.

Asta ar fi fost perfect, ar fi fost suficient.

— Cât de mult avea?

— Hai că eşti ridicolă! Nu mai ai muniţie?

— Pardon?

— Dovada identităţii tale, aşa cum spuneai mai devreme, implică transmiterea unei telegrame, ceea ce nu pot face imediat. Ce altceva ai ca să-ţi susţii pretenţiile?

Nu credea că el ar accepta informaţii personale despre tatăl ei ca dovadă că era fata lui Charles Mitchell, dar se simţea revigorată după baia pe care o făcuse şi gata să lupte.

— Ai dreptate. Dovada pe care ţi-am oferit-o mai devreme e la câteva zile distanţă, nu aici, acum. Dar mai am destule aici, spuse ea arătând către capul ei. Pot să-ţi spun mai multe despre tata decât poţi tu să-mi spui. Părul lui era cu o nuanţă mai deschis faţă de al meu, avea ochii de un albastru-închis şi avea o mustaţă tip ghidon, cel puţin aşa era ultima dată când l-am văzut eu. Era foarte înalt. Îşi rupsese piciorul drept în tinereţe şi avea un şchiopătat abia observabil, dacă nu era extrem de obosit, doar atunci devenea mai vizibil, dar în general nu ştia prea multă lume de el. Avea simţul umorului şi îi plăcea să spună glume. Aş putea să încerc să-mi amintesc câteva pe care e posibil să ţi le fi spus, dar nu prea mi le amintesc, chiar dacă le-am auzit de foarte multe ori. Dar era una despre doi marinari şi una despre o prinţesă şi ceasornicarul ei, ceva despre cum ea îl chema constant pe săracul om la palatul ei să-i repare ceasul care nu era stricat. Ziua lui Charley era pe 14 mai. A, da, am uitat să precizez, fraţii mei sunt gemeni, dacă a menţionat asta, cred că ţi-a spus că nu putea să facă diferenţa între ei.

— Tu poţi?

— Când eram copii puteam, dar după ce i-am văzut după cinci ani de despărţire, acum trei săptămâni, amândoi bărbaţi, nu, nu mai pot. Mă crezi acum, nu?

— Da. Glumele. Erau oribile.

Începură să râdă.

— Nouă ne plăceau când eram mici.

Capitolul 16

Povara neîncrederii lui Morgan că nu era fata lui Charles Mitchell fusese mult mai chinuitoare decât îşi

imaginase Violet. Acum că nu mai exista acest impediment, nu o mai făcea să se simtă atât de agitată. Încă i se părea un urs pletos, însă existaseră şi scurte momente în care îi văzuse şi partea bună şi nu i se mai părea chiar atât de nerezonabil. Acum nu mai avea nicio scuză să nu-i răspundă la întrebări.

— Ce-ai vrut să spui când ai zis că i-ai îngăduit tatălui meu să stea? îl întrebă ea prima dată.

— Întrebarea asta s-ar putea să nu fie bună pentru digestie, o avertiză el.

— Te asigur că am o constituţie excelentă.

— Mă refeream la mine.

— Oh, deci răspunsul te face nervos, răspunse ea, apoi îi aminti: Dar am supravieţuit furtunilor tale până acum, nu?

El chicoti.

— Da, presupun că da. Păi, m-am trezit într-o dimineaţă şi l-am găsit pe tatăl tău săpând în stâncă la câţiva metri de terenul meu. Nu am fost bucuros.

— Erai furios, nu? ghici ea.

— Poţi să spui că un pic mai mult decât atât. Am urlat la el şi i-am zis să plece dracului de pe dealul meu. Mi-a făcut din mână şi mi-a zâmbit de parcă nici nu mă auzise, ceea ce m-a enervat şi mai tare. Am coborât şi am văzut că bătuse cu ciocanul un ţăruş, marcându-şi teritoriul, şi că efectiv atingea zona mea. Dar nu apucase să sape, aşa că i-am zis că cererea lui era invalidă şi că trebuia să plece până la sfârşitul zilei.

Ea păli.

— Asta e adevărat?

— Da, două mine nu pot fi atât de aproape decât dacă unul dintre proprietari cumpără partea celuilalt sau cei doi mineri devin parteneri. Tatăl tău trebuia să ştie asta. Apoi m-am uitat mai bine la el. Deja transpira şi nici măcar nu apăruse soarele la orizont. Era foarte frig, frig ca-n iad, la ora aceea matinală…

— Îţi dai seama că frig ca-n iad e o construcţie oximoronică, nu? îl întrerupse ea.

— Înţelegi că vrei să mă abaţi de la subiect?

— Continuă, te rog, spuse ea roşind.

— Era evident că nu avea să reziste mai mult de câteva ore, dacă reuşea şi acelea, aşa că m-am întors în casă să fac cafea şi am aşteptat pe verandă până când avea el să-şi dea seama că nu era miner. Poate nu era prea bătrân ca să fie miner, dar, cu siguranţă, nu avea condiţia fizică ca să facă munca de jos, munca grea. Şi am avut dreptate, într-o oră s-a prăbuşit.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă ea cu ochi strălucitori.

— Exact ce-am spus. Charley s-a prins cu mâna de piept şi s-a prăbuşit. Până când am ajuns eu la el, nu mai era conştient. Aşa că l-am dus înăuntru şi l-am pus pe pat şi am aşteptat să se trezească şi să-mi explice.

— Ce era de explicat? Avea probleme cu inima, doctorul Cantry mi-a spus asta când am vorbit cu el.

— Eu nu aveam de unde să ştiu asta atunci. Şi mai sunt şi alte motive pentru care cineva ar putea leşina aşa. Unii oameni nu pot suporta altitudinea de aici şi au probleme cu respiraţia. Dar, da, Charley mi-a zis despre problemele lui de sănătate când s-a trezit. Abia aflase şi el de ele şi cât de rău era, dar mi-a explicat că nu avea de ales, că trebuia să fie miner, chiar dacă asta l-ar fi ucis şi mi-a spus şi de ce. Faptul că mi-ai pomenit de împrumutul pe care l-a lăsat în grija fraţilor tai a fost primul indiciu că ai putea spune adevărul. Acelaşi lucru mi l-a spus şi el în acea dimineaţă, că băieţii lui depindeau de el, ca familia să fie înstărită din nou.

Ea tresări. Suna atât de fantezist când o spusese el, o cauză pierdută, şi totuşi tatăl ei avea o mină care acum îi aparţinea ei şi fraţilor ei. O mină care nu putea fi exploatată? În mod clar nu, din moment ce era săpată, proptită cu pari şi înregistrată în oraş, cu acceptul lui Morgan. Îi permisese asta. De ce făcuse asta, când recunoscuse cât de furios fusese pe tatăl ei în acea zi?

Avea încă o grămadă de motive pentru care să fie îngrijorată: cum avea să-şi scoată argintul de aici, cum

putea să plătească împrumutul imediat, cum să se protejeze de hoţi, de unde să angajeze mineri care să lucreze pentru ea. Sau ea şi fraţii ei puteau să vândă mina?

Morgan îi spusese că domnul Sullivan era interesat să o cumpere, dar avea sentimentul că Morgan ar fi fost în stare să facă pe dracu-n patru doar ca asta să nu se întâmple, aşa că nu spuse nimic despre asta.

— Ai mai fost nevoit să te îngrijorezi din cauza acelor indivizi care voiau să-ţi fure dreptul de exploatare? Te-au mai deranjat? îl întrebă ea.

— Am avut câteva semne anul trecut când cineva mi-a furat minereul de argint când am fost în oraş. Am găsit găuri în pereţi. După asta, am comandat uşa de oţel, odată cu materialele pentru casă. Şi a mai fost o dată, iarna trecută, când am avut dovezi că cineva îmi încălcase proprietatea, dar nu pot să fiu sigur că erau cei doi indivizi care încercaseră să mă împuşte.

— Indivizii ăştia lucrau pentru domnul Sullivan?

— Ce întrebare ridicolă! Dacă ar fi fost angajaţii lui, aş fi fost mort până acum. Nu, au apărut cu mult înainte, când oamenii din oraş credeau că sunt un vânător care vindea din când în când piei de animale. Fie cutreierau pe aici, printre dealuri, şi au dat peste mine, fie m-au urmărit până aici, înainte ca eu să devin precaut. Asta am învăţat aici, am învăţat că mineritul poate fi o afacere foarte periculoasă, chiar dacă te afli atât de departe.

Se simţi neliniştită acum că ştia sigur că era proprietară de mină. Morgan îi povestise şi că şeriful investigase plângerile minerilor care fuseseră ameninţaţi de marii proprietari de mine şi îi repetase din nou că Sullivan urmărea să-i facă rău. Cunoscându-l pe Shawn Sullivan şi pe fiica lui, îi era greu să-şi imagineze că el ar putea face aşa ceva. Morgan cu siguranţă se înşela în privinţa lui, dar nu avea de gând să încerce să-l convingă de asta, mai ales că subiectul era ceea ce el ar fi numit „dinamită”.

Hotărî să afle răspunsul la întrebarea care o tulbura cel mai tare.

— De ce l-ai lăsat pe tatăl meu să stea?

— Mi-a spus că va trebui să-l împuşc dacă vreau să-l opresc.

— Nu, nu a spus asta, răspunse ea indignată în numele tatălui ei.

— Ba da, a spus, dar oricum îmi era cam milă de el, mai ales după ce mi-a zis de ce era atât de disperat. Era dispus să moară ca să-şi ajute familia. Şi l-am înţeles, ştiu cum e să ţii atât de mult la ai tăi. Se ridică brusc. Mai vrei desert?

— După ce vom vizita mina.

— Nu vrei să aştepţi până dimineaţă?

— Ajunge lumina zilei în mină?

— Nu prea, admise el. Atunci ia un felinar.

Ea îl luă pe cel de pe masă şi el se întinse după unul de pe perete. Porniră. În interiorul tunelului, observă că grinzile de suport erau la fel de înalte precum Morgan. Cineva mai înalt ca el trebuia să se aplece.

— De ce podeaua e atât de netedă?

— Pentru că eu am netezit-o aşa.

Ea icni. Coborî felinarul şi privi podeaua mai atent, apoi văzu în rocă striaţii mai deschise la culoare.

— Călcăm cumva pe argint?

— Tunelul merge fix prin roca la care am ajuns după şase zile de săpat. Nu e argint pur, niciodată nu e. Trebuie să fie procesat, pentru asta folosim topitorul de afară. Dar e o rocă bogată, 80% argint cu urme de cupru şi aur.

Făcu ochii mari şi îşi dădu seama că toate problemele ei erau rezolvate. Acele striaţii strălucitoare nu erau doar în podea, pe jos, ci şi în pereţi şi în tavan.

— Lucrurile tatălui tău sunt aici, îi spuse Morgan când se opriră, nu chiar la capătul tunelului, dar suficient de aproape, încât ea să vadă peretele din spate în lumina felinarului.

— Am folosit calul lui ca să-l duc la doctor în oraş şi nu m-am mai chinuit să-l iau înapoi după ce mi s-a spus că tatăl tău a murit, aşa că cei de la grajduri probabil l-au vândut până acum. Asta e tot ce avea Charley cu el când a venit aici.

Văzu un sac de dormit, o puşcă, doi saci plini cu unelte pentru minerit şi vase pentru gătit, tot ce avea nevoie pentru a supravieţui aici singur. Dar nu fusese singur, se împrietenise cu ursul. Valiza tatălui ei era acolo. Îngenunche ca s-o deschidă.

În spatele ei, Morgan spuse:

— Nu a vorbit prea mult de casă. Cred că îi era ruşine să admită că fusese bogat la un moment dat şi că acum nu mai era, dar era evident din felul în care se purta şi vorbea că era un gentleman. M-aş fi grăbit să angajez pe cineva să le ducă toate aceste lucruri băieţilor lui, nu mi-a spus cum îi cheamă, dar nu am văzut niciun motiv pentru care să mă grăbesc, întrucât nu e nimic de valoare aici.

— Daniel şi Evan se numesc. Puteai totuşi să le spui că a murit…

— O să îngheţe iadul înainte ca eu să-mi doresc să transmit astfel de veşti. Aveau să afle despre asta curând. Luasem adresa ca să i-o dau doctorului Cantry în această călătorie, ca el să le trimită o telegramă, dar te-am găsit pe tine în schimb.

Violet asculta doar pe jumătate ce spunea Morgan, în timp ce se uita în valiza tatălui. Felinarul aşezat jos nu oferea cine ştie ce lumină în acel tunel întunecat, aşa că nu putea să vadă prea bine ce era în ea, dar întinse mâna şi scoase câteva lucruri. Câteva scrisori se aflau deasupra mormanului de haine, scrisori legate cu un şnur, toate de la fraţii ei, pesemne acolo găsise Morgan adresa lor.

Scoase una dintre hainele tatălui ei şi o ridică. Mirosul o făcu să plângă. Era în acelaşi timp surprinsă că îşi aducea aminte de acel miros după atâţia ani, doar fusese colonia lui preferată. „Oh, tati, de ce-ai fost atât de neglijent cu moştenirea, încât să trebuiască să recurgi la asemenea măsuri drastice?”

— Plângi?

Îşi atinse ochii cu manşeta hainei lui.

— Nu, bineînţeles că nu. Mulţumesc că m-ai dus la lucrurile tatii. E incredibil că a putut să sape atâta la vârsta lui.

— Nu a săpat el, ci eu.

Se uită în jur.

— Nu înţeleg, asta e mina lui, nu?

— Nu chiar.

Era mult prea entuziasmată de tot argintul din mină ca să se mai certe cu el, aşa că preferă să-i arate ceea ce era deja evident.

— Şi-a revendicat mina, l-ai lăsat să stea, acum aparţine moştenitorilor lui şi nu mai trebuie să ajuţi cu mineritul, o să aduc muncitori aici…

— Opreşte-te imediat! mârâi el fioros. Am săpat acest tunel pentru că-mi era milă de Charley. Cu siguranţă, nu mi-e milă de tine. Şi, cu siguranţă, nu decizi tu în legătură cu ce am săpat eu. Tatăl tău nu a găsit argint aici, eu am găsit. El a încălcat toate regulile punându-şi cererea atât de aproape de mine, de mina mea. Dacă nu aş fi fost de acord să-i devin partener, ar fi trebuit să se mute în altă parte. Dacă încerci să aduci muncitori aici, o să pun punct acelui parteneriat şi o să mă duc la biroul de revendicări şi o să-i anulez cererea.

— Eşti un om oribil!

— Nu, am o inimă de aur, doar că nu pentru tine!

Nu-l văzuse niciodată atât de mânios, şi asta o îngrozea, pentru că abia dacă îl cunoştea pe acest bărbat sau de ce era el capabil să facă în starea asta. Făcuse toată treaba în locul altcuiva când avea şi el mina lui? Nimeni nu putea fi atât de generos. Sigur era un mincinos, pesemne tot ce îi spusese erau minciuni. Chiar admisese că singurul mod în care putea scăpa de Charley era să-l omoare!

Fără să se gândească prea bine, se întinse după puşca tatălui ei şi o îndreptă către pieptul lui Morgan.

— Tu l-ai omorât, nu-i aşa? Am doar cuvântul tău că l-ai găsit inconştient. Tot ce mi-ai spus ar putea fi minciuni care să acopere ce s-a întâmplat cu adevărat.

— Domniţă, dacă voiam să-l omor, aş fi făcut asta de prima dată când a apărut aici şi aş fi terminat treaba, nu aş fi alergat într-un suflet în oraş cu el inconştient. Nimeni, nici măcar doctorul, nu avea de unde să ştie că nu urma să se

mai trezească şi să vorbească înainte de a muri. Şi acum m-ai scos din sărite. Data următoare când îndrepţi o puşcă spre mine, ai face bine să tragi. Eşti pe cont propriu.

Acum îl înfuriase? Oricum era deja mânios, doar că ea depăşise măsura. Coborî puşca şi privi cum lumina felinarului se mişcă prin tunel, până dispăru, curând auzi uşa cabanei trântindu-se, ca un clopot care îi anunţa sfârşitul.

Era îngrozită de ceea ce fusese în stare să facă, mai ales după ce el îi povestise că fusese partenerul tatălui ei. Panica ei când îl văzuse atât de mânios nu era o scuză. Tocmai stârnise ursul şi nu părea genul prea iertător. Avea un felinar, dar asta nu avea să-i ofere prea multă căldură la noapte. Desfăcu sacul de dormit al tatălui ei şi îl întinse, apoi se ghemui în el, strângând la piept haina lui. Lacrimile îi curgeau iar pe obraji, dar pentru prima oară plângea pentru ea. Morgan o abandonase în această mină întunecată şi rece.

Capitolul 17

Morgan stătea întins pe pat, fixând tavanul cu privirea. Era încă livid. Femeie proastă!

Pur şi simplu nu înţelegea că nimeni nu putea să afle despre locul acesta, altminteri Sullivan s-ar folosi de metode mişeleşti, ar recurge şi la violenţă doar ca să-i ia mina atât de profitabilă. Nu voia să fie nevoit să ucidă pe nimeni pentru a-şi proteja proprietatea. Nu, pe ea nu o interesa iadul în care avea să-l arunce, îi păsa doar de ce putea să obţină de la mina pe care o credea a ei. Parteneriatul lui fusese cu Charley, consfinţit printr-o strângere de mână. Nu exista niciun document care să-l dovedească. Asta nu însemna în niciun caz că avea să devină partener cu moştenitorii lui Charley sau cu femeia care tocmai încercase să-l ucidă.

Dacă nu ar fi ştiut că puşca lui Charley nu era

încărcată, ar fi încercat să i-o ia, riscând să fie împuşcat. Dar ea nu ştia că era goală. Ameninţarea era justificată în mintea ei, dar motivul era ridicol.

Femeia asta era vicleană, deşteaptă şi mult prea frumoasă şi se folosise de toate astea pentru a i se băga pe sub piele şi îl prostise să aibă încredere în ea. Se lăsase fraierit de faţa ei drăguţă şi-n plus se simţise vinovat de când îi povestise de acel împrumut pe care îl menţionase şi Charley. De fapt, dacă era să recunoască, se gândise înainte de toate astea că era posibil să se fi înşelat în privinţa ei. Era la fel de încăpăţânată precum tatăl ei şi avea un rafinament natural care trecea dincolo de orice rol dintr-o piesă. Îşi dorea să fi crezut în continuare că era o impostoare. Ar fi fost mult mai uşor să se descurce cu ea dacă ar fi crezut asta, dar lucrurile se schimbaseră.

Nu avea de gând să fie partener cu o viperă, Mitchell sau nu, care acum avea un motiv foarte bun pentru care să-i dorească moartea, ca să rămână cu ambele mine şi să facă ce voia cu ele. Asta nu avea să se întâmple.

Se ridică şi privi uşa.

Nu avea de gând să se întoarcă să-i ceară voie să stea în casă? Intenţiona să petreacă noaptea în tunelul acela rece doar pentru a-l face să se simtă şi mai vinovat! Ca naiba de vinovat…

Ieşi şi intră în mină, urmărind lumina de la capătul tunelului unde o lăsase. Ea se ridică.

— Sunt… începu ea.

— Taci din gură! mârâi el.

Ridică felinarul, o luă de mână şi o târî înapoi în casă, trântind uşa din nou.

— Să nu aud un cuvânt, dacă ştii ce e bine pentru tine, o avertiză el înainte de a se aşeza pe patul lui şi de a se holba la tavan.

Era tăcută. În sfârşit asculta şi ea? Pufni. Era agitat şi nu putea dormi. Nu-l consola prea mult că nici ea nu putea dormi, dat fiind că dormise mai toată ziua.

— Aranjamentul pe care l-am avut cu Charley a fost temporar, doar pentru a-l ajuta să iasă din încurcătură. S-a

încheiat în ziua în care a murit şi, fără un parteneriat nou, pe care nu am niciun motiv să-l fac, acea mină e inutilă, acolo unde este, aşa că nu e nimic de exploatat sau de vândut aici. Tu şi fraţii tăi sunteţi bine-veniţi să luaţi banii pe care Charley i-a făcut cu mina, dacă reuşiţi să-i găsiţi, dar sub nicio formă nu o să-ţi permit să spui cuiva unde se află minele. Înţelegi?

— Îmi pare rău că te-am ameninţat cu pistolul. Nu cred că l-ai ucis pe *papa.* Doar că m-ai speriat cu furia ta şi nu am reacţionat normal.

Vocea aceea plângăreaţă era oare sinceră sau doar se prefăcea? La naiba, încerca din nou să-l facă să-i fie milă de ea.

— Ai venit în vest fără să ştii diferenţa între un pistol şi o puşcă?

— Ştiu diferenţa, dar era un moment traumatizant şi nu m-am exprimat bine. Chiar trebuie să discutăm despre asta? Mi-am cerut scuze şi am fost destul de sinceră.

— Vorbele nu pot şterge faptele, aşa că las-o baltă şi culcă-te!

Nici nu ar fi trebuit să fie aici să o cunoască pe această femeie. Intenţionase să se întoarcă în Nashart în primăvară. Acum avea destui bani pentru a face ce voia. Dar cumpărase acele seminţe nenorocite de flori şi Charley apăruse chiar a doua zi, când se întorsese din oraş cu ele. Nici după ce murise Charley nu plecase.

Tot inventa scuze ca să nu se ducă înapoi acasă pentru simplul fapt că nu se grăbea să fie intimidat de tatăl lui să se întoarcă la creşterea animalelor. Asta nu avea să se întâmple. Avea alte planuri cu averea pe care o făcuse săpând în dealurile astea şi nu avea nimic de-a face cu vitele şi nimic din ce-ar fi putut spune Zachary nu putea schimba asta. Se gândise la tot de prea mult timp şi avea să o facă fericită pe mama lui. Dar avea să fie un coşmar când ajungea acasă. Certurile cu tatăl lui nu erau niciodată simple. Pur şi simplu era împotriva firii să nu faci ce voia Zachary Callahan.

Fraţii săi simţeau la fel. La naiba, fratele cel mare,

Hunter, avea să se însoare vara asta cu o femeie pe care nu o văzuse niciodată doar pentru că tatăl lor îi spusese. Căsnicia avea să pună punct unei răfuieli care trebuia să se fi încheiat de mult. Hunter ura ideea unei căsnicii aranjate, dar acceptase. La naiba, poate se şi însurase deja, deşi din scrisoarea primită de la mama lui luna trecută aflase că fata încă nu ajunsese. Şi nu apucase să verifice poşta ultima dată când mersese în oraş din cauza preţioasei Violet Mitchell.

Furia încă îl măcina. Nu auzea nicio mişcare dinspre patul din cealaltă parte a camerei. Ştia că adormise. O urmărise când adormise pe drum şi din nou astăzi, când venise să pregătească cina. Nu se foia deloc în seara asta, ceea ce-i dădea de înţeles că stătea acolo şi punea la cale următoarea mişcare. Nu credea nici pentru o secundă că avea să renunţe la mina aia. Era la fel de încăpăţânată ca tatăl ei. Nu-şi imaginase niciodată că Charley avea o fată, darămite una atât de exasperantă şi mult prea atrăgătoare.

Se ridică şi deschise toate lăzile până o găsi pe cea cu whisky. Tresări simţind vaporii care se ridicau. Cel puţin o sticlă nu rezistase călătoriei, deşi fuseseră atent împachetate.

Luă o sticlă cu el în pat şi bău un sfert din ea, înainte de a spune:

— Spuneai că sunt mai mari decât tine?

— Cine?

— Cine altcineva? Fraţii tăi. Cert e că nu aş fi simţit simpatie faţă de Charley dacă nu mi-aş fi imaginat doi băieţi tineri, săraci, neajutoraţi, aşteptându-l acasă cu bani. Trebuia să-l fi presat cu privire la familia lui, să-l fi întrebat ce vârstă au băieţii lui, atunci el nu ar mai fi fost aici şi poate nici nu ar fi murit.

— Deci e mort pentru că nu ai pus o întrebare evidentă? Recunoşti că e vina ta?

Se uită la ea şi o văzu sprijinită într-un cot, holbându-se la el, arătând la fel de supărăcioasă precum părea când o auzi vorbind. Trebuia să fi stins felinarele. Văzând-o în pat din nou, chiar şi îmbrăcată, avea un efect asupra lui. Nu

putea să nege că era o femeie frumoasă, o femeie de dorit, chiar dacă era cea mai încăpăţânată femeie pe care o întâlnise vreodată.

— Nu asta am spus. Dacă nu aş fi săpat pentru el în luna cât a stat aici, Charley ar fi murit într-o săptămână încercând să facă totul singur. Aşa că poţi să spui că i-am mai dat câteva săptămâni de viaţă. Dar, cu siguranţă, nu l-aş fi ajutat dacă aş fi ştiut că băieţii lui erau, de fapt, bărbaţi care se puteau descurca şi singuri. Iar tu, aşa pretenţios îmbrăcată, sigur nu ai nevoie de bani.

— Am nevoie pentru zestre.

— Pentru zestre? pufni el. Cine naiba mai are nevoie de zestre în zilele noastre?

— Se aşteaptă asta de la tine dacă te căsătoreşti cu un lord englez, ceea ce eu plănuiesc să fac. L-am şi cunoscut pe alesul meu înainte să fiu obligată să vin acasă şi înainte să aflu că nu mai sunt o moştenitoare americană. Aşa că nu-mi spune tu ce am şi ce nu am nevoie, când nu ştii nimic despre planurile mele de viitor.

— Deci despre asta este vorba? M-ai înnebunit pentru o blestemată de zestre?

— Nu doar asta, familia este prioritatea mea. Tata a venit aici ca să-şi refacă averea. Tu i-ai dat speranţă că ar putea face asta.

— Aşadar, Charley a murit sperând. Nu e o moarte rea.

Suspină.

— Eşti la fel de insuportabil cherchelit, cum eşti şi treaz, şi dacă nu ştii ce înseamnă cherchelit, înseamnă sir că eşti beat. Şi te rog să nu-i mai spui tatălui meu aşa, numele lui era Charles. Niciunul dintre prietenii sau cunoştinţele lui nu i-a zis vreodată Charley.

— Eu i-am zis şi nu l-a deranjat, aşa că ce-ar fi să te opreşti din văicăreala despre nimicuri care nu au legătură cu tine şi nu, nu sunt beat.

— Bineînţeles că eşti, dar eşti prea greu de cap ca să-ţi dai seama!

El se ridică, iar ea se întoarse în mod înţelept pe

partea cealaltă, arătându-i spatele. Cel puţin fetiţa speriată care îl putea înduioşa dispăruse.

Capitolul 18

Violet se trezi în zori, surprinsă că adormise. Morgan era încă în patul lui, cu spatele la ea. Doar un felinar mai pâlpâia, aproape nu mai avea combustibil, focul se stinsese în şemineu şi în cameră era destul de rece.

Luă pătura de pe pat, şi-o puse pe umeri şi ieşi afară, coborî panta şi sări gardul fără să-i pese dacă zgomotul avea să-l trezească pe Morgan. În ziua anterioară se uitase după o oală de noapte în cabană, nu se aştepta să găsească una şi nici nu găsise. Şi deja sărise peste gard după ce-l văzu pe Morgan făcând acelaşi lucru, ca mai apoi să treacă râul, să dispară între copaci şi să se întoarcă câteva minute mai târziu. Se bucură că nu-l întrebase despre oala de noapte, sigur ar fi râs de ea. Săritul gardului părea atât de simplu când făcuse el asta, pentru ea era destul de ciudat. Dar tabăra lui era atât de primitivă, încât nu avea de ales. Cel puţin găsise partea îngustă a pârâului peste care sărise el, deşi atunci când încercă ea, tocurile cizmelor i se udară pentru că picioarele ei nu erau la fel de lungi ca ale lui.

Îi era greu să nu se gândească la noaptea trecută. Trecuse de la starea de euforie când aflase cât de bogată era mina şi cum avea să-i rezolve toate problemele la cea de furie şi suspiciune când Morgan îi spusese că mina nu-i aparţinea ei şi fraţilor ei, apoi la disperare când o abandonase în acel tunel rece.

Fusese distrusă. Dar se întorsese după ea. Chiar dacă fusese teribil de furios pe ea, avea un fel de instinct protector care nu-l lăsase să o abandoneze acolo toată noaptea. Părerea ei despre el se îmbunătăţise puţin. Dar tot se îndoia că ea şi fraţii ei nu aveau niciun drept asupra minei, că tatăl ei nu era de fapt proprietar pentru că mina

se afla prea aproape de a lui. Până la urmă, verificase validitatea cererii lui în oraş. Nu făcea asta ca totul să fie oficial? Putea amplasarea minei să invalideze acea revendicare dacă nu exista un parteneriat? Morgan fusese foarte generos ajutându-l pe tatăl ei şi făcând toată treaba, dar încă se îndoia că-i spusese toată povestea. Şi-ar fi dorit să poată consulta un avocat.

Se simţea prost, totuşi, pentru că îi spusese că era beat aseară, când probabil nu era. Se simţea prost şi pentru că se gândise, fie şi numai pentru un moment, că el îl omorâse pe Charles. Dacă tot ceea ce îi povestise despre relaţia lui cu tatăl ei era adevărat, atunci bărbatul fusese generos dincolo de cuvinte. Îi spusese că are o inimă de aur, dar asta nu descria nici pe jumătate toată munca făcută în mină şi faptul ca împărţise roadele acestei munci cu cineva cu care nu era obligat să facă asta.

În timp ce se întorcea la cabană, se opri la râu să-şi spele faţa, apoi se uită în jur înainte să-şi ridice fusta ca să se şteargă cu ea. Fusta pe care o purtase ziua trecută. Era nemulţumită că fusese nevoită să doarmă din nou îmbrăcată, ca şi cum ar fi dormit în aer liber. Spera ca această seară să fie mult mai liniştită pentru că trebuia neapărat să rezolve situaţia privind somnul în aşa fel încât să se întoarcă la obiceiuri civilizate, inclusiv la dormitul în cămaşă de noapte. Dar mai întâi trebuia să-şi creeze cumva puţină intimitate în cabană.

Când sări peste gard pentru a se întoarce pe verandă, observă ceva pe vârful stâncii. Lumina zorilor era mai puternică acolo, făcând să iasă în evidenta silueta unui bărbat cu o puşcă în mână. Începu să ţipe.

Uşa cabanei se deschise, iar Morgan alergă pe trepte cu un pistol în mână.

— Ce?

Înlemnită, Violet doar arată cu degetul.

— Nu-ţi face griji. E Texas, un bun prieten de-al meu, zise el, lăsând pistolul în jos. A venit aici cu ceilalţi prieteni ai mei să mă ajute cu cabana şi a fost de acord să rămână.

— Deci e un paznic?

— Da, stă de pază noaptea, apoi doarme ziua în timp ce eu lucrez.

Îşi reaminti remarcile lui anterioare despre dezavantajele mineritului într-o aşa izolare.

— Ai spus că nu ar şti nimeni dacă ţi s-ar întâmpla ceva aici. Ai minţit!

El ridică din umeri.

— Nu trebuia să-l observi pe Tex, şi el nu e aici întotdeauna. Mergem în oraş după provizii cu schimbul, aşa că unul din noi e mereu aici să păzească mina. Când era Charley aici, el păzea, şi Tex mergea după mine, ascuns, pentru a se asigura că nu mă urmărea nimeni.

Cât de multe precauţii, chiar era înnebunit să păstreze secret acest loc.

— Coboară pentru micul dejun ca să-l cunoşti pe oaspetele meu neinvitat şi nedorit, urlă el către Texas.

— Asta a fost o grosolănie.

— Nu, nu a fost. Era o grosolănie dacă aş fi folosit cuvinte care te-ar fi făcut să roşeşti. O privi parcă aşteptând ceva. Niciun răspuns, nimic?

— Vrei să ne certăm iar?

— Draga mea, ce facem noi nu se numeşte ceartă, doar că tu încerci din răsputeri să mă scoţi din sărite.

— Nu fac asta!! începu ea să nege, dar el deja se îndrepta către cabană, aşa că se grăbi să-l ajungă din urmă.

— Nu trebuie să-i deschizi poarta dacă vine la micul dejun?

— Nu. În mod normal o las deschisă cât timp sunt aici. Când am încuiat-o ieri, mi-ai distras tu atenţia, dar am remediat situaţia în timp ce dormeai.

Putea să-i fi spus asta înainte să o facă să sară gardul!! Nu-i spusese nimic. Chiar nu mai voia să se certe cu el. Trebuiau să ajungă la o înţelegere. Îi permisese să caute banii tatălui ei, dar dacă nu-i găsea? Chiar dacă îi găsea şi erau destui pentru a plăti împrumutul, asta nu rezolva în totalitate situaţia ei şi a fraţilor ei. Aveau nevoie de mult mai mulţi bani pentru a-şi menţine stilul de viaţă.

Trebuia să-l convingă pe Morgan să transforme parteneriatul pe care îl avusese cu tatăl ei într-un parteneriat cu ea.

Suspină gândindu-se ce provocare avea să fie asta. Trebuia să-l facă să o placă, să-şi dorească să o ajute. Bineînţeles că îşi aminti că îi plăcuse de ea seara trecută când o sărutase, dar oare se gândea că o săruta pe Violet Mitchell sau pe o actriţă?

Să profite de faptul că era atras de ea? Putea să devină periculos, având în vedere că împărţeau aceeaşi cameră. Nu avea să facă asta în mod evident, trebuia să fie însă aşa cum era ea de obicei, încântătoare. Mătuşa îi explicase şi ei, şi lui Sophie cum trebuia să procedeze o femeie pentru ca să atragă un bărbat, ca să-i fie pe plac. Violet avea să vadă dacă se ivea ocazia pentru a-l îmblânzi pe urs…

Deja dispăruse în cabană, aşa că rămăsese singură pe verandă. Era frig, soarele încă nu ieşise la orizont, dar grădina părea mai strălucitoare, iar mirosul de pin din aer era foarte plăcut.

Nu după mult timp, Morgan ieşi şi-i dădu o ceaşcă de cafea, ceea ce însemna că făcuse focul. O tenta să se întoarcă în cabană, dar nu o făcu. Era minunat să stea dimineaţa pe verandă, înconjuraţi de toată sălbăticia şi cu catârii păscând de cealaltă parte a râului. Se întrebă cum arăta ferma familiei lui din Nashart.

Luă o înghiţitură din ceaşcă şi simţi că îndulcise cafeaua cu ceva care o făcea extrem de savuroasă.

— Fără ceai? îl tachină ea.

El ridică o sprânceană.

— Glumeam, dacă nu ţi-ai dat seama.

— M-ai fi putut păcăli.

Până să aşeze ceaşca pe podea, el intră şi se întoarse repede cu o ladă pe care o aşeză lângă scaunul ei, aplecându-se să ia cana şi să o pună deasupra. Cum putea un om atât de morocănos să fie uneori atât de atent?

— Cât timp am la dispoziţie să găsesc banii tatii, până să mă duci înapoi în oraş?

— Două săptămâni cel puţin.

— Dar dacă-i găsesc astăzi?

— Întreabă-mă după ce o să fii atât de norocoasă. Dar oricum nu poţi merge dincolo de gard să-i cauţi fără să ai ceva cu care să te aperi.

Nu era singură dacă el se oferea să o însoţească.

— Pot să iau puşca tatii.

— Nu e încărcată. Charley terminase gloanţele încercând să vâneze şi mă rugase să-i iau altele noi, dar pur şi simplu nu am văzut rostul. Nu era un ţintaş bun.

— Atunci de ce-ai fost atât de nervos ieri…

— Nu ai ştiut că puşca nu e încărcată şi nu mai discutăm despre intenţiile tale din nou. Clătitele vor fi gata curând.

Vocea lui devenise ursuză şi se întoarse imediat în cabană, terminase de vorbit. Suspină, regretând încă o dată că-l enervase atât de mult în seara precedentă, că pierduse tot ce clădise cu el. Dacă putea să găsească o cale prin care să nu-l vadă ca pe un urs şi să nu-l mai urască pe el şi împrejurimile, atunci era sigură că farmecul ei avea să iasă la iveală. Prietenul lui încă nu apăruse, nu se vedea nimeni urcând dealul. Probabil îi va lua ceva timp din moment ce era pe vârful stâncii şi trebuia să coboare până unde începea panta abruptă, înainte de a putea urca dealul lui Morgan.

Înainte de a intra pentru micul dejun voia să aducă valiza tatălui ei. Trebuia să o scoată de acolo. Nu i se părea corect s-o lase în mină şi-n plus voia să se uite temeinic în ea. Acum că era lumină nu mai avea nevoie de felinar ca să intre în mină, pentru că nu era foarte adâncă.

Misiune îndeplinită, intră cu grijă în cabană, sperând că Morgan se calmase. Tocmai aşeza un borcan cu fructe conservate pe masă şi o bucată de unt. Ochii li se întâlniră pentru un moment. Ai lui erau de nepătruns, iar barba şi mustaţa îi ascundeau mai mult de jumătate din partea de jos a feţei, aşa că era imposibil să-şi dea seama dacă mai era nervos.

Împinse valiza tatălui ei sub pat, apoi se aşeză pe

marginea lui, împletindu-şi părul, conştientă de faptul că el se oprise să o privească. Apoi îl auzi pufnind, întorcându-se să ia mâncarea. Tocmai îi distrăsese atenţia, sau era pur şi simplu fascinat de părul ei?

Aşeza clătită peste clătită. Aranjase cumva o tavă de metal peste foc, destul de sus pentru a nu fi atinsă de flăcări şi făcuse pe ea clătitele. Era ingenios, trebuia să recunoască asta. Se întoarse să pună farfuria pe masă. Ea se aşeză repede. Mai umplu două farfurii înainte de a începe să mănânce, aparent fără a-l mai aştepta pe Texas.

— Prietenul tău folosea al doilea pat de aici? întrebă ea pentru a-i testa dispoziţia.

— Nu, pe acesta l-am făcut pentru Charley. Tex are propria tabără pe deal. Împărţim vânatul când coboară ocazional la cină, dar altfel îi place să fie singur acolo sus, unde poate să compună liniştit fără ca eu să-l întrerup tot timpul plângându-mă de gălăgie.

— Să compună?

— Cântă la muzicuţă şi îi place să-şi facă propria muzică. E foarte bun la asta, dar nu e deloc plăcut când începe să compună. Şi bineînţeles, din săptămână în săptămână evadează în oraş să joace pocher şi să se îmbete.

Deodată îşi dădu seama că asta ar putea să-i scurteze timpul de stat acolo pe care Morgan i-l impusese, pentru că putea Texas să o ducă în oraş în locul lui. Dar nu-i zise nimic, mai ales că Morgan îi spusese clar că o să vorbească despre asta în momentul în care avea să dea norocul peste ea.

— Face acea călătorie atât de lungă pentru asta?

— Obişnuinţa. Cowboy-i sunt obişnuiţi să meargă prin saloane pentru un sfârşit de săptămână de neuitat. A fost nevoie de multă muncă de lămurire pentru a-l convinge să meargă doar de două ori pe lună.

— Tu ai fost cowboy sau te consideri fermier pentru că familia ta are o fermă?

— M-am ocupat de turme până în ziua în care am plecat de acasă, aşa că ambele sunt valabile.

— Ai o familie mare?

— Aşa mi s-a părut crescând cu trei fraţi.

Unul dintre trucurile mătuşii Elizabeth: „bărbaţilor le place să vorbească despre ei înşişi”, aşa că o domnişoară le poate intra în graţii dacă îi întreabă despre ei înşişi, dar Morgan îi oferea doar răspunsuri scurte şi concise. Oare era el o excepţie de la regula mătuşii, una pe care Elizabeth nu o întâlnise?

Încercă să găsească un subiect despre care poate i-ar fi plăcut să vorbească.

— De ce nu ţi-a plăcut să fii cowboy?

— Nu am zis că nu mi-a plăcut, de fapt îmi place să fiu fermier şi să muncesc împreună cu familia mea, dar sunt şi alte lucruri pe care le vreau acum şi pe care le consider mai importante.

Nu dezvoltă subiectul şi, în ciuda curiozităţii care o rodea, îşi aminti de un alt sfat de-al mătuşii: „Niciodată să nu fii prea insistentă sau să devii obositoare când întrebi un bărbat despre el însuşi”, aşa că reveni la ce îi spusese el despre pocher.

— Tu nu simţi nevoia să mergi în saloane, cum le spui tu, cum face prietenul tău?

— Aşa a fost până când Sullivan a aflat despre argintul meu şi a început să mă hăituiască să-i vând mina. Am încetat să merg în locuri în care mă putea găsi. Acum beau aici, iar dacă am chef de un joc de pocher, urc dealul, dar nu e distractiv să joci cu Tex. Iubeşte jocul, dar nu ştie deloc să disimuleze sau să recunoască o cacealma, aşa că e ca şi cum i-aş fura banii.

— Este un joc complicat?

— Nu, dar sunt câteva nuanţe care-l fac mai interesant. Tu joci?

Îşi ridică sprâncenele, aşteptând răspunsul ei. Părea atât de încrezător, aproape că îşi dorea să-i zică da.

— Seamănă cu whistul?

— Ce?

— Nu contează. Poate o să-l rog pe prietenul tău să-mi arate şi mie cum să joc când ajunge aici.

Pufni.

— Dacă vrei să înveţi cu adevărat, mă poţi ruga pe mine.

Îi venea să zâmbească, dar nu o făcu. Să fi fost un pic de gelozie faptul că nu dorea ca altcineva să o înveţe ceva ce putea el să o înveţe? Sau poate îşi dorea ca ea să fie un adversar pe măsură pentru a face jocul mai interesant. Aproape că râse gândindu-se la ultima variantă.

— Poate că o să te rog, când nu eşti ocupat, îi răspunse ea. Apropo, unde e Bo? Nu-l laşi să doarmă în casă?

Cum problema protecţiei nu fusese rezolvată, avea de gând ca în acea zi să caute banii tatălui în curte. Charles ar fi putut să îngroape banii aproape de casă când Morgan era într-una dintre mine. Iar Bo poate era capabil să o ajute dacă ştia să caute după miros.

— Cutreieră destul de mult şi încă e suficient de tânăr ca să-şi dorească să alerge după tot ce mişcă, chiar şi după păsări. Preferă să doarmă sub casă, unde îşi ascunde şi oasele, dar de obicei e aproape la ora cinei.

— Te-ar deranja dacă l-aş invita eu în casă?

— De ce?

— Nu ţi-am spus că iubesc câinii?

— Sunt sigur că mi-ai spus că îţi plac. Şi acum e timpul să te întreb şi eu ceva.

— Facem cu schimbul?

— De ce nu ai cerut să pun un paravan între paturi?

— Ai unul?

— Nu.

— M-am gândit eu. Să ştii că pot să fiu practică şi să nu mă plâng pentru lucruri care nu pot fi îndreptate, indiferent de cât de inconfortabil m-aş simţi. De fapt, câteodată mă plâng de frustrare, deşi cu tine cam des.

— Încerci să mă faci să mă simt deosebit?

Începu să râdă, conştientiză ce făcea şi se opri. Când devenise atât de amuzant?

— Cu toate astea, continuă ea pe un ton ferm, am decis că acest lucru poate fi remediat şi, având în vedere

că l-ai menţionat înaintea mea, să presupun că ai şi o soluţie?

— Să fac un paravan pentru tine cât ai clipi din degete sau cum?

— Nu, să improvizezi!

Capitolul 19

Violet ştia că trebuia să stea cu Texas Weaver pe verandă când avea să vină la micul dejun. Bunele maniere impuneau asta având în vedere că Morgan plecase deja ca să-şi înceapă ziua de lucru. Cel mai important lucru era să găsească banii tatălui ei. Începu să caute mai atent prin valiza lui, sperând să găsească un indiciu, dar nu găsi nimic. Adusese atât de puţine lucruri cu el, nimic cu valoare sentimentală, nici măcar ceasul de buzunar pe care îl iubea atât de mult. Oare îl lăsase acasă?

În sfârşit îl convinsese pe Bo să intre în casă – cel puţin îi ţinuse lui Texas companie – ca să miroasă haina tatălui ei. Când ieşi afară pe verandă, Bo o urmă, însă, când ea se opri, se opri şi câinele. Halal interes în a căuta mirosuri!

Îl observă pe Texas, care tocmai terminase de mâncat.

— Mă însoţiţi pentru o plimbare prin curte, domnule Weaver?

— Adică să vă însoţesc un timp?

— Da, şi să vorbim.

O urmă pe trepte.

I se părea un tip destul de simpatic, chipeş, cu păr negru şi cu mustaţă şi, mai ales, cu maniere potrivite. Doar ridicase din sprâncene când Morgan o prezentase în ziua anterioară ca domnişoara Mitchell, ceea ce îi dădu de înţeles că vorbiseră la un moment dat despre ea când Morgan se îndoia încă de identitatea ei.

— Mă întrebam dacă Morgan îşi mai schimbă programul călătoriilor în Butte sau dacă se ţine fix de ele, o dată la două săptămâni? îl întrebă ea în timp ce îl conducea către locul unde păşteau catârii.

— E pentru provizii proaspete, doamnă, aşa ca fie merg eu, fie el.

Asta nu-i răspundea la întrebare.

— Dar tu mergi şi să joci pocher, nu? O să mergi mai devreme de două săptămâni?

Deschise poarta de la ţarcul unde păşteau catârii.

— Cred că da, dar dacă încerci să mă descoşi pentru a beneficia de o plimbare, să ştii că nu pot să te ajut fără acordul lui Morgan. E cam obsedat de ideea de a fi bogat şi e înnebunit după mina asta, aşa că te vede ca pe un ghimpe uriaş, iar ghimpii trebuie smulşi mai bine mai devreme decât mai târziu.

Ea se încruntă.

— Nu-mi place să fiu comparată cu un ghimpe, dar cred că prin „smulşi” te referi duşi înapoi mai repede?

Rânji un pic.

— Da, doamnă.

Acesta era răspunsul pe care şi-l dorea, dar ar fi putut să i-l spună într-o manieră mai puţin insultătoare. Dar nu voia să-l facă pe Morgan să devieze de la programul lui, continuând să fie un ghimpe în coasta lui. Avea nevoie de mult mai mult din partea lui, nu numai de ocazia de a căuta banii pe care tatăl ei îi ascunsese. Nu putea să plece de aici fără a avea un acord cu el, unul care să continue parteneriatul început cu Charley.

— Ne-am înţeles aseară câteva clipe, se simţi ea obligată să menţioneze.

— Câteva clipe? Asta chiar contează?

Ea oftă întrebându-se dacă toţi cowboy-i aveau acelaşi stil frustrant de a discuta. Când Morgan i-l prezentase pe Texas, ea îl întrebase:

— Deci eşti din Texas?

— Nu, doamnă, abia dacă rostise el, fără a se simţi obligat să explice mai departe, dar Morgan completase:

— Dar mama lui e de acolo.

Acum însă, Texas continuă conversaţia cu un avertisment:

— Morgan nu este un bărbat de care să-ţi baţi joc. Rabdă până la un punct şi apoi loveşte înapoi, aşa că e mai bine să te opreşti din a-l provoca dincolo de limite.

Asta nu era tocmai adevărat. Îl provocase şi obţinuse paravanul. Era foarte încântată de asta.

După micul dejun, Morgan aşezase lăzile una peste alta, la capătul patului, şi bătuse în cuie în ultima ladă o pătură, apoi întinsese ţesătura astfel încât să o poată prinde de un alt colţ al peretelui. Era ca într-o cutie, însă, cu siguranţă, avea să aibă parte de toată intimitatea în timpul nopţii.

Dar nu la asta se referise Texas.

— Nu-l mai provoc, acum că în sfârşit crede că sunt fiica lui Mitchell.

— Atunci, cred că o să te ducă în oraş când e pregătit, doar că o să aibă grijă să nu ştii să mai găseşti drumul de întoarcere.

Nu, bineînţeles că nu. Trebuia să-şi protejeze mina prin orice mijloace.

Texas nu părea să se grăbească să se întoarcă în tabăra lui de pe stâncă, aşa că se întoarseră către cabană, lăsând catârii să pască. Era bucuroasă să aibă companie, mai ales că-şi începuse căutarea, deşi nu avea mari speranţe să găsească banii în apropierea cabanei. Morgan ar fi observat dacă era ceva neobişnuit în preajmă.

— Morgan se înţelegea cu tatăl meu? întrebă ea.

— Nu am petrecut atât de mult timp cu ei doi din cauza programului meu, care, după cum ştii, e atât de diferit, dorm ziua, păzesc mina seara, dar m-am bucurat de compania plăcută a lui Charley şi cred că şi lui i-a plăcut cum cânt eu la muzicuţă. Ce pot să-ţi zic este că râdeau mult ăştia doi. Puteam să-i aud din vârful dealului, şi asta mă făcea să zâmbesc. Îmi pare rău că a murit tatăl tău. Îi făcuse bine lui Morgan să-l aibă companion în scurtul timp petrecut aici.

Privi în altă parte, însă cuvintele lui o făcură să plângă. Înconjurară cabana. Groapa cu apă era acolo. Nu era atât de adâncă pe cât îşi imaginase ea, dar apa era foarte curată. Arătă cu degetul la lungul şir de pietre mici care o blocau.

— Ce e asta?

— Morgan spune că-i zgură. Este un alt produs al procesului metalurgic. Are valoare pentru că este utilizat ca pietriş pentru a face sticlă şi beton, dar Morgan nu are timp să o ducă în oraş. El se concentrează mai mult asupra argintului.

Lungimea zonei în care Morgan arunca tot ce nu avea nevoie din mină arăta cât de mult muncise pentru a ajunge aici. Era o grămadă înaltă de aproape doi metri, care atingea stânca, coborând vreo zece metri până la cărare. Dincolo de depozitul de zgură, făgaşul devenea şi mai îngust. Nu prea mai putea să vadă pământ plat, aşa că nu şi-l imagina pe tatăl ei dornic să meargă într-acolo pentru a-şi ascunde banii. Şi nici nu credea că s-ar fi dus spre nord, din moment de Texas era în direcţia aceea. Dar, oricum, deşi eliminase câteva opţiuni, mai avea de scotocit un munte întreg.

— Te vei întoarce şi tu în Nashart când se întoarce, dacă se întoarce Morgan acolo?

— Fără îndoială, zise el roşind un pic. Iubita mea Emma e acolo.

— Nu s-a supărat că ai acceptat această slujbă atât de departe de ea?

— Nu e chiar atât de departe şi mă duc acasă în fiecare lună. Dar o deranjase pe Emma, asta până când i-am spus cât câştig aici. Nu ne-am gândit niciodată că o să fac suficienţi bani cât să ne cumpărăm o casă. Am lucrat pentru Zachary, tatăl lui Morgan, şi el ne-ar fi lăsat să folosim una dintre cabanele construite pe dealuri pentru ajutoarele de fermă, dar Emma e o fată de la oraş. Mulţumită lui Morgan, care mă plăteşte într-o lună pentru păzitul taberei cu salariul pe care l-aş fi luat acasă într-un an de lucrat cu vitele, o să avem casa noastră în oraş când

o să ne căsătorim.

— Nu ai vrut să-l ajuţi la minerit?

— Doamne fereşte, nu, eu sunt cowboy, nu mă ating de târnăcop. Mi-a oferit o parte din mina lui, a încercat să mă ispitească spunându-mi că Emma s-ar putea să aprecieze muşchii pe care-i voi câştiga fiind miner. Pufni uşor. Emma mă place aşa cum sunt, aşa că am refuzat.

Ea zâmbi, însă nu putea să nu se întrebe câţi muşchi făcuse Morgan trudind singur.

— Când va avea loc nunta?

— Când e Morgan dispus să plece acasă.

— Şi dacă nu o să fie dispus niciodată?

— Atunci Emma se va sătura să aştepte, dar Morgan va merge acasă. Îi este dor de fraţii lui şi de familia lui. Nu a intenţionat niciodată să scoată tot argintul de aici, ci suficient cât să-i fie de ajuns pentru ce vrea.

— Şi ce anume vrea?

— Nu pot să-ţi spun eu asta.

Aparent atinsese un subiect pe care nu avea voie să-l discute, pentru că Texas îşi ridică pălăria în semn de rămas-bun şi se duse să deschidă poarta păşunii din nou. Când fluieră, calul lui veni imediat, dar aşa făcu şi Caesar, şi unul dintre catâri. Trebuia să găsească locul în care Morgan ţinea morcovii.

Caesar părea cam nefericit că nu primise nimic, chiar îşi frecă nasul de Texas. Dar nu-şi putea permite să fie distrasă de la misiunea ei, era imperativ să îşi petreacă timpul căutând banii care i-ar fi putut salva pe ea şi fraţii ei de sărăcie. Morgan nu-i spusese câţi bani erau ascunşi, dar putea să jure că ştia suma exactă, din moment ce el făcuse toată treaba de minerit şi se ocupase de vânzarea argintului.

Se întrebă ce altceva nu-i spusese. Dar presupuse că era bine să-i spună că voia să caute dincolo de gard, aşa că era timpul pentru o nouă confruntare. În mod ciudat, constată că parcă aştepta asta, parcă era ceva ce îşi dorea…

Capitolul 20

Violet se schimbă în bluza ei roz şi găsi o panglicuţă asortată cu care să-şi lege coada împletită, era hotărâtă să arate mai bine înainte de a-l aborda pe Morgan. Dar rămăsese aproape fără suflu până să-l găsească în mina lui! Bine că luase un felinar, pentru că abia dacă venea lumină de la capătul tunelului. Mina tatălui ei era doar o zgârietură în comparaţie cu asta.

— Doamne, Dumnezeule, cred că are peste o sută de metri! exclamă ea. De ce nu ai mai săpat şi alte tuneluri mai aproape de intrare în locul acestuia atât de lung?

— Intenţionez să fac şi asta, dar mai întâi am vrut să văd până unde duce filonul de argint şi, sincer, mă aşteptam să se termine până acum, dar nu s-a întâmplat asta.

Nu se întoarse să vorbească cu ea, era concentrat să lovească cu târnăcopul în peretele de rocă din faţa lui. Nu purta cămaşă, iar spatele îi strălucea în lumina celor două felinare agăţate de grinzile de suport din spatele lui. Era fascinată de musculatura lui, de braţele şi spatele lui. Era o versiune a omului primordial care muncea pământul în funcţie de dorinţele lui.

— Ai venit aici pentru un motiv sau doar ca să mă enervezi? spuse el rupând vraja pe care tocmai o aruncase asupra ei.

— Nu fi răutăcios! Voiam să-ţi cer sfatul în legătură cu locul unde aş mai putea să caut banii ascunşi ai tatii, mai precis, ce să caut în afară de muşuroaie de pământ? Am căutat în curte, până şi pe păşunea catârilor şi nu am găsit nimic.

— În mod clar, nu i-ar fi ascuns acolo. Fetele meu îl agitau.

Remarca lui o făcu să zâmbească larg, îşi aminti că tatălui ei nu-i plăcuse niciodată să călărească, nici măcar cai. Ei şi fraţilor ei le plăcea asta, dar tatăl ei îşi făcea toate

plimbările cu trăsura sau cu birja. Probabil detestase că trebuise să călărească aici în vest.

— Ar mai trebui să ştiu ceva înainte de a mă aventura dincolo de gard?

— Cu siguranţă, nu va fi la vedere. S-ar putea să fie îngropaţi sub o rocă mare sau vârâţi într-o groapă sau într-un trunchi de copac.

— Într-un copac?

— Nu, într-o scorbură dintr-un copac aproape de pământ. Charley nu era suficient de agil încât să se caţăre în copaci. Trebuie să te gândeşti la un loc aflat oriunde ai putea să ajungi într-un interval de la câteva minute la câteva ore distantă de aici, în orice direcţie. Am stat în mină patru ore în ziua în care mi-a zis că a ascuns banii. Aşa că va trebui să înveţi să foloseşti o puşcă şi să o iei cu tine. Adu-o pe a lui Charley!

În sfârşit, se întorsese cu faţa spre ea. Nu putu să nu observe că pieptul lui era leoarcă de transpiraţie. Ştia că nu trebuia să-l privească aşa, dezbrăcat, dar nu putea să se abţină.

— Nu ar trebui să pleci deja?

Ridică privirea şi o întâlni pe a lui.

— Ai zis că puşca nu e încărcată.

— O să vin eu în grădină cu o lada de muniţie şi o să-ţi arăt cum să o încarci şi cum să tragi cu ea. Nu pleci de aici până nu nimereşti ţinta.

Ea mormăi un protest. Să înveţe cum să tragă putea să-i ocupe tot restul zilei. Oare era atât de necesar dacă nu se îndepărta prea mult? Dar plecă să facă ce-i zisese el. O lecţie despre arme îi putea oferi ocazia de a vorbi despre crearea unui parteneriat cu el.

Până să ajungă ea cu puşca, Morgan era deja în curte cu o ladă la picioare.

— Aceasta este o armă de tip Spencer, încărcătorul poate ţine şapte gloanţe, iar acest mâner trebuie apăsat de fiecare dată când vrei să tragi. După a şaptea oară trebuie să reîncarci.

Îi arătă în timp ce vorbea, însă nu se putea concentra,

privirea ei umbla dintr-o parte în alta, pentru că încă nu purta cămaşă şi acum îi putea vedea şi linia de păr subţire de pe piept.

— Încearcă tu, auzi ea, însă îi oferi o privire goală.

Chicoti.

— Nu e amuzant. Puteai să te îmbraci mai adecvat pentru această lecţie.

— Când de fapt trebuie să mă reîntorc în mină? Trebuie să-ţi repet?

Ea oftă.

— Încă o dată, te rog!

Îi arătă din nou, iar de această dată fu mai atentă, aşa că, atunci când îi spuse că era rândul ei, reuşi să încarce arma.

— Acum poziţia este foarte importantă.

El începu să se mişte în spatele ei, dar ea se întoarse astfel încât stătea în faţa lui.

— Aş vrea să discutăm despre parteneriatul de care ai pomenit aseară.

— Ţi-am spus că am terminat cu asta, aşa că nu.

— Fă-mi pe plac, te rog! Măcar spune-mi ce trebuie să fac.

— Nu are rost!

— Te rog!

O privi atât de lung încât aproape îi venea să-i spună, „uită!”, însă el continuă:

— Charley sugerase o împărţire de 80%/20% în favoarea mea, pentru că ştia că nu va putea să contribuie cu mult. Însă eu mă simţeam generos în ziua în care am ajuns la un acord şi i-am propus 70%/30%.

Ea se încruntă.

— Treizeci la sută în loc de jumătate, nu-mi sună a parteneriat corect.

— Iei în considerare că nu a săpat aproape deloc? Chiar vrei să mergem pe drumul ăsta?

— Ai fi putut să extragi argintul din mina lui fără acest acord?

— Nu, legea nu-mi permite să extrag dincolo de mina

care-mi aparţine. Dacă nu ar fi restricţii, o singură persoană ar putea revendica toate proprietăţile.

— Deci acesta era argint în plus pentru tine, chiar dacă trebuia să-l împărţi. Asta e o foarte mare contribuţie, dacă mă întrebi pe mine.

— Nimeni nu te întreabă pe tine. Şi am luat în considerare asta, dar adevărul e că eu nu aveam nevoie să sap în altă mină. Există mai mult argint la mine decât pot eu să extrag şi este 100% al meu. Deci argintul în plus nu reprezenta un motiv să accept propunerea lui Charley.

— A fost ideea lui?

— Da, încuviinţă el. Aşa cum am zis, era destul de disperat în acea zi.

— Dar banii pe care zici că i-a ascuns? Merită efortul să-i caut?

— Avea cam 13.000 de dolari rămaşi după prima noastră vânzare. Fuseseră 18.000 de dolari, dar el insistase să-mi dea un sfert din sumă pentru provizii şi pentru că utiliza topitorul. Era prea mult, dar nu l-am putut convinge să nu facă asta. Cred că mândria îl îmboldea.

Nu-i venea să creadă că cei 30% însemnau atât de mult.

— Cei 13.000 de dolari le vor permite fraţilor mei să-l ţină departe pe bancher, cel puţin câteva luni, dacă reuşesc să-i găsesc. Ce nu înţeleg e de ce tatăl meu nu a trimis aceşti bani imediat fraţilor mei sau de ce nu le-a scris când a fost în oraş.

Părea că se încruntă, dar nu putea fi sigură din cauza mustăţii.

— Pentru că nu s-a mai întors în Butte după ziua în care şi-a depus cererea. A fost bătut în ziua în care a completat-o. L-am găsit rănit pe o alee, luptându-se să se ridice şi l-am scos rapid din oraş. Era vânăt rău, dar în rest era bine. Nu ştia cine îl bătuse, dar, înainte să-l atace, îl întrebaseră unde era mina lui, şi refuzase să le spună. Nu am nicio îndoială că au fost oamenii lui Sullivan.

— Dar de unde ştiau despre mină?

— Tatăl tău s-a oprit la un salon să mă aştepte să-mi

termin treburile şi se pare că s-a lăudat că avea o mină de argint lângă mina mea. Îl avertizasem să nu spună de mină nimănui, dar era atât de bucuros, încât s-a îmbătat şi s-a dat de gol. De asta nu s-a mai întors în oraş decât o lună mai târziu când l-am adus după accident. Păzea locul, în timp ce eu şi Texas mergeam în Butte. La început am crezut că-l omorâseră vânătorii de mine, dar nu erau urme proaspete în afara minei şi era sânge pe grinzile de suport lângă care căzuse.

— Ce făcea în mină, când tu nu erai aici? întrebă ea.

— Încerca în fiecare zi timp de câteva ore să sape în tunel. I-am spus că nu trebuie să facă asta, dar era încăpăţânat şi voia să contribuie. Din păcate, nu a reuşit să avanseze cu lucrările.

— Dar tu şi Texas v-aţi dus în oraş după ce tatăl meu fusese agresat. Aţi fi putut trimite o scrisoare în numele lui.

— Da, dar nu mi-a cerut asta niciodată. Poate aştepta până reuşea să strângă toţi banii pentru plata integrală a împrumutului.

— Presupun că nu ai mai continuat să lucrezi în mina lui după accident?

— Nu, m-am întors la a mea.

Ea oftă.

— Lecţia asta de tir…?

— Era şi timpul, zise el aşezându-se în spatele ei.

Suspină încet în momentul în care braţele lui o înconjurară, dar ştia că făcuse asta doar pentru a-şi pune mâinile pe puşcă şi pentru a-i ridica arma la înălţimea potrivită.

— Capătul puştii trebuie să fie presat contra umărului tău sau reculul poate să te pună în cur, ăăă, în fund, şi asta va durea ca dracu', aşa că să nu tragi decât dacă capătul este aşezat ferm, cam aşa. Acum hai să vedem dacă poţi să nimereşti ceva înainte de a termina toată lada de muniţie. Încearcă una dintre tălăngile de pe gard.

Ar fi pufnit sesizându-i sarcasmul, dacă pieptul lui nu ar fi fost lipit de spatele ei.

— Ţi-am zis că trebuie să apeşi trăgaciul, da?

Mai mult sarcasm, dar de data asta se retrase în spate, lăsând-o să respire normal, aşa că de data asta ripostă:

— Animalele sălbatice care mă pot răni nu sunt de dimensiunea acestui clopot. Dă-mi măcar o ţină de mărimea unui animal mic.

— Bine, urmează-mă!

Ridică lada şi se îndreptă către poarta deschisă, continuând încă şase, şapte metri înainte de a o lăsa jos. Îl urmă şi chiar închise poarta, şi observă că puşca începea să i se pară deja mai grea. Avea de gând să o lase să o care după ea, în timpul căutărilor? Înainte să întrebe, se uită la pistolul de la şoldul lui. Era surprinsă că îl purta şi în interiorul minei.

— Nu ar fi un pistol mai uşor de mânuit?

— Nu, dacă vrei să nimereşti lucrurile pe care le ţinteşti, îi spuse punându-şi mâinile pe umerii ei şi întorcând-o spre el pentru a o ajuta cu poziţia corpului.

— Ţii puşca sus, ridicată, ca să te poţi uita pe vizor la ţintă. Eu mai am un Colt în plus, dar cu această armă împuşti din mers, din talie, şi ai nevoie de foarte multă practică pentru a nimeri ţinta.

Poziţionă puşca, îi îndreptă mâna stângă sub butoiaş pentru a o sprijini. Înclinându-i capul şi privind prin cătare, observă că se îndreptase către semnul cu „trecerea interzisă”. Urma să apese pe trăgaci când îi simţi respiraţia după ureche. Un tremur încântător o cuprinse şi aproape că scăpă arma!! Se întoarse încet pe măsură ce el se depărtă şi observă că el se aplecase doar pentru a vedea dacă ţinta era corectă.

— Te-ai răzgândit cu privire la lecţia de tragere? o întrebă el.

— Nu, eu… Doamne, Dumnezeule, unde îi zburau gândurile! Tocmai mi-ai descris cum se trage cu un Colt, dar eu sunt femeie. Nu ar fi la fel de eficient dacă aş ridica pistolul la aceeaşi înălţime şi dacă m-aş uita prin vizor raportat la lungimea braţului meu?

O privi îndelung înainte de a chicoti.

— S-ar putea să ai dreptate. Aşteaptă aici până îl aduc.

Ce avea Morgan Callahan de o făcea să se simtă atât de agitată şi s-o lase în acelaşi timp fără suflu? Puse puşca jos şi se lovi uşor peste obraji până îl văzu întorcându-se. Tot fără cămaşă. Expunându-şi fizicul atât de apetisant, era cu siguranţă combinaţia perfectă de frumuseţe masculină şi tentaţie. Oare ştia cât de bine îi arăta trupul? Poate ştia şi de aceea îşi ascundea faţa urâtă sub acea barbă uriaşă, ca să nu distragă atenţia de la acel corp magnific... Iar nu putea gândi limpede!

— Nu am un toc pentru ăsta, spuse el când ajunse în dreptul ei. Aşa că va trebui să vezi cum îl cari.

— Nu pot împrumuta arma ta?

— Nu!

Arma avea cam treizeci de centimetri, ceea ce o făcea prea lungă ca să încapă în geanta ei sau în buzunarul de la fustă, dar presupunea că şi-o poate lega de mijloc cu o panglică lungă. Trebuia doar să se asigure că Morgan nu avea să o vadă cărând arma aşa. Şi aşa era bătaia lui de joc şi sursa lui de amuzament. Dar când îi dădu arma în mână, constată că era mult mai uşoară în comparaţie cu puşca şi că cel mai probabil o putea căra în mână.

— Toate astea sunt menite să mă protejeze de animale, care probabil vor fugi de mine înainte să fug eu de ele, nu?

— Nu ştii niciodată, îi răspunse el, arătându-i cum să încarce Coltul, folosindu-şi propriul pistol. Întâlnirile cu oamenii pe aceste dealuri sunt rare, dar dincolo de hoţii de mine, am auzit şi de bandiţi care umblă pe drumurile astea şi l-am văzut pe şerif şi pe vânătorii de recompense căutându-i. Cel mai mare pericol pentru tine ar fi animalele sălbatice, dar trebuie să fii în stare să te protejezi de străinii pe care s-ar putea să-i întâlneşti.

Ea era mai mult îngrijorată din cauza animalelor sălbatice.

— Dar urşii? Vin aici?

— M-am întâlnit cu unul care pescuia în râu, anul

trecut. Mi-am făcut haină din el, dar nu am văzut unul atât de sus. Acum să vedem dacă ideea ta dă roade, împuşcă semnul.

Ridică puşca, se uită prin vizor, pe lungimea mâinii şi apăsă pe trăgaci.

Arma păru să-i sară din mână, îndreptându-se în sus de parcă avea o minte a ei. Texas urlă de pe vârful stâncii.

— Încerc să dorm aici!

Morgan izbucni în râs.

Stătea din nou în spatele ei, cu pieptul lipit de ea şi îi şopti în ureche.

— Ai uitat suportul. Morgan îi ridică mâna stângă şi i-o puse sub antebraţul drept.

— Strânge cu fermitate aşa cum ai făcut cu puşca pentru a-ţi ţine mâna nemişcată. Încearcă acum!

Respiraţia lui trecu peste obrajii ei de această dată. Verifică din nou dacă ţinta ei era corectă. Chiar credea că se putea concentra când îl simţea în jurul ei, şi singurul lucru la care se gândea era să-l sărute?

— Ce aştepţi?

Lăsă arma în jos şi se întoarse în braţele lui.

Se îndreptase aşa că trebui să se uite în sus pentru a-i întâlni privirea. Avea de gând să-i spună că o distrăgea prea tare în astfel de situaţii şi avea să sugereze că prietenul lui ar trebui s-o înveţe. Cuvintele nu îi ieşeau pe gură.

Sărutul începu încet. Aşa cum bănuise, mustaţa lui îi gâdilă buza de sus şi nu se putu abţine să nu chicotească, dar încetă instantaneu când el îşi puse mâna pe ceafa ei şi o trase mai aproape de el, iar buzele lui le separară pe ale ei. În orice caz sărutul era acum adânc, minunat şi atât de răvăşitor, cu atâtea senzaţii care o năpădeau în acelaşi timp. Avea un gol în stomac, pulsul i se accelerase, simţea furnicături pe spate şi o dorinţă de a-l cuprinde în braţe când limba lui o atinse pe a ei.

Gemu de plăcere. Din păcate, el nu îşi dădu seama că era un semn de plăcere şi făcu un pas în spate. Şi pentru prima dată, îl văzu încruntându-se, dar pentru prima oară

nu-şi dorea asta.

— Asta a fost… începu ea.

— Necesar pentru a-ţi limpezi mintea. Erai distrasă. Acum concentrează-te şi exersează! O să vin să văd dacă ai avansat peste câteva ore.

O mai privi o dată în timp ce pleca.

— Şi să nu trişezi apropiindu-te mai mult de semn.

I-ar fi spus că sărutul fusese drăguţ, dar poate era mai bine dacă nu-i spunea că îi plăcuse chiar atât de mult. Asta ar fi putut să-l facă să-şi tot dorească să o sărute, deşi nu trebuiau să facă asta, având în vedere că nici măcar nu se simpatizau. De această dată, în lipsa insultelor, nu mai putea să nege că sărutul cu ursul fusese incitant.

Simţindu-se atotputernică datorită sărutului, ridică arma pe care o ţinea, îşi sprijini braţul şi trase de câteva ori. Privea fără să-i vină să creadă la semnul pe care tocmai îl nimerise, apoi îi strigă lui Morgan înainte ca el să intre în mină:

— Am devenit expertă!

— Expertă pe naiba!

— Trei împuşcături, trei găuri în semn. S-ar părea că trasul cu pistolul este punctul meu forte.

El pufni şi îşi continuă drumul.

— Să revii înainte de cină sau rămâi fără!

Nu era nemulţumită de reacţia lui acră. Zâmbi, imaginându-şi că furia lui nu era direcţionată către ea. Era nervos pe el însuşi pentru că îşi dorise să o sărute şi făcuse asta.

Capitolul 21

Violet se întorsese în tabără la ora cinci fix.

Îşi scosese ceasul de buzunar din valiză înainte de a pleca pentru a fi sigură că avea să se întoarcă înainte de apusul soarelui. Însă faptul că-şi petrecuse majoritatea zilei în căutări pe un teren zgrunţuros o obosise şi o făcuse să-şi

dorească un somn scurt înainte de cină.

Uită de somn când îl găsi pe Morgan în curte mutând pietre mari dintr-o roabă într-un soi de dispozitiv. Folosea un mâner pentru a ridica un pătrat de metal acoperit cu plasă, apoi îl scufunda în containerul de dedesubt. Când îl văzu punând pietre mici dintr-un container în lăzile care erau stivuite în apropiere, îşi dădu seama că dispozitivul era un concasor de rocă.

— Salvezi rocile? întrebă ea apropiindu-se.

— Acesta este minereu de argint, o corectă el. Îl pregătesc pentru topit.

El înclină din cap către un dom mare din cărămidă.

— Adică acesta este ceea ce numeşti tu un topitor?

— Îl pornesc o dată la patru zile şi doar noaptea, pentru că scoate foarte mult fum care poate fi văzut de la distanţă în timpul zilei. Vântul vine de obicei prin şanţ, peste pantă şi împrăştie fumul departe de cabană. Miroase ca naiba şi chiar te poate îmbolnăvi dacă inhalezi prea mult, aşa că nu topesc decât dacă este o briză bună.

— Tu l-ai construit?

El încuviinţă.

— E făcut doar din cărămizi, din lut, nu puteam să aduc unul de metal pe deal, alea sunt masive. La fel şi concasoarele de rocă, aşa că am făcut şi unul din asta, a trebuit doar să comand un bloc de oţel şi unul de plase ca să le ţină la un loc. Va trebui să mergi în cabană când voi da foc, s-ar putea să iasă fum în grădină.

— Pare foarte mult de muncă. Nu ar fi mai uşor să vinzi minereul aşa cum e?

— Ar fi mai simplu, dar nu la fel convenabil. Am făcut asta în primele luni cât am fost aici, de aceea am cumpărat atâţia catâri ca să-l car în oraş. E mai simplu să transporţi lingouri de argint decât minereu brut.

— Faci mai mulţi bani dacă-l topeşti mai întâi?

— Faci foarte mulţi. Încă nu e argint pur, dar ajunge la 80%, ceea ce e foarte mult, iar dacă argintarii îl vor pur atunci îl procesează mai departe. Asta implică cu mult mai multe chimicale decât am eu aici şi maşini uriaşe care să

genereze mai multă căldură decât topitorul meu.

— Nu am auzit nicio împuşcătură cât ai fost plecată. Niciun animal astăzi? o întrebă uitându-se în sfârşit la ea.

— Doar unele mici, dar Bo le-a fugărit până să ajung eu la ele.

— Nu-mi place să ştiu că pleci aşa.

I se activau din nou instinctele protectoare? Îi venea să zâmbească. Poate sfaturile mătuşii Elizabeth funcţionau. Voia să-l audă că îşi făcuse griji pentru ea, aşa că îl provocă.

— De ce?

— Dacă ţi se întâmplă ceva, trebuie să-mi pierd timpul căutându-ţi cadavrul. Apoi observă panglica din jurul şoldurilor. Ce curea drăguţă pentru pistol ţi-ai găsit!

Obrajii i se aprinseseră de mânie de ambele dăţi, ştia că avea să zică ceva batjocoritor despre panglica ei, dar remarca despre pierderea timpului era ultima picătură din pahar.

Porni grăbită către cabană, dar era prea agitată şi murdară ca să doarmă, aşa că luă săpunul maro şi ultimele ei haine curate.

— Am pistolul, aşa că nu e nevoie să stai de pază cât mă spăl! strigă ea traversând curtea pentru a ajunge la poartă.

— Iar te speli? Abia te-ai spălat ieri! ripostă el.

Ea începu să pufnească. Chiar îşi imaginase că el se îngrijora pentru ea? Bineînţeles că nu avea de gând. Dacă era ceva, cel mai probabil spera ca ea să se piardă şi să nu se mai întoarcă.

Începu să râdă singură în timp ce stătea în micuţa scăldătoare. O baie rece avea să-i limpezească gândurile. Nu avea nevoie ca bărbatul acesta să o placă, trebuia doar să recunoască ca parteneriatul pe care îl făcuse cu Charles trebuia să continue cu moştenitorii lui.

Motivele pentru care acceptase să-i fie partener tatălui ei erau valide şi încă nu fuseseră rezolvate.

Doamne, Dumnezeule, în acea scurtă perioada după ce în sfârşit o crezuse că era Violet Mitchell, râseseră

împreună şi se înţeleseseră atât de bine! Voia acele momente înapoi. Aşa putea să urzească un plan pentru a salva casa familiei imediat. Avea nevoie ca Morgan să plătească împrumutul, iar ea şi fraţii ei să-i dea lui banii, şi nu băncii. Trebuia să-l constrângă pe urs să fie generos din nou. Cât de greu să fie? Nu recunoscuse el că avea o inimă de aur? Dar nu putea să-l întrebe până nu avea să fie într-o dispoziţie mai agreabilă şi nu avea să ajungă în acel punct dacă se tot certa cu el. Oare ce era în neregulă cu ea de devia mereu de la sfaturile mătuşii Elizabeth?

Când se întoarse la cabană, dădu la o parte paravanul improvizat ca să se aşeze pe pat şi să-şi împletească din nou părul fără să-i stea pătura în cale. Tânjea să doarmă în cămaşă de noapte. Să îndrăznească să facă asta cu Morgan în cabană? Sau avea de gând să topească minereu după lăsarea întunericului? Nu-i spusese clar.

Acesta fu primul lucru pe care îl întrebă odată ce el se întoarse să pregătească cina.

— Nu, ţi-am zis, fac asta o dată la patru zile. O să zdrobesc roci în fiecare zi, dar am nevoie de suficient minereu ca să merite efortul de a aprinde topitorul. Nu ţi-ai spălat parul?

Ea roşi un pic. Nu îl spălase tocmai pentru că nu voia ca Morgan să o incite, aşa cum o făcuse în timpul lecţiei de tir, insistând să o ajute să şi-l descâlcească.

— Prefer să nu-l spăl dacă e aşa târziu, fiindcă dacă-l împletesc înainte de a fi uscat o să fie creţ mâine.

— Atunci nu-l împleti.

— Aşa obişnuiesc să fac înainte de a merge la culcare.

— Asta e o idee bună având în vedere cât te foieşti când adormi.

Fu luată prin surprindere de remarcă. O urmărea când dormea? De unde ştia asta?

— Am observat asta pe drumul încoace.

Oh, deci asta era. Respiră uşurată, însă sentimentul îi trecu repede.

— Mai şi vorbeşti în somn!

Suspină. Nu făcea aşa ceva! Dar nu voia să se certe

iar cu el, deşi observaţiile lui nu ajutau deloc cu asta, aşa că îşi ţinu gura închisă şi refuză să-i mai privească pieptul gol. De ce nu putuse să-şi pună o cămaşă după ce ieşise din mină? Îşi imagină însă că voia să facă o baie înainte de a se îmbrăca, ceea ce şi făcu de îndată ce puse mâncarea pe foc.

În absenţa lui, privi flăcările, încercând să se liniştească. Nu ar fi trebuit să-l lase pe acest bărbat şi obiceiurile lui să o tulbure atât de mult. Asta părea să funcţioneze acum pentru că fusese în stare să-i zâmbească când intră, mai mult pentru că acum purta cămaşă.

Aduse mâncarea la masă. Rânji în sinea ei când luă un prosop şi îl aşeza pe masă înainte de a pune oalele încinse. Una părea să conţină un soi de carne cu sos, iar cealaltă morcovi cu unt. Pâinea pe care o puse pe masă mirosea frumos, aşa că presupuse că el o făcuse în timp ce dormise ea ieri.

— Cine e Elliott? o întrebă el în timp ce mâncau.

Aproape că se înecă. Chiar vorbise în somn? Probabil fusese mai mult decât obosită ca să se întâmple asta şi, ei bine, ieri fusese. Pur şi simplu era imposibil ca Sophie, cu care împărţise camera în toţi acei ani, să nu-i fi spus dacă făcea aşa ceva în mod regulat.

Morgan o privea aşteptând, aşa că îşi drese vocea:

— Este lordul englez despre care ţi-am vorbit, bărbatul cu care intenţionez să mă mărit după ce mă întorc la Londra.

— Te-a cerut deja?

— Nu, dar începuse sezonul londonez de petreceri nesfârşite tocmai când eu am fost forţată să vin acasă. Aşteptasem sezonul de ani buni şi încă nu-mi vine să cred cât ratez. Iar balurile... eu ador să dansez. Lordul Elliott a fost interesat de mine din momentul în care m-a văzut, a şi încălcat câteva reguli doar pentru a fi aproape de mine! Atât de fermecător şi degajat! Mi-a spus că îşi căuta o soţie, aşa că ştiu că m-ar fi cerut, dacă aş fi fost acasă, bucurându-mă de sezon, cu el, în loc să fiu aici aranjând toată aceasta dezordine pe care tata ne-a lăsat-o.

— Îl învinovăţeşti pe Charley pentru că a murit?

— Nu, în niciun caz!

— Aşa mi se pare, zise el ridicând din umeri. Iar acest Elliott pe care ai de gând să-l plăteşti ca să te ia de nevastă pare un idiot.

Pe undeva el intenţionase să o complimenteze, simţea asta, dar făcea totul ca să o înfurie.

— Ţi-am zis că zestrea este ceva obişnuit între aristocraţi, dar tu nu ai de unde să ştii asta. Aşa că fă-mi o favoare şi termină-ţi masa în linişte, aşa cum intenţionez şi eu să fac, spuse ea uitându-se urât la el.

Oare de ce rânjea? O provocase intenţionat şi acum se bucură că îşi atinsese scopul?

Refuză să-i mai spună vreun cuvânt atât timp cât era atât de înfierbântată, altminteri avea să-i spună ceva ce avea să regrete.

Îşi termină masa repede şi se ascunse după paravan că nu mai fie nevoită să se uite la Morgan nici măcar un minut. Noul aranjament îi oferea ceva intimitate. Mult mai multă, era mult mai bine. Dar tot împărţeau aceeaşi cameră, chiar dacă nu-l putea vedea, aşa că nu îndrăzni să se dezbrace şi să-şi pună cămaşa de noapte. Câteodată şi-ar fi dorit ca eticheta şi comportamentul adecvat să nu fie atât de inconfortabile.

Capitolul 22

— Ce este, Bo? întreba ea în momentul în care căţelul începu să latre.

Alergă spre el sperând că el înţelesese în sfârşit că dorea să găsească mirosul tatălui ei. Îi dăduse să miroasă haina tatălui ei înainte de a începe căutările în fiecare zi. Când ajunse în dreptul lui văzu că de fapt el găsise o familie de iepuri şi că nu era hotărât pe care să-l vâneze primul.

Îmbărbătându-se la gândul că animalul îşi dorea mai degrabă să se joace cu prada lui decât să o mănânce, ea continuă să meargă. Începuse să se simtă frustrată pentru

că trecuseră patru zile şi nu găsise nimic pe dealurile acelea.

În ziua anterioară mersese în partea de vest a dealului, până jos de tot, şi fusese dezamăgită de priveliştea de dincolo de copaci, doar o altă întindere nesfârşită de iarbă verde şi galbenă. La coborâre se uitase în jurul fiecărui pin, supărată că niciunul nu avea rădăcini expuse sau scorburi, aşa că se simţise ca şi cum îşi pierdea timpul în van.

Şi greaţa pe care o simţise nu trecea. Îi era atât de teamă să-l întrebe pe Morgan să-i ofere un împrumut pentru a-şi salva familia. Dar cum altfel ar fi fost posibil ca fraţii ei să vină în vest şi să lucreze în mina tatălui lor? Chiar dacă ea ar găsi banii şi îi trimitea ca să poată plăti următoarea rată, domnul Perry sigur ar fi pus sechestru pe casă dacă afla că fraţii ei părăsiseră oraşul fără a plăti tot împrumutul.

Trebuia să ajungă la o învoială cu Morgan în numele lor, dar fără să-i poată consulta înainte. Dacă fraţii ei respingeau ideea de a lucra în mină? Până la urmă, era vorba de o muncă fizică foarte solicitantă. Poate şi-ar fi dorit să găsească o altă modalitate de a-l plăti pe Morgan odată ce casa era în siguranţă, apoi era posibil ca el să se enerveze şi să-i denunţe, să fie arestaţi, dacă nu plăteau sau dacă nu începeau să lucreze imediat.

Atât de multe gânduri negre o asaltau încât singura ei realizare pe parcursul ultimelor trei zile era că nu se enervase pe Morgan şi că nu se certase cu el. Însă faptul că se temea să abordeze un astfel de subiect cu el o făcea să fie şi mai neliniştită.

Un „nu” hotărât din partea lui i-ar fi distrus toate speranţele şi visurile pentru viitor. Deşi menţinuse pacea cu Morgan, nu simţea că el ar fi prea receptiv faţă de propunerea ei de împrumut. De fapt, mişcările şi acţiunile lui, precum izbitul farfuriilor pe masă sau plecatul în grabă la muncă, sugerau că încă clocotea. Dispoziţia lui părea să se fi înrăutăţit de la cina din urmă cu trei seri când o întrebase cine era Elliott. Poate mersese prea departe

lăudându-l atât pe Elliott şi se plânsese prea mult că îi era dor de toate petrecerile care aveau loc în timpul sezonului la Londra.

Încălcase una dintre regulile mătuşii Elizabeth despre vrăjitul bărbaţilor: vorbise mult prea mult despre ea, iar aseară îl enervase atât de mult, încât ieşise şi dormise pe verandă.

Dar nu era vina ei! Nu putuse să doarmă pentru că o dureau picioarele de la mers, şi avea frecvent crampe musculare. Îşi ridicase cămaşa de noapte pentru a-şi masa piciorul.

Probabil o auzise gemând aşa că o întrebase:

— Ce s-a întâmplat?

Când îi spusese care era problema, bărbatul dezbrăcat până la brâu dădu la o parte paravanul şi îi aruncă o cutie cu alifie pe pat. Cămaşa ei de noapte era încă ridicată, aşa că suspină, pentru că îi oferise o imagine clară asupra piciorului care o durea. Însă tot ce făcu el fu să se încrunte, să aşeze pătura înapoi şi să se întoarcă în patul lui.

Focul de la cină încă ardea, oferea ceva lumină în cabană, însă era prea întuneric pentru a citi ce scria pe etichetă.

— Pentru ce este?

— Pentru multe lucruri, unul dintre ele dureri musculare.

Îi scăpărară ochii de furie.

— Ai avut asta şi nu mi-ai oferit-o când am ajuns, atunci când abia puteam să merg?

— Prietenii mei din Nashart au lăsat nişte lucruri când au plecat acasă. Am uitat de ele şi de alifie. Am găsit-o abia ieri când mă uitam după sare proaspătă.

Mulţumită de răspuns, începu imediat să-şi maseze gambele şi suspină de uşurare.

— Chiar îşi face efectul repede, o să-l încerc şi pe coapse imediat.

Câteva momente mai târziu din nou suspină de uşurare şi plăcere, şi atunci îl auzi pe Morgan izbind uşa şi

ieşind din cabană.

Nu-i plăcea să-şi amintească despre asta pentru că asta îi confirma faptul că Morgan nu era pregătit pentru discuţie, acea discuţie. Cât de frustrant! Tatăl ei găsise exact ce căutase în vest, o nouă avere, dar acum totul depindea de ea pentru a o asigura pentru familie.

Întorcându-se la cabană mai târziu decât de obicei, cam pe la şase seara, îl găsi pe Texas în cabană, însă nu şi pe Morgan. Tocmai îşi făcuse o cană de cafea.

— Morgan lucrează târziu din nou. A tras ca un demon în ultimele zile.

Nu avea de unde să ştie, pentru că ea era plecată să caute banii, tot ca un demon.

— Nu am avut deloc noroc să găsesc banii tatălui meu şi încă îl enervez pe Morgan.

— Se pare că aveţi nevoie de o pauză amândoi. Cu siguranţă, ar fi mai drăguţ cu tine dacă ai juca pocher cu el. Îi place acest joc.

Ea râse.

— Nu e chiar atât de bun pe cât pretinde! Chiar s-ar putea să câştigi nişte bani!

Îi mulţumi lui Texas înainte de plecare, încântată că tocmai găsise o nouă modalitate de a-l vrăji pe urs.

Aşa că în acea noapte, a cincea în tabăra lui Morgan, aşteptă până terminară cina pentru a-l aborda.

— Vrei să mă înveţi pocher? Sau eşti prea obosit?

Ca răspuns, el luă o cutie mică de pe raft şi o aşeză pe masă în faţa ei.

— Împarte pepitele până termin de curăţat.

Ridică capacul şi scoase un pachet de cărţi, apoi se zgâi cu uimire la bucăţile de aur de pe fundul cutiei. Răsturnă cu atenţie pepitele, împărţindu-le în două grămezi de câte treizeci de bucăţi fiecare, aşezându-l pe cel ciudat înapoi.

Când Morgan se întoarse înapoi cu vasele curate, ea îl privi.

— Acesta este aurul pe care l-ai găsit în pârâurile de aici când ai ajuns în zonă, nu-i aşa?

— Da, ce a mai rămas din el.

— Cât valorează?

El ridică din umeri în timp ce se aşează în faţa ei.

— Poate douăsprezece mii sau pe aproape.

Ea suspină.

— Şi atunci de ce nu le-ai vândut?

— Pentru că le-am zis alor mei ca vin aici ca să găsesc aur şi le voi duce acasă ce a mai rămas din pepitele astea pentru a le dovedi asta. Între timp, când eu şi Tex avem chef să jucăm pocher, îi dau câteva pepite în schimbul a patruzeci de dolari, din moment ce nu ţin bani aici, în timp ce el, da. În plus, îi place să joace cu pepite în oraş. Întotdeauna trezeşte uimirea tuturor şi aşa agaţă şi câte o fată drăguţă pentru o noapte – ţi-au pus numele pentru culoarea ochilor tăi?

Clipi când auzi întrebarea pe care i-o pusese, recunoscătoare că o împiedicase să roşească pentru remarca „fată drăguţă pentru o noapte”.

— Nu, mi s-a spus că aveam ochii albaştri când m-am născut, dar violetele tocmai înfloreau, iar tata îi adusese mamei un buchet, iar numele i-a venit când a văzut florile. Ochii mei s-au făcut violeţi abia după şase luni, conform celor povestite de tata, iar părinţii mei au râs când s-a întâmplat asta. De luat în seamă că mama avea şi ea ochii violeţi, aşa că probabil se aştepta ca ai mei să-şi schimbe culoarea. Nu ştiu. A murit înainte să apuc să o întreb.

— Îmi pare rău.

— Şi mie! În absenţa ei am simţit nevoia să devin mamă pentru fraţii mei.

— Când?

— Când aveam cinci ani.

El râse.

— Nu, nu ai făcut asta.

— Am făcut asta, şi ei mi-au permis, deşi, probabil ar fi fost în interesul lor să nu o facă, pentru că am devenit expertă la asta.

— La a fi mamă?

— La a-i ţine în frâu. Erau foarte neastâmpăraţi la

acea vârstă. Acum cu jocul ăsta cum facem?

Îi explică regulile. Îi arătă şi nişte trucuri pentru a-i exemplifica diferitele modalităţi în care putea câştiga, de la cea mai mare carte, la o chintă roială şi tot ce mai putea să apară. Apoi amestecă un pachet şi împărţi cinci cărţi pentru fiecare.

— Şi trucurile de care mi-ai vorbit?

— Să spunem că ai trei aşi. Şansele sunt de partea ta, dar nu vrei să ştie cineva asta, aşa că în loc să pariezi, zici pas şi speri că altcineva se va gândi că tu o să renunţi dacă ei pariază. Aşa că, atunci când pariază, accepţi şi le ceri să-ţi arate cărţile, sau mergi la sânge şi urci miza. Acum trebuie să pună mai mulţi bani pentru a vedea ce mână ai sau renunţă şi tu rămâi cu banii.

— Am trei aşi.

— Nu, nu ai, şi nu mai spune asta, că nu suntem la înşelătorii acum. Păcăleşti după cum joci, dacă pariezi mult sau puţin, nu prin vorbe sau cu expresia feţei. Şi nu este obligatoriu să păcăleşti, doar că face jocul mai interesant.

Ceea ce îşi şi dorea, aşa că îi zâmbi.

— Dar este împotriva regulilor să spui ce ai în mână?

— Nu, doar că nu este un mod inteligent de a juca şi nu este considerată păcăleală.

— De ce nu? Tot trebuie să decizi dacă spun adevărul sau nu, fapt care, în conformitate cu definiţia pe care ai dat-o pocherului, ar fi exact conceptul de păcăleală. În plus, chiar am trei aşi şi acum tu trebuie să joci ca să vezi dacă e aşa, nu?

Ridică din sprânceană şi îi acceptă provocarea, mărind miza cu două pepite. Ea îi ceru să-i arate cărţile şi mări totul cu trei.

— Puteam să măresc cu toate pepitele mele?

El îşi dădu ochii peste cap.

— Da, dar acesta este un joc de practică, şi tu rămâi fără pepite din prima mână. Aşa că vreau să-ţi văd cărţile şi nu mai măresc miza, să terminăm cu asta.

Îşi aşeză înfumurată cărţile. El începu să râdă văzând cei trei aşi, împreună cu o pereche de nouari. Ea era atât

de încântată, dar nu pentru câştig, ci pentru că îl făcuse să râdă.

Au mai jucat încă o oră, fără ca ea să piardă vreo pepită. Părea că totul îl bine dispusese, dar acum era târziu, iar el căscase de vreo câteva ori, aşa că ea hotărî ca a doua zi, indiferent ce se va întâmpla, să-l întrebe despre împrumut şi să-i prezinte propunerea ei de parteneriat.

Capitolul 23

Hotărâtă, Violet începu să meargă spre sud chiar după micul dejun, în dimineaţa următoare, jurându-şi să găsească banii. Va insista ca Morgan să-i trimită imediat fraţilor ei. Acum două zile căutase în aceasta direcţie, însă acoperise doar pantele care erau uşor de străbătut. Astăzi, simţindu-se mai confortabil în sălbăticie, avea să se aventureze în zonele cu teren mai accidentat.

Se entuziasmă când găsi o porţiune cu pământ deranjat, dădu ţărâna la o parte cu o piatră ascuţită. Schelălăitul lui Bo ar fi trebuit să-i dea de gândit, însă fu teribil de dezamăgită când găsi doar oasele îngropate de el.

Câinele se ridică rapid şi plecă. Ea oftă şi se aşeză pe iarbă câteva minute, privind în jur. Lespedea pe lângă care trecuse, care avea doar vreun metru şi jumătate înălţime, începea la o sută şi ceva de metri în spate şi continua în faţă, iar ea observă o gaură neagră la baza acesteia. Încântată că găsise o potenţială ascunzătoare, se ridică şi alergă către aceasta şi apoi făcu ochii mari văzând ce ieşea din ea.

— Oh, cât de adorabil eşti! spuse ea în timp ce ridică căţeluşul şi îl strânse la piept. Avea burtică colorată în crem, dar blăniţa era mai toată maro cu dungi negre. Partea de jos a feţei era albă.

— O să fim cei mai buni prieteni, tu şi cu mine, şi Lord Elliott te va iubi după ce mă voi căsători cu el, o să insist.

Încântată că în sfârşit va avea un câine al ei pe care

să-l crească şi să-l dreseze, nici nu se mai uită în vizuină, ci aleargă spre tabără ca să-i arate lui Morgan ce găsise. Îl strigă să iasă din mină. El ieşi gâfâind, cu pistolul în mână, ea, cu un rânjet mare pe faţă, ridică căţeluşul ca să-l vadă el. Morgan abia dacă se uită la căţel, privind dincolo de ea.

— Nu trebuia să-l aduci aici.

— Îl păstrez, rosti ea ridicând bărbia.

— Dacă vrei să stai aici şi să trăieşti cu el până moare, bine, atunci o s-o omor pe mama lui când vine după el. Şi o să vină. Dar nu-l poţi lua oriunde te duci. Multora nu le plac lupii, nici chiar cei mici.

— Un lup?

— Chiar ai crezut că e un câine?

— E un căţeluş!!

— Care are o mamă care îl va căuta. La naiba, când s-au mutat lupii pe versantul meu? Ai mai văzut şi alţii în timpul căutărilor tale?

— Nu, spuse ea necăjită.

Se simţi atât de zdrobită de durere, încât simţea cum lacrimile i se adunau în ochi. Bineînţeles că nu putea să-l păstreze sau s-o omoare pe mamă.

— Haide, trebuie să-l ducem exact de unde l-ai luat şi să-l băgăm în apă pentru a îndepărta mirosul tău. Du-te şi scaldă-l şi o să aduc un sac în care să-l pui.

Ştia că avea dreptate, doar că nu-i plăcea asta deloc şi îşi promise că, atunci când se va întoarce în Anglia, îşi va cumpăra un câine, deşi ar trebui să discute cu Elliott despre asta mai întâi. Poate avea deja mulţi câini, poate nu-i plăceau câinii. Dacă nu-i plăceau, va fi nevoită să se gândească mai bine, nu putea să mai fie prima ei alegere ca soţ.

Morgan îl luă pe Caesar într-o scurtă călătorie şi o trase pe Violet după el. Nu-şi mai pierdu timpul cu înhămatul calului. Datorită Carlei, catârca, se obişnuise deja să meargă fără şa. Ajungând la vizuină, el descălecă şi scoase cu grijă puiul de lup din sac.

Imediat sări la cizma lui, dar Morgan nu observă, se uita la ea, avertizând-o.

— Va trebui să stai departe de locul acesta.

— Dar nu am terminat căutările. Crezusem că devenisem norocoasă când am văzut gaura asta la baza stâncii, dar mi-a distras atenţia căţelul şi am uitat să mă uit.

Se uită el în locul ei.

— Nu e adâncă, pare proaspăt săpată, probabil ca să poată făta. Lupoaica este posibil să fie în plin proces de mutare a puilor, mai ales dacă te-a simţit aproape în ultima zi. De asta e posibil să fie aici doar unul singur, când lupoaicele nasc patru sau cinci. Dacă şi acesta o să dispară astăzi, făcu o pauză pentru a-l scutura pe pui de pe picior, atunci înseamnă că i-a mutat pe toţi. Au tendinţa să evite oamenii. O să verific situaţia înainte de cină.

Înapoi în tabără, el o ridică de pe Caesar, dar nu-i dădu drumul la talie când picioarele ei atinseră pământul. Ridică privirea să vadă de ce şi îi întâlni ochii albaştri care o studiau.

Ea aşteptă cu respiraţia tăiată.

— O să te simţi mai bine după prânz. Poţi să mănânci în timp ce pescuieşti.

Îl privi îndreptându-se spre cabană. Ce naiba se întâmplase? Pescuit?

Se hotărî să-l întrebe:

— Când am decis eu să merg la pescuit?

— Ai nevoie de ceva care să te distragă de la puiul de care ai fost nevoită să te desparţi. O să faci asta pescuind. Charley pescuia de două ori pe săptămână ca să contribuie la proviziile noastre de hrană, aşa că nu văd de ce tu nu ai putea să faci la fel. Te-aş sfătui să ţii undiţa într-o mână şi revolverul în cealaltă, dar ca să fiu drăguţ, o să vin cu tine. Undiţa tatălui tău e lângă casă, împreună cu momelile lui. Făcuse mai multe din bucăţi mici de zgură şi le legase în jurul cârligului lui, având în vedere că zgura sclipeşte în apă. Presupun însă că trebuie să te învăţ să pescuieşti, nu?

— Nu, tata ne-a învăţat pe mine şi pe fraţii mei când eram copii. Ne ducea la pescuit cel puţin o dată pe lună în timpul primăverii sau al verii.

— Dacă îmi spui că ai săpat şi după râme, nu te cred.

Ea îi zâmbi.

— De fapt, m-am alăturat de multe ori fraţilor mei noaptea pentru vânătoarea de râme şi am întors destule pietre în căutarea lor, dar întotdeauna i-am strigat pe fraţii mei ca să le culeagă. Şi nu trebuia să-i rog să mi-i agaţe pe cârlig a doua zi. Sunt anumite lucruri pe care o fată nu este menită să le facă, să atingă rame este unul dintre ele.

El chicoti. Ea plecă să găsească undiţa. Dispoziţia lui îmbunătăţită era promiţătoare. O iertase pentru că îl ameninţase cu moartea? Dacă da, asta avea să facă să-i fie mai uşor săi ceară împrumutul şi să încheie parteneriatul. Poate nu avea să aştepte până la noapte.

Capitolul 24

— Ştii cumva ce s-a întâmplat cu ceasul de buzunar al tatălui meu? L-a stricat sau l-a pierdut? Am verificat valiza, dar nu era acolo.

Violet stătea pe marginea râului la câţiva kilometri de muntele lui Morgan, el se întinsese lângă ea, pălăria îi acoperea aproape toată faţa. Ea ţinea undiţa într-o mână şi umbrela în cealaltă, bine că o adusese, mai ales ca nu erau copaci prin apropiere şi nimic care să ofere umbră. Nu putea însă să-şi ia privirea de la trupul lui întins în iarbă, cel puţin de această dată purta cămaşă şi începuse să facă asta ori de câte ori ieşea din mină.

Când nu îi răspunse, se întrebă dacă adormise, aşa că adăugă puţin mai tare:

— Am vrut să întreb mai devreme, dar am tot uitat. Are valoare sentimentală, altminteri nu aş fi întrebat. Mama i l-a dat şi are o inscripţie pe el: „Ca să nu uiţi să vii acasă”. Tata spunea că era o glumă între ei, întrucât el întârzia de multe ori la cină, acasă.

— L-am văzut folosindu-l cu câteva zile înainte să aibă acel infarct, când a căzut, aşa că nu l-a pierdut. Dacă nu l-ai

găsit între lucrurile lui, atunci cel mai probabil îl avea la el când l-am dus în oraş şi probabil a fost îngropat cu el.

— Asta mă consolează, i-ar fi plăcut.

El se ridică în capul oaselor.

— Nu o să plângi din nou, nu?

Ea se uită într-o parte şi îi oferi un surâs forţat, însă avea pălăria atât de jos trasă, încât tot ce putea să vadă era barba lui ridicolă.

— De ce nu te bărbiereşti? îl întrebă pe nepusă masă. Ai tot ce îţi trebuie în tabără.

— E o pierdere de timp, îi răspunse, întinzându-se şi acoperindu-şi complet faţa cu pălăria.

— Nu ai o oglindă, să vezi cât de neîngrijit pari?

— Deci, m-aş bărbieri pentru tine, nu pentru mine, nu?

Ea roşi.

— Eram doar curioasă şi mă întrebam dacă mânai vitele cu barba asta sau dacă speriai ciorile când se apropiau?

— Pe naiba, mama m-ar fi jupuit dacă aş fi venit în casă arătând aşa.

Ea începu să chicotească.

— Şi m-am bărbierit de când sunt aici de două ori, cred, adăugă el.

De data asta ea izbucni în râs.

— Una dintre deghizările tale pentru oraş? Omul cavernelor, pustnic, cowboy, niciodată doar miner?

— Ceva de genul acesta.

Trecuse deja o oră şi nu muşcase nimic, aşa că ea se ridică în picioare să arunce firul mai încolo.

— Nu mă poţi proteja dacă dormi, îi reproşă ea.

— Sforăiam?

— Nu.

— Atunci imaginează-ţi că nu dorm.

Se ridică în capul oaselor ca să deschidă coşul dintre ei.

— Mănâncă, doar să nu dai drumul la undiţă. E singura pe care o avem.

Luă sandvişul pe care i-l dădu.

— Eşti sigur că este peşte în acest râu?

— Ştiucă şi păstrăv. Charley întotdeauna venea cu un coş plin.

Ea gemu. Aveau să stea acolo toată ziua dacă se aştepta să prindă atâta peşte. Dar nu părea nici prea nerăbdător să se întoarcă la muncă, iar ea nu se putea întoarce la panta din sud până când lupoaica şi puii ei nu plecau de acolo. Dar mult mai important de atât, vorbeau fără ranchiună, fără acuzaţii.

Era surprinsă de cât de plăcut se simţea.

— Dacă tata venea aici de două ori pe săptămână, e posibil ca el să-şi fi ascuns banii aici? se întrebă cu voce tare.

— Mă îndoiesc că a făcut asta. Oamenii care trec pe aici urmăresc râul la nord şi la sud, şi Charley ştia asta. Cred că ar fi căutat un loc mai ferit, mai puţin accesibil şi unde ar fi fost mai puţin probabil să-i găsească cineva banii, îi zise scoţând din coş un pumn de cireşe. De ce te-au trimis în Anglia?

— La cum o spui tu, sună ca şi cum ar fi fost o pedeapsă. Te asigur că nu a fost aşa. Mătuşa mea Elizabeth, sora mamei, este măritată cu un lord englez. Când a venit să ne viziteze în Philadelphia, a fost îngrozită să mă găsească, aşa cum îi place ei să spună, alergând ca o sălbatică. Îmi plăcea să stau în aer liber şi trebuie să recunosc ca mai săream peste lecţii. L-a luat la rost pe tata pentru că îmi permisese să mă comport ca un adult, deşi nu aveam încă nici zece ani. Era îngrijorată că nu-mi trăiesc copilăria. Poate fi destul de formidabilă. Tata nu s-a certat cu ea în ceea ce priveşte plecarea mea în Anglia, unde aş fi avut îndrumarea unei femei şi aş fi fost crescută cum se cuvine.

— Nu crezi că e ciudat că Charley nu mi-a pomenit de tine?

— Ciudat pentru tine, dar probabil nu şi pentru el. Probabil nu s-a gândit că pierderea moştenirii mă va afecta, pentru că eram în Anglia în grija mătuşii şi a unchiului meu.

Sau poate nu i s-a părut potrivit să povestească despre mine unui urs neîngrijit.

— Un urs, hmm?

— Am auzit mai mult de o persoană asemănându-te cu unul cât am fost în oraş.

— Dar asta crezi şi tu despre mine?

— Păi, comparaţia se potriveşte ca o mănuşă!

Morgan râse făcând-o şi pe ea să zâmbească. Cum terminaseră de mâncat, şi văzându-l că se întinde la loc, se ridică pregătindu-se mai serios să prindă câţiva peşti. Dacă stătea în picioare pe marginea râului, putea să arunce firul mai departe. Zece minute mai târziu, prinse primul peşte şi îl lăsă să se zbată pe pieptul lui Morgan, râzând când îl văzu cât de repede se ridică în şezut.

— Ăsta e primul, îi spuse ea rânjind, unul dintre cei care urmează.

— Sau din mai mulţi, dacă vrei să fii drăguţă şi să prinzi câţiva şi pentru Tex. A fost încântat de carnea de pumă pe care tu nu ai vrut-o. Mi-a zis să-ţi mulţumesc pentru că eşti atât de pretenţioasă.

Ea chicoti.

— Nu, nu a zis asta.

Texas le întoarse favoarea câteva zile mai târziu, când aruncă de pe stâncă doi iepuri şi un curcan, pentru ca Morgan să-i găsească când avea să iasă din mină. Când îl întrebase pe Morgan de ce nu auzise împuşcături când vânase, acesta îi spuse:

— Tex preferă, de fapt, arcul şi săgeţile când nu e niciunul dintre prietenii lui lângă el ca să-l necăjească legat de asta.

El îi pregăti undiţa, din nou, iar ea se întoarse pe marginea apei unde avusese noroc şi aruncă iar undiţa.

— De ce-ai ales să fii miner în loc de fermier? Familia ta are nevoie de bani? îl întrebă ea privind în spate.

— Nu, avem foarte mult pământ şi o fermă bogată. Însă crescând, întotdeauna mi-am imaginat că Nashart ar trebui să aibă un magazin plin cu toate acele lucruri pretenţioase, fine, din est, pe care mama mea trebuia să le

comande şi să aştepte săptămâni ca să le primească. De nenumărate ori ne trimitea pe mine şi pe fraţii mei în oraş ca să vedem dacă a venit comanda. Şi de multe ori era dezamăgită când trebuia să-i spunem ca nu ajunsese încă. Aşa că am decis să-i construiesc acest magazin în oraşul nostru, însă nu am putut spune familiei despre asta. Cei din neamul Callahan sunt fermieri, întotdeauna aşa au fost, întotdeauna aşa vor fi, iar tata ar respinge ideea, deşi mama va fi peste măsură de încântată.

— Aşa că ai venit aici ca să faci banii pentru asta, ca să scapi de certuri?

— Oh, va fi o ceartă şi încă una colosală, dar cum nu-i voi cere tatii banii pentru asta, acest magazin va fi construit.

— Nu mi te imaginez proprietar de magazin, îl tachină ea. Vei speria toţi clienţii!

El pufni. Ea chicoti. Dar motivele pentru care îşi dorea să facă asta erau lăudabile. Pentru mama lui, pentru a o face fericită. Pentru a aduce haine scumpe şi piese de mobilier oamenilor din aceste locuri îndepărtate, izolate. Dacă nu i-ar fi displăcut atât, poate l-ar fi plăcut mult... Stai, asta nu avea niciun sens.

— Ce vei face cu mina ta când te vei duce acasă?

— M-am gândit să o transform într-una de mare producţie când sunt pregătit să plec şi să angajez un administrator, dar, totodată m-am gândit să o arunc în aer.

Ea icni.

— Şi să îngropi toate bogăţiile? Ai putea-o vinde.

— Asta e, aş putea, dacă Sullivan nu m-ar fi enervat atât de mult, acum însă nu voi mai face asta.

Nu îi spuse cuvintele mormăind, ceea ce era promiţător şi neaşteptat, îi oferise ocazia perfectă pentru a discuta despre afaceri cu ea.

— Mai există o opţiune. Eu şi fraţii mei putem continua cu mineritul aici, dacă facem un parteneriat nou.

— Vei începe să dai cu târnăcopul?

Probabil ar fi fost la fel de jalnică precum fusese Charles, dar era încăpăţânată.

— Dacă trebuie, da. Ar trebui deja să fiu partenera ta. Legile moştenirii ar fi trebuit deja să se aplice, transformându-mă pe mine în proprietară de mină. Şi chiar trebuie să-ţi mai spun că termenii înţelegerii cu tata nu au fost încă îndepliniţi? Nu ai spus că ai făcut acest parteneriat pentru a-l ajuta pe tata şi familia lui să scape de problemele financiare? Trebuie să renegociem pentru a îndeplini toate astea.

— Chiar trebuie?

Se întinse, acoperindu-şi faţa cu pălăria. Se certă în sinea ei pentru că abordase situaţia într-o manieră greşită. Cererile nu aveau să meargă cu acest bărbat, nu învăţase deja asta?

— Să o luăm de la început.

— Poate, după ce mai prinzi un peşte.

Se încruntă. Condiţii? Sau poate nu mai era vigilent şi avea nevoie de câteva minute pentru a-şi face propria undiţă şi a-şi prinde propriul peşte – o scuză pe care să i-o servească. Dar, dacă era după el, nu avea nevoie de o scuză, nu trebuia să negocieze cu ea nimic, având în vedere că el nu avea un partener din familia ei. Mai mult, putea să invalideze cererea tatălui ei la următorul drum în oraş. Aşa că poate doar voia să se asigure că avea să prindă suficient peşte pentru cină înainte de a-i spune „nu”, imaginându-şi că va pleca nervoasa când avea să-i spună asta. Ce om enervant!

Se uită din nou la apă şi văzu doi peşti înotând dincolo de undiţă, ignorând complet momelile. Făcu câţiva paşi în spate, trăgând firul către acei peşti şi câteva minute mai târziu prinse următoarea pradă. Era un peşte şi mai mare, şi abia rezistă impulsului de a-l trânti din nou pe pieptul lui Morgan. Îl ţinu lângă el şi îi ceru să o ajute cu cârligul.

Se ridică şi zâmbi.

— Acesta e mare. Încă unul şi gata.

Aruncă undiţa şi privi apa, apoi inspiră adânc aer în piept.

— Am nevoie de un împrumut de 3.000 de dolari. Următoarea rată din împrumutul tatii trebuie plătită şi nu

va face nicio diferenţă având în vedere suma mare pe care o datorăm, chiar dacă fraţii mei ar avea banii pentru a face plata, ceea ce nu au. Nu e suficient timp ca să-i aduc pe fraţii mei ca să înceapă mineritul aici, mai ales că drumul către Butte mi-a luat mie aproape o săptămână. Dar dacă le-ai trimite banii pentru a plăti împrumutul integral, atunci ei ar putea veni aici imediat pentru a se ocupa de minerit şi pentru a-ţi plăti tot ce îţi datorăm.

— Aşa că vrei un împrumut de la mine pentru a plăti un altul?

— Da, te rog, îi spuse ea mieros. Ai fost de acord să fii de ajutor.

— Când am făcut asta?

— Când ai devenit partenerul tatălui meu. Era disperat să scape de acest împrumut şi să facă avere, astfel încât să ne dea înapoi viaţa cu care eram obişnuiţi, chiar tu ai zis că de asta l-ai ajutat. Motivul încă există. Împrumutul încă ne bântuie. Motivul pentru care au început toate astea încă exista.

— Nu există nicio grabă, Violet.

Se întoarse să se uite la el.

— Cum poţi să spui asta? Fraţii mei aproape că nu mai au timp!

— Nu, nu-i aşa. Am trimis o a doua parte din încărcătura din mina lui Charley a doua zi după accident. După ce l-am dus pe tatăl tău la doctor, am trimis o telegramă către clienţii mei, fraţii argintari, şi le-am spus să depoziteze banii lui Charley cu ai mei până avea să-şi revină. Următoarele două ture când am verificat în ce stare era, tatăl tău era încă inconştient. Apoi s-a dus Tex să joace pocher în oraş şi mi-a adus trista veste că murise. Asta era la o lună de la accident. Charley nu a aflat că mai câştigase încă 18.000 de dolari.

— Ai tu banii?

— Nu-i mai am. Ultima dată când am fost în Butte, am aranjat ca cei 18.000 să le fie trimişi fraţilor tăi. Asta a fost în ziua în care am aflat despre tine, dar, în orice caz, ar fi trebuit să primească banii săptămâna asta.

Ce uşurare! Daniel sau poate ambii fraţi poate erau deja pe drum datorită lui.

— De ce nu mi-ai spus asta mai devreme?

— Ţi-am zis în noaptea în care m-ai convins că eşti Violet Mitchell, în mină. Ţi-am zis că fraţii tăi vor auzi de mine în curând.

— Nu, nu mi-ai zis.

— Ba da, dar cred că erai prea preocupată să cauţi prin lucrurile tatălui tău pentru a mă băga în seamă. Acum, presupun, că aş putea inversa cei 30%/70% la 70%/30%, însă doar cât timp e necesar ca tu şi fraţii tăi să vă plătiţi împrumutul.

Nu-i venea să creadă. Tocmai primise doi de „da”? Dar apoi gemu, doar un singur „da”. Acel „doar” nu avea să-i ofere zestrea de care avea nevoie sau banii de care aveau nevoie fraţii ei pentru a trăi confortabil.

— Sau ai putea să faci un parteneriat real cu ei şi să avem 50%/50%. Amândoi sunt bărbaţi puternici, şi dacă sapă amândoi pot extrage de două ori mai mult decât tine.

— Îmi oferi mai mult decât aş fi fost dispus să accept. De ce?

— Pentru că e o mină viabilă care poate produce mai mult argint decât e nevoie pentru a ne plati datoria. Poate asigura viitorul fraţilor mei.

— Şi îţi poţi obţine zestrea.

Dintr-odată părea enervat, ceea ce nu-şi dorea până nu îşi dădea acordul pentru parteneriat.

— Nu ai nevoie de morcovi pentru a face un bărbat să te ia de nevastă. Un bărbat te va vrea pentru tine însăţi.

Roşi auzind părerea lui despre ea.

— E diferit în aristocraţia engleză. Se aşteaptă o zestre, este tradiţie. Un lord nu se poate căsători cu cineva de condiţie joasă, ar fi scandalos.

— Dar eşti americancă.

— Şi am fost şi moştenitoare, ceea ce a făcut toată diferenţa acolo.

— Să înţeleg că, dacă nu vede bani de la tine, caută pe altcineva? Chiar vrei un astfel de bărbat?

Căuta hibe în planurile ei de viitor. De ce ar fi făcut asta, dacă nu-l privea? Dar într-un fel îl privea. Planurile ei depindeau de el, trebuia să accepte toată propunerea ei, ceea ce nu făcuse încă.

— Spuneam doar că toată lumea câştigă dacă menţii un parteneriat cu familia Mitchell, chiar şi după ce îţi înapoiem banii împrumutaţi. Ia în considerare ca asta o să-ţi permită să mergi acasă şi să câştigi şi 50% din parteneriat, fără să vină vreo echipă de muncitori aici. Îţi promit că o să ne luăm toate măsurile de precauţie pentru a păstra secret locul unde se află mina.

— Lasă-mă să mă gândesc!

Nu era un refuz! Ea încuviinţă încântată şi mai trecu o oră fără ca el să mai spună ceva. Următorul peşte pe care îl prinse era prea mic pentru a fi luat în seamă, dar se întoarseră în tabără după ce mai prinse unul mare.

Aşteptarea răspunsului era agonizantă. Dar nu-l putea presa, nu-i plăcea asta. Şi nici să-l cicălească nu putea, în mod clar nici asta nu-i plăcea. Trebuia să aibă răbdare, şi asta era contrar firii ei, dar depindeau prea multe de ea pentru a strica totul.

Morgan nu îi duse peştele în plus lui Texas, când se întoarseră în tabără, dar ea ştia că prietenul lui dormea după-amiaza şi ca de obicei cobora un coş pe marginea stâncii ori de câte ori Morgan îl striga să-i dea ceva.

— Să eviţi panta de sud dacă mai pleci să cauţi banii astăzi, îi reaminti el, în momentul în care o coborî de pe Caesar. Sau poţi să ţesali animalele dacă vrei să aştepţi până mâine, asta dacă lupoaica a plecat. O să verific înainte de cină.

Deşi cei 13.000 de dolari îi erau încă de folos, să continue căutarea lor nu mai era o urgenţă dacă i-ar fi dat un răspuns. Nu i-l dăduse, în schimb intrase în mină pentru tot restul zilei.

Capitolul 25

Violet încercă să nu uite cât de frumoasă fusese acea excursie la pescuit şi îşi tot reamintea că Morgan nu spusese „nu” propunerii ei de parteneriat. Dar cât îi lua să se hotărască? Indiferent de modul în care ar fi analizat situaţia, concluzia era clară, ea îi oferea ceva foarte avantajos. Nu îl întrebă despre asta la cină când mâncară peştii prinşi de ea.

Îşi văzu de ale ei în ziua următoare, reluând căutarea banilor pe panta de sud, îndemnându-se să aibă răbdare. Morgan nu părea să fie într-o dispoziţie prea bună la cină ca să-l poată întreba, aşa că sugeră încă o partidă de pocher. El îi critică din nou modul de a juca la cacealma, însă, în afară de asta, nu-i spuse nimic altceva şi după aceea se duse direct la culcare.

În dimineaţa următoare, în timp ce-şi sorbea cafeaua pe verandă, ca de obicei, se hotărî să facă un efort şi mai mare pentru a-l bine dispune pe Morgan, inclusiv să-i arate cât de folositoare ar fi ea ca parteneră pentru el. Aşa că, atunci când el ieşi din cabană ca să se ducă la muncă, îi spuse că îşi ia o zi liberă de la căutări.

— O să te plictiseşti, fu tot ce-i răspunse el.

— Ba nu, o să ţesal animalele şi, poate, o să pregătesc cina în această seară.

— Deci ştii să găteşti?

Nu se gândise chiar atât de departe.

— Păi, cât de greu poate să fie?

— Poţi să te uiţi prin cartea de bucate a mamei, dacă te-ai decis să dai foc cabanei, sau poţi pur şi simplu să cureţi câţiva morcovi şi cartofi şi o să fac eu restul.

O tachina, cel puţin în ceea ce privea distrugerea cabanei, dar era un semn bun, aşa că îi zâmbi.

— Poate ai dreptate. Până la urmă tu eşti un bucătar excelent.

Roşise un pic la auzul acestui compliment? Zâmbi ca

pentru sine şi îl urmări cu privirea până intră în mină. Câteva minute mai târziu, el îl aduse pe Caesar în curte, aşa cum făcea în fiecare dimineaţă, şi după ce intră din nou în mină, ea se apucă de treabă.

Aduse o găleată şi peria pentru cal şi începu să se ocupe de îngrijirea animalelor. Întâi, îi conduse pe fiecare la râu pentru a-i stropi cu apă şi ai peria temeinic. Catârcele cooperară, dar Caesar, nu. Începu să caute morcovii şi observă că erau destui în ladă, aşa că tăie unul. Îşi puse bucăţelele în buzunar şi îi oferi calului câte o bucată de fiecare dată când încerca să plece de lângă ea. Funcţionă. Se gândi să le şi împletească cozile, dar îngrijirea celor şapte animale dură toată dimineaţa, fapt verificat de Morgan când se întoarse să pregătească prânzul.

Îşi dorea ca restul planului ei să fie o surpriză, şi acum avea să fie, dar trebuia să aştepte ca el să se ducă în mină din nou.

Când plecă, ea încercă să-i atragă atenţia lui Texas fără să facă prea mult zgomot, sperând că nu dormea deja. Când îşi scoase capul de dincolo de stâncă, îl întrebă:

— Vii la cină? Şi adu-ţi muzicuţa! Mi-ar plăcea să aud nişte muzică în seara asta.

— O să aduc iepurii, răspunse el.

Oh, nu, prietenii de joacă ai lui Bo!

Apoi el o linişti.

— Tocmai am prins o pereche la nord de aici.

Încântată că Texas avea să li se alăture la cină, Violet se întoarse în cabană să facă ceea ce nu făcuse niciodată în viaţa ei, să cureţe casa. Din fericire, era o casă mică. Mătură înăuntru şi pe verandă, şi scuturâ şi aerisi lenjeriile de pat. Culesese câteva din florile drăguţe ale lui Morgan şi le aşeză într-un borcan gol, în mijlocul mesei. Curăţă legumele şi le lăsă într-un bol. La sfârşit, făcu paturile, iar apoi se duse să se scalde, sperând că va avea suficient timp pentru a se ocupa de felul cum arăta. Încă nu putea să-şi aranjeze părul ca înainte, dar se folosi de agrafele mari de păr, răsucindu-şi cosiţa într-un coc, pe care îl fixă bine la ceafă. Ultimul detaliu era o panglică roz în jurul

gâtului ca să se potrivească cu bluza ei roz drăguţă.

Morgan veni să-şi ia prosopul de baie. Se opri surprins în prag.

— Ai făcut curăţenie?

— Ai zis că o să mă plictisesc, îi reaminti ea. Aşa că m-am asigurat că nu mă voi plictisi şi l-am invitat şi pe Texas să ni se alăture la cină. El aduce carnea.

— Chiar ai făcut curăţenie?

Nu roşi, ci îi aruncă prosopul, făcându-i semn în direcţia râului. Plecă râzând, confirmându-i din nou că doar o necăjea exagerând faptul că era surprins. Texas sosi cu cei doi iepuri jupuiţi.

— Camera arată bine dintr-odată, remarcă el. Aşa că tu, nu că nu ai, dar…

Roşi atât de puternic, încât ea se simţi datoare să intervină:

— Mulţumesc, înţeleg. Nu am plecat din tabără astăzi şi aveam nevoie de ceva care să mă ţină ocupată.

— O să mă ocup de ăştia, se oferi el îndreptându-se către foc.

— Pot să te ajut?

— Se pare că m-ai ajutat deja, îi răspunse el observând castronul cu legume curăţate. O să le tai pe toate ca să le coacem mai repede. Morgan o să facă cel mai probabil un sos pe care să-l punem deasupra. Băiatul ăsta iubeşte sosurile.

Ieşi pe verandă ca să-l aştepte pe Morgan. Când îl văzu apropiindu-se, văzu că doar îşi căra prosopul, pentru că se îmbrăcase deja cu cămaşa, dar era udă pe alocuri pentru că îşi spălase părul şi barba. Făcuse un efort în plus pentru că observase că ea arăta mai elegant în acea seară? Ar fi fost plăcut să-l audă spunând asta, dar se îndoia că o s-o complimenteze.

Când ajunse în dreptul lui, îi şopti:

— A început el. Sper că găteşte la fel de bine ca tine.

— Mai bine. A învăţat de la Jakes, bucătarul nostru de acasă.

— Să ştii că se aşteaptă să faci sos.

Rânji.

— Iubeşte sosul meu.

Aproape că râse, întrebându-se care dintre ei era adevăratul iubitor de sosuri.

Mai târziu, în timp ce mâncau mâncarea făcută cu atâta suflet, Texas o întrebă despre viaţa ei la Londra. Faptul că făcuse curăţenie astăzi, ar fi putut să-i creeze o impresie greşită despre ocupaţiile unei domnişoare britanice.

— Mă plimbam prin parc cu verişoarele mele, citeam, mergeam în vizită cu mătuşa Elizabeth la alte doamne din înalta societate. Au fost şi câteva evenimente sociale înainte să înceapă sezonul din această vară, care e de fapt o succesiune de baluri şi petreceri, la care abia aşteptam să particip.

— Aveaţi şi servitori?

— Oh, Doamne, da. Sunt peste doisprezece în casa unchiului meu, lachei, servitoare la etaj şi la parter, bucătăreasa şi ajutoarele sale, câteva cameriste pentru doamne şi valetul unchiului meu.

— Toţi în aceeaşi casă? o întrebă el neîncrezător.

— E o casă mare, îi răspunse ea zâmbind.

— Şi bărbaţii pe care-i cunoşti, ce fel de muncă fac ei?

— Cei bogaţi nu lucrează acolo, nu? întrebă Morgan, răspunzând astfel întrebării lui Texas.

— Lorzii nu lucrează, ar fi considerat scandalos, dar negustorii bogaţi, da, la fel ca în America. Făcu o pauză înainte să continue: Tu eşti bogat, însă intenţionezi să continui să lucrezi. Este ceva ce ţine de preferinţă, nu crezi?

— Şi de ţara în care trăieşti. În a noastră, da, e şi ţara ta, apropo, aici oamenii nu se uită de sus la cineva care munceşte, chiar dacă este suficient de bogat încât să nu mai facă asta.

Începea să i se pară că va urma o ceartă, ceea ce nu-şi dorea, aşa că îi zâmbi.

— Ai dreptate, apoi se uită la Texas. Sper ca, atunci când vom termina masa, ne vei cânta unul dintre cântecele

pe care le-ai compus. Poate ceva cu tempo de vals ca eu şi Morgan să dansăm.

— Păi, o să mănânce până când iese pe uşă, nu-i aşa? se grăbi Morgan să adauge.

Texas se uită la Morgan, apoi la ea, apoi la farfuria care mai avea câteva bucăţi de mâncare în ea.

— Nu ştiu, poate o să râd prea tare ca să pot cânta, mai ales dacă trebuie să mă uit cum dansaţi. Un vals?

Începu deja să râdă.

Violet rânji la Morgan.

— O să fie distractiv. O să te învăţ dacă nu ştii. Se ridică şi îi întinse mâna. Hai să-ţi arăt paşii în timp ce Texas termină cina!

Pentru un moment nu crezu că avea să se ridice de pe scaun, dar apoi o făcu şi îşi reaminti cât de înalt era, ce fizic impresionant avea. Forţându-se să se concentreze la dans, îi poziţionă mâna dreapta pe talia ei şi îl prinse de mâna cu mâna stângă. Îşi rezemă uşor cealaltă mâna pe braţul lui.

— Vasul este un dans formal vioi în trei timp. Urmăreşte-mi paşii! Unu, doi, trei, apoi în spate, unu, doi, trei. Ne vom întoarce pe ritm, în timp ce muzica cântă atât cât ne permite podeaua cabanei. Acum din nou!

Texas începuse să cânte la muzicuţă o melodie frumoasă pe care nu o cunoştea. Dar când îi arătă din nou, partea cu păşitul pe vârful degetelor, Texas începu să râdă din nou, şi muzica se opri.

— Ar trebui să mă înveţe pe mine. Până la urmă, eu o să mă însor curând şi o să trebuiască să dansez şi să fac toate chestiile de nuntă, se plânse acesta.

Morgan o strânse şi mai tare de mână.

— O să te învăţ eu după ce învăţ. Deja am priceput. Rămâi la muzicuţa ta.

Muzica începu din nou, şi Violet râse, însă Morgan părea să ştie ce face acum. Îi plăcea sentimentul de a-i şti mâna pe talia ei şi era surprinzător de uşor în mişcare pentru cineva de înălţimea lui. Zâmbindu-i, o conduse spre verandă, o ridică pe scări şi dansară în curte, sub cerul înstelat, unde aveau mai mult spaţiu şi nu trebuiau să-şi

facă griji că se vor lovi de masă. Ochii lui albaştri o priveau intens în timp ce se mişcau. Era vrăjită. Era aproape cum îşi imaginase că va fi primul ei bal, bine, nu locul, dar, cu siguranţă, sentimentul de a dansa cu un bărbat incitant, înalt, puternic, care îi oferea întreaga lui atenţie.

— Deci aşa se dansează la balurile pe care le-ai menţionat? E foarte diferit de dansurile noastre vesele din vest, deşi ambele par să implice învârtitul.

— Poate mă înveţi un dans din vest mai târziu?

— Poate o să fac asta, dar mai întâi mai spune-mi despre balurile tale. Ce face o doamnă dacă este invitată la dans de un bărbat care nu-i place? Sau eticheta pe care mi-ai tot menţionat-o spune că toate cererile trebuie acceptate.

— Nu, poate spune simplu că are toate dansurile din carneţelul de bal rezervate.

— Şi ce-ar face dacă partenerul ei ar ţine-o prea aproape?

O trase mai aproape pentru a-i arăta la ce se referă. Violet îşi simţi sânii atingându-i pieptul. Aruncându-i o privire severă, spuse:

— O doamnă i-ar atinge umărul cu evantaiul ei şi i-ar reaminti ce înseamnă decenţa.

Se prefăcu a-l atinge pe umăr, dar el nu slăbi strânsoarea. În loc să-i dea drumul, îşi coborî capul şi îi şopti la ureche:

— Şi ce face o doamnă dacă partenerul ei face aşa?

Simţi un mic fior pe şira spinării şi dintr-odată el o sărută. Se aşteptase la asta când o adusese afară, amintindu-şi de toate acele poveşti cu bărbaţi care ar fi putut să sugereze o plimbare doar pentru a fura un sărut. Însă nu se aşteptase să-şi dorească acest sărut atât de mult, dar şi-l dorise şi îi răspunse cu toată pasiunea pe care o simţea pentru el. O ridică cu o mână în jurul taliei, o puse pe vârful picioarelor lui, dansând încă atât de aproape cu ea, însă încet, şi cumva încă se învârteau. Dar un sărut se transformă în următorul, mai intens, şi care o tulbură şi mai mult. Deja mâinile ei se mutaseră pe gâtul lui, în timp ce

mâna lui liberă se plimba pe spatele ei, incitând-o şi mai mult, apoi degetele lui se mutară încet către gâtul ei, mângâind-o.

Suspină de plăcere pentru un moment, ca în următorul să îşi ţină respiraţia, întrucât Morgan se împiedică de gărduleţul pentru flori, îşi pierdu echilibrul, întorcându-se rapid pentru a-i atenua căderea pe patul de flori de dedesubt. Aproape fără respiraţie, Violet stătea deasupra lui, conştientă de trupul puternic, masiv, masculin de sub ea. Impulsiv, se întoarse să-l sărute, dar nu avu destul curaj! Aşa că se rostogoli de pe el, însă se rostogoli şi el gândindu-se că ea voia ca el să stea deasupra ei, ea se rostogoli din nou şi ateriză într-o baltă aproape de râu.

Violet se ridică bolborosind, ştergându-şi apa de pe ochi şi faţă şi începu să râdă. Nu se putea opri, mai ales că râdea şi el. Nu credea să fi râs vreodată atât de mult. Când o prinse de mână pentru a o ridica din apă, ea îi spuse rânjind:

— Dacă era după etichetă, domnişoara i-ar fi tras una peste faţă.

— Sunt în pericol?

Începură să râdă din nou.

Capitolul 26

Violet se trezi devreme în dimineaţa următoare şi fu surprinsă să vadă că era singură în cabană. Se îmbrăcă repede, deschise uşa pentru a lăsa lumina să intre şi fu şi mai surprinsă să-l găsească pe Morgan dormind iar pe verandă. Nu putea fi confortabil, şi ea avea paravan, dar după noaptea trecută poate că fusese un lucru bun. Încercările ei de a-l vrăji se întoarseră împotriva ei, ajunsese el să o farmece!

Ce noapte frumoasă avusese, una pe care nu avea să o uite vreodată. Cu siguranţă îl bine dispusese şi pe el.

— Intenţionezi să dormi până târziu? întrebă ea cu

voce tare, suficient cât să-l trezească.

Se ridică agitat şi mormăi ceva, apoi intră în cabană pentru micul dejun. Ea nu consideră acel mormăit un regres, ci doar o expresie a stării lui de enervare că nu se trezise primul, aşa cum făcea de obicei. Se aştepta să-i spună în orice moment că acceptase propunerea ei de parteneriat. Ştia doar că aşteaptă răspunsul lui, nu?

Nu menţionă nimic despre asta în timpul mesei. Când se îndreptă către ieşire, fără să deschidă discuţia, se saturase de aşteptat.

— Care este răspunsul la propunerea pe care ţi-am făcut-o ieri?

Se întoarse, se rezemă de cadrul uşii şi o privi.

— Încă vrei să împrumuţi 3.000 de dolari sau vrei să-i scazi din cei 18.000 şi să împrumuţi doar 15.000 în loc de asta?

Avea de gând să-i dea împrumutul. Era atât de bucuroasă încât radia.

— Fraţii mei au şi alţi creditori pe care trebuie să-i plătească. Daniel a fost reţinut de unul dintre ei în timp ce veneam împreună spre Butte. Nu vreau să risc să nu aibă bani şi să nu poată plăti împrumutul complet. Aş vrea să primească încă 3.000.

— Atunci o să-i trimit.

— Când?

— Curând.

— Dar…

— Fără dar, am zis că mă ocup, o să-i primească. Ştii, te cam pricepi să spui te rog când vrei ceva, dar habar nu ai să mulţumeşti atunci când ai primit acel ceva. Ai face bine să te gândeşti la asta înainte să începi să ţipi la mine.

El plecă, iar ea fugi către uşă.

— Mulţumesc!! strigă ea.

— Nu-mi face plăcere, Mitchell! mârâi el înapoi.

Suspină privindu-l cum îşi dă jos cămaşa înainte de a intra în mină. Ce naiba se întâmplase? O făcuse să pară atât de nerecunoscătoare, şi nu era cazul. Apoi îşi dădu seama că de fapt el nu-i răspunsese complet. Îi împrumuta

banii pentru fraţii ei, ceea ce sugera că era de acord ca ei să vină lucreze aici pentru a-i plati datoria, dar nu spusese nimic despre ideea de a încheia un parteneriat real cu ei. Nu-l putea presa din nou, mai ales că tocmai făcuse cum făcuse şi-l enervase din nou.

Voia să o împrumute pe Clara pentru toată ziua, dar în sfârşit decise să nu mai facă asta. Nu putea să ia catârul fără să-l întrebe pe Morgan, şi deja îi ceruse acestuia prea multe. Avea de gând să plece mai devreme în acea zi. Verificase partea de sud în urmă cu două zile şi îi spusese că lupoaica plecase. Intenţiona încă să se păzească şi să se ţină la distanţă de lupi, dar era hotărâtă să ajungă în următorul defileu, dacă putea face asta într-o singură zi.

La câteva sute de metri dincolo de vizuina unde fusese lupoaica, pantele erau prea abrupte ca să le traverseze cu uşurinţă. Dar nu căutase în această secţiune pentru că, la fel ca şi cărarea care ducea spre tabăra lui Morgan, vegetaţia era prea deasă şi căutările, mai ales, în jurul pinilor o dezarmaseră. Dar îşi imagină că tatăl ei ar fi putut considera pădurea un loc ideal ca să ascundă banii datorită acelor de pin care ar fi ascuns complet orice groapa pe care ar fi putut să o sape în pământ şi nu ar fi putut să-şi găsească banii din nou fără a marca corespunzător locul!

Încântata de noua ei idee, dar uimită de dimensiunea pădurii, adună câteva roci şi făcu o mică grămadă înainte de a coborî panta, adună şi conuri de pin construind o mică movilă la şaptezeci de metri mai jos, apoi încă o movilă undeva la nord, delimitând o secţiune sub formă de pătrat pentru căutări. Până să se întoarcă înapoi la marginea pădurii, picioarele îi erau atât de obosite de la urcat, încât abandonă ideea de a marca totul pe secţiuni şi decise să caute doar în acea secţiune de şaptezeci de metri până jos la capătul pădurii, înainte de a se întoarce în tabără pentru prânz.

O altă idee bună ar fi fost dacă nu l-ar fi văzut pe acel bărbat călărind printre copaci spre ea. Purta o pălărie cu şiret, avea o centură în care se vedea un pistol şi o vestă

peste o cămaşă albastră. Era cowboy?! Nu arăta a miner. Se ascunse în spatele celui mai apropiat pin înainte ca acesta să o poată vedea, dar trunchiul copacului nu era suficient de gros încât să o ascundă.

— Te-ai pierdut, domnişoară? întrebă el.

Ce îi spusese Morgan? Să-i împuşte pe străinii pe care îi întâlnea? Dar acesta era doar un bărbat, nu cei doi hoţi pe care îi menţionase, iar acesta putea la fel de bine să fie un om al legii care îi căuta pe cei doi hoţi. În orice caz, nu putea să împuşte pe cineva fără motiv. Morgan trebuia să ştie că ea nu ar fi putut să facă aşa ceva. Cu toate astea, ridică Coltul până la nivelul ochilor şi îşi sprijini braţul, iar apoi ieşi de după copac ameninţându-l pe străin.

Calul lui se apropiase şi mai mult. Acum era undeva la vreo zece metri distanţă, suficient de aproape încât să-i observe părul şaten, lung până la umeri, ochii negri şi mustaţa. Continuă să vină spre ea.

— Stai acolo! îl avertiză. Am mai mulţi parteneri în apropiere.

Trase calul de hăţuri.

— Ai grijă cu pistolul. Nu ai vrea să te împuşti singură.

— Dacă se întâmplă asta, o să se audă împuşcătura. Dacă te împuşc pe tine, o să se audă împuşcătură. În orice caz, voi avea ajutoare în câteva minute, aşa că de ce nu pleci înapoi de unde ai venit, şi nu o să fie rănit nimeni.

— De vorbit vorbeşti amuzant, dar nu eşti prietenoasă deloc. Aş avea nevoie de ceva de mâncare, dacă ai tabăra aproape.

Coltul era aţintit direct către pieptul lui. Dacă ţipa, oare Morgan ar fi auzit-o având în vedere că se îndepărtase atât de mult spre sud? Dar omul ar fi putut scoate şi el pistolul. Oh, Doamne, un duel aici în pădure? Începu să tremure de frică, aşa că strânse şi mai puternic braţul şi pistolul cu cealaltă mană, astfel încât el să nu observe.

— Nu pot să te duc acolo, îi răspunse.

— Pentru că eşti singură aici?

— Nu, pentru că partenerului meu nu-i plac oaspeţii. Are tendinţa de a-i împuşca de îndată ce-i vede.

Omul începu să râdă.

— Cred că ştiu despre cine vorbeşti. Deci încă este aici după atâta vreme?

— Cine?

— Minerul. Nu mă surprinde că şi-a găsit o fată frumoasă ca să-i ţină companie... Şi ţi-a luat ceva timp să ajungi aici.

Nu înţelesese despre ce vorbea până când se trezi cu o mănuşă vârâtă pe gură şi cu Coltul smuls din mână. Erau doi. Şi acum era prea târziu ca să ţipe.

Capitolul 27

— Nu te-am mai văzut de aşa de mult timp, remarcă Texas şi scoase încă o ceaşcă din proviziile sale când Morgan urcă pe stâncă la tabăra lui. Încerci să mă faci să-mi fie dor de casă?

Morgan îşi atinse obrajii proaspăt raşi înainte de a se aşeza pe una dintre lăzile pe care Texas le folosea pe post de scaune.

— Cred că era timpul să mă întorc la acest obicei, având în vedere că nu cred că o să mai stăm mult aici.

— Ce-a zis ea despre noua ta înfăţişare?

— Ce treabă are ea cu asta?

Texas rânji şi îl tachină.

— După astă-noapte, cred că totul. Dar nu o să te recunoască, asta e clar. S-ar putea să şi ţipe o dată sau de două ori. Aşa că să ai grijă să nu folosească pistolul ăla pe care i l-ai dat.

Morgan pufni şi îşi puse cafea. Nu înţelegea nici el de ce aşteptase să plece Violet din tabără pentru a-şi rade barba şi mare parte din mustaţă. Nu înţelegea nici de ce îşi dorise acest lucru. Doar pentru că-i spusese alaltăieri la râu că era neîngrijit? Era o idee proastă oricum, pe care deja o regreta anticipând cum îl va necăji spunându-i că o făcuse pentru ea.

Încercă să şi-o scoată din minte pe femeia asta enervantă cu o înghiţitură de cafea din cană, în timp ce privea în zare zona muntoasă care se întindea la sud.

— Dacă nu ar fi fost atât de chinuitor să fac destule scări cât să ajung la poalele stâncii, mi-aş fi făcut cabana aici. Ai o privelişte dată naibii.

— De parcă ai sta tu în afara minei suficient de mult încât să vezi privelişte.

— Da, probabil de asta nici nu am făcut-o. Am ceva pentru tine, ceva ce trebuie făcut şi aş aprecia dacă ai putea să o faci astăzi. Acel împrumut de care era atât de îngrijorat Charley tot creşte din cauza dobânzii de la bancă. Violet m-a convins să-i dau un împrumut pentru ca ea şi fraţii ei să scape de el.

— A fost negocierea prea bună ca să poţi rezista?

Morgan chicoti.

— Doamnele nu fac astfel de negocieri. S-a folosit de logică pentru a-mi readuce aminte că îl ajutasem pe Charley cu asta, pentru a-şi îndeplini acest scop. A avut nişte argumente bune şi a promis că fraţii ei vor veni să muncească aici ca să plătească datoria.

— Fără să-i întrebe înainte?

— Am un sentiment că nu va fi o problemă. În caz că nu ai observat, e destul de autoritară.

— Nu pot să zic că am observat.

— Păi, ea nu întreabă, ea cere. Probabil e un obicei pe care l-a dezvoltat crescându-i pe fraţii ei.

— Păi, sunt fraţii ei suficient de mari încât să fie mineri?

— Sunt mai mari decât ea.

Texas râse.

— Da, sună a şefă, a comportament de şefă.

Morgan îi înmână prietenului lui o bucată de hârtie. Texas o privi mirat.

— E foarte generos din partea ta.

— Atât de mult am ţinut la Charley.

Nu ştia sigur cum se întâmplase asta şi atât de repede. Nu era pentru că Charley îi reamintea de propriul

tată. Nu semănau deloc. Dar îi admirase îndrăzneala, hotărârea lui de a face ce era corect pentru fiii săi indiferent de sacrificii, şi mai era şi faptul că bărbatul ştia cum să te ia, cum să-ţi vorbească. În această privinţă, îi amintea de fratele lui, Hunter, care putea să scape din orice prin vorbe. Şi pur şi simplu îi făcuse plăcere compania lui Charley.

— Instrucţiunile şi adresele sunt acolo. Trimiţi prima telegramă fraţilor Melling, argintarii cu care fac eu afaceri. Pune-i să trimită 3.000 de dolari din contul meu familiei Mitchell şi semnează cu numele meu. Trimiţi a doua telegrama fraţilor lui Violet, spunându-le să aştepte banii pentru plata împrumutului de la fraţii Melling şi să ajungă în Butte de îndată ce l-au plătit. Telegrama asta o semnezi cu numele ei.

— Vrei să o duc pe mica domnişoară înapoi în oraş ca să-şi aştepte fraţii?

— Nu, o s-o duc eu săptămâna viitoare. Le va lua cel puţin atât fraţilor ei ca să ajungă aici. Dar după ce o să le arăt cum să folosească topitorul, va fi timpul să strâng tot şi să mă întorc acasă.

— Măi să fie, spuse Texas cu un rânjet mare pe faţă.

— Da, e timpul, rânji şi Morgan.

Texas se ridica pentru a înşeua calul.

— Voi petrece noaptea în Butte după ce termin treaba, aşa că nu mă aştepta până mâine.

— Mi-am imaginat eu, îi răspunse Morgan coborând dealul pentru a pregăti prânzul.

Nu era nici urmă de Violet, deşi fusese constantă în programul ei, revenind înainte de prânz ca să mănânce, ca apoi să-şi reia căutările. Spera ca ea să găsească banii lui Charley înainte de a fi timpul să plece. Ar fi făcut-o fericită şi ar fi fost o consolare când îi va explica de ce nu avea de gând să fie partener cu fraţii ei. Nu aştepta acea conversaţie.

Dar la fel precum Charley, fraţii lui Violet erau domni crescuţi în est, care nu ar fi vrut să sape în mină prea mult. Ar fi obosit şi ar fi fost nemulţumiţi şi ar fi vrut să aducă

oameni care să muncească pentru ei.

Dar atât timp cât Shawn Sullivan era prin preajmă, nu erau în siguranţă. Cu toate astea, dacă le-ar fi permis să folosească mina pentru scurt timp, poate pentru două luni, ar fi făcut suficienţi bani cât să le ajungă o viaţă. Ar fi putut pleca oameni bogaţi înainte să se sature sau, mai rău, să devină neglijenţi şi să-l aducă pe Sullivan acolo.

Morgan terminase prânzul şi stătea pe verandă.

Dacă se orienta după soarele care lovea scândurile de deasupra treptelor, Violet întârziase deja o oră. Bo stătea şi el în pragul uşii, parca aşteptând-o şi el pe Violet.

— Asta o să arate ridicol dacă ea deschide poarta în timp ce eu pun şaua pe Caesar ca să mă duc s-o caut, spuse în timp ce paşi pe lângă Bo ca să-şi ia puşca. Se sprijini de cadrul uşii şi se uită în jos spre câine. O să creadă că m-am îngrijorat. Nu pot să permit asta. Încă zece minute? Dă din coadă dacă eşti de acord. Dă din coadă dacă nu eşti de acord – da, exact ce credeam. Eşti prea dornic să-mi faci pe plac, Bo.

— Bună, tu, cel din cabana!

Morgan se îndreptă imediat şi ridică puşca, ochii lui scanând zona până zări pălăria aşezată aproape de pământ de cealaltă parte a gardului. În timp ce el se uitase după Violet în acea direcţie, altcineva se strecurase pe partea cu râul, fără cal. Fără îndoială era legat mai jos pe pantă, ascuns vederii.

— Câţi sunteţi? întrebă el.

— Doar eu şi am venit să vorbim.

— Ne-am mai întâlnit, nu-i aşa?

— Ai putea spune şi asta.

— Am crezut că voi doi aţi părăsit zona.

— Aşa am făcut, dar te-am urmărit din timp în timp, iar astăzi a fost ziua noastră norocoasă. Avem femeia ta. Dă-ne mina şi ţi-o dăm înapoi.

Răspunsul lui fu să împuşte pălăria. Aceasta zbură, dar nu era un cap dedesubtul ei. Auzi un râset, cel mai probabil de după unul din copacii de mai jos.

Cu puşca îndreptată către cei mai apropiaţi doi

copaci, Morgan le zise:

— Deţine mina care se află lângă a mea şi deja o aveţi pe ea. Unul din voi să o ia de nevastă şi sunteţi rezolvaţi.

Dacă erau într-atât de proşti încât să caute un preot, i-ar fi putut ataca pe drum.

— Arată tare bine. Fratelui meu s-ar putea să-i placă asta.

— Dar nu e aici ca să-şi dea acordul. Bineînţeles că, dacă intenţionezi să extragi lângă mine, o să te împuşc.

Trase de două ori cu puşca, nimerind cei mai apropiaţi doi copaci. Asta provocă un ţipăt nervos.

— Nu poţi să mă omori, tâmpitule! E ascunsă undeva unde nu o s-o găseşti şi, dacă nu mă întorc, moare.

— Trebuia să plecaţi de anul trecut. Acum m-aţi enervat, îi răspunse Morgan trăgând încă două runde.

— Încetează! Chiar o s-o omoare, dacă nu mă întorc cu un aranjament.

Morgan trase aer în piept pentru a-şi calma furia. Nu funcţionă. Încercă încă de trei ori, dar acest tip de furie nu avea să dispară. Dar când vorbi, reuşi să şi-o ascundă:

— Bine, las arma jos. Dacă vrei să ne înţelegem, arată-te!

Bărbatul blond care ieşi din spatele copacului era voinic. Ar fi fost o ţintă bună. Avea o puşcă în mână, dar întinse ambele mâini astfel că arma nu era îndreptată către casă.

— Am de gând să plec din tabăra asta curând, îi spuse Morgan. Vă dau amândurora 2000 de dolari pentru femeie. Vă va lua mai mult de un an ca să faceţi banii ăştia fără topitor. Asta era departe de adevăr, dar avea sentimentul că aceşti nătăfleţi care voiau să fie mineri nu aveau de unde să ştie.

— Tu ai unul.

Morgan încuviinţă.

— Am, dar îl iau cu mine şi o să arunc minele în aer la plecare. Ar trebui să-mi accepţi oferta. În timp ce vorbim tocmai scade valoarea. De fapt, nu dau decât 1.000 de

dolari pentru femeie. Ridică puşca şi trase. O s-o caut singur.

Bărbatul căzu la pământ cu un glonţ în picior. Era încă în raza de acţiune şi uşor de ucis, dar Morgan nu-l voia mort, aşa că îl lăsă să se retragă dincolo de copac ca să se ascundă, în timp ce el intră în cabană.

Aşteptă cinci minute înainte de a striga din nou.

— Ştii nu mi-ar fi greu să te omor. Te sfătuiesc să arunci puşca peste gard înainte să-mi termin prânzul şi să fii de acord să mă duci la femeie. Gândeşte-te bine! Tu şi partenerul tău aţi fost o pacoste pentru mine de prea mult timp!

— Chiar nu o vrei înapoi, nu-i aşa? mârâi el nervos.

O voia înapoi cu ardoare, însă nu avea să recunoască asta.

— Mai degrabă te-aş omorî pe tine şi pe fratele tău, aşa că o să poţi să trăieşti doar dacă mă duci la ea. Ai zece minute ca să te gândeşti.

Nu se aştepta ca omul să se predea. Voia doar să-i dea suficient timp cât să ajungă la cal şi să fugă. Atunci putea să urmeze dâra de sânge până la Violet.

Capitolul 28

Violet tocmai învăţase pe propria piele cât de inutil era să gândeşti retrospectiv. Acum îşi dădea seama că ar fi trebuit să-şi folosească arma de îndată ce avusese ocazia, chiar dacă ar fi tras doar un foc de avertizare. Morgan ar fi auzit împuşcătura şi ar fi venit să investigheze, iar inima ei nu ar fi fost înspăimântată acum.

Dar Morgan ar fi trebuit să ştie până acum că fusese capturată. Omul care îi pusese căluşul se dusese să-i spună asta, în timp ce celălalt călărise cu ea pe marginea muntelui până ajunseră la ceea ce părea o tabără temporară. Păreau să creadă că aveau să-l convingă pe Morgan să-şi abandoneze mina pentru ea. Îi aştepta o

surpriză neplăcută.

Îşi dorea să nu ştie cine erau aceşti bărbaţi, dar ştia, erau hoţii care încercaseră să-l omoare pe Morgan anul trecut, cei doi pe care îi căutase, dar nu-i găsise. Înţelesese asta din conversaţia pe care cei doi bărbaţi o avuseseră.

După ce o aşezară pe pământ şi îi scoaseră căluşul, bărbatul cu păr creţ o interogă.

— Cum te cheamă, draga mea?

Ea nu îi răspunse, el rânji şi arătă spre părul lui.

— Rudele îmi spun Curley, duşmanii nu sunt la fel de drăguţi. Numele real este bine cunoscut. Spune-mi-l pe al tău şi ţi-l spun pe al meu.

Îi ignoră umorul, dar voia să vorbească cu el ca să nu creadă că îi era teamă de el.

— De fapt, nu locuieşti pe creasta asta, nu?

Gura îi era atât de uscată din cauza căluşului, că vocea îi suna aspră.

— Să trăim în natură? De ce-am face asta? Trăim în confort în Helena de câţiva ani deja. Să stai în sălbăticie e ceva ce fac singuraticii precum prietenul tău, deşi şi-a construit în sfârşit o casă. A făcut asta pentru tine?

Nu păreau să ştie de Texas şi, cu siguranţă, nu ştiau multe despre Morgan.

— Nu, nu a făcut-o pentru mine. Nu mă place, mă consideră un ghimpe de care aţi reuşit să-l scăpaţi. Nu cred că aţi vrut asta, dar i-aţi făcut o favoare.

Ochii lui căprui-închis o priviră într-o manieră insultătoare înainte de a izbucni în râs.

— În orice caz, câştigăm, întrucât mie, cu siguranţă, mi-ar plăcea să te ţin prin preajmă o ţâră. Ţi-ar plăcea asta?

I se făcu scârbă. Se uită în altă parte ca el să nu-i vadă teama din ochi. Picioarele nu-i erau legate, dar încheieturile de la mâini, da, în faţă, însă nu se gândea să fugă. Asta i-ar fi oferit lui un motiv să o atingă. Spera că el, Curley, nu avea să o atingă înainte de a primi răspunsul lui Morgan. Oare avea să renunţe la mină pentru ea? Ce întrebare stupidă, bineînţeles că nu. Dar îşi imagină că se va înfuria auzind pretenţiile hoţilor. Asta însemna să te joci

cu ursul…

Îi înmână un bidon.

— Şezi. Cred că va dura ceva până vom ajunge la o înţelegere cu minerul.

La cât de însetată se simţea, era frustrant că îi oferise un bidon fără să scoată dopul, şi nici nu se oferise să o dezlege pentru a putea să-l scoată ea. Ce voia? Să-i ceară ajutorul? Sau doar voia să-i arate că acum se află la mila lui? Se întorsese deja cu spatele la ea ca să supravegheze cărarea de dedesubt. Aşa că se aşeză punând bidonul în poală, scoase dopul cu dinţii şi sorbi o înghiţitură, ca mai apoi să o scuipe zgomotos. Whisky!?

Auzind-o, se răsuci spre ea.

— Mama naibii… am greşit bidonul. Nu a fost intenţionat.

De parcă l-ar fi crezut, dar adusese un alt bidon, îl mirosi înainte de a bea, apoi îl urmări cu privirea când se duse la cal din nou.

Se întoarse cu trei felii de carne uscată. Nu-i era foame, deşi ar fi trebuit să-i fie la cât de târziu era, însă avea o neliniște profundă în stomac. Frica. Credea că o ascundea destul de bine. Nu era singura dacă se temea pentru ea sau şi pentru Morgan.

Morgan putea să tragă înainte de a i se spune de ea. Avea un semn al naibii de mare pe poartă care anunţa exact asta. Dacă făcea asta, nu avea să o găsească.

Dar avea să o caute. Era un bărbat onorabil, care nu ar fi stat să se uite în timp ce o femeie era în pericol. În plus, îi arătase în foarte multe moduri că ţinea la binele ei şi că era atras de ea. Dar dacă era rănit într-un schimb de focuri cu hoţul? Poate asta se întâmplase deja. Oare împuşcăturile de la mină se auzeau până aici? Trebuia să scape din asta singură.

Privi calul care era încă înhămat. Putea să evadeze dacă reuşea să se urce pe el înainte să o împuşte hoţul. Nu putea să încerce asta încă. Erau la aceeaşi distanţa de el.

— Vrei să te leg şi la picioare?

Se uită şi văzu că el o studiase în timp ce-şi calculase

opţiunile. Încercă să-i distragă atenţia.

— Dacă locuieşti în Helena, de ce ai venit pe acest munte?

— Nu am fi venit niciodată, dacă nu l-am fi văzut pe miner aici, anul trecut, în timp ce mergeam spre Billings. A fost ideea fratelui meu să facem un ocol ca să vedem ce face pe aici.

— Şi să-i furaţi mina?

Rânji.

— Părea o idee bună la acel moment, deşi nu s-a sfârşit prea bine. Se pricepe bine cu puşca pentru un miner. Dar l-am tot ţinut sub observaţie ca să vedem dacă avea să plece, întrucât trecem prin zonă de fiecare dată când mergem în Wyoming ca s-o vizităm pe mama. Am crezut că a dat norocul peste noi anul trecut când i-am găsit tabăra goală, dar nu părea părăsită, aşa că ne-am ascuns până s-a înnoptat ca să vedem dacă nu era plecat doar la vânătoare. Cum nu s-a întors, am luat suficient minereu cât să ne umplem traistele. A fost o zi bună de plată, ceea ce l-a făcut pe fratele meu să vrea să deţină toată mină. De atunci, a pus o uşă de oţel acolo. Nu mai este atât de uşor să ne servim cu argint. Dar am aşteptat răbdători o altă şansă şi astăzi, în drumul nostru către Butte, răbdarea ne-a fost răsplătită.

— Butte?

— Da, oraşul de acolo, spuse el arătând cu degetul în spatele lui.

— Butte e la nord-est de aici?

— Nu ai fost niciodată? E la o jumătate de zi distanţă de mers cu calul.

Doamne, Dumnezeule, oare Morgan o adusese pe un drum atât de ocolit, încât pierduse o zi întreagă ca să ajungă în tabăra lui? Bineînţeles că făcuse asta. La vremea aceea era sigur că lucrează pentru duşmanul lui.

Ce ironie, trebuia să-i mulţumească hoţului pentru că-i spusese exact unde se aflau, pe muntele acela minunat pe care îl văzuse de la distanţă şi pe lângă care trecuseră în ziua în care Morgan o răpise din Butte. Dar gândindu-se la

tot ce îi spusese hoţul, îl întrebă:

— Dacă vrei să fii miner, de ce nu-ţi iei mina ta?

— Pentru că asta este deja săpată, întărită şi are şi un topitor, chiar şi o casă acum şi apă lângă ea. Şi nu ne deranjează să ucidem pentru asta.

Ea icni. El chicoti.

— Cine o să ştie dacă-i luăm mina?

— Eu o să ştiu ce aţi făcut.

— Nu şi dacă eşti moartă. Oamenii legii nu ne caută aici şi avem de gând ca situaţia să rămână aşa. Trebuie să avem foarte mare grijă în Wyoming când o vizităm pe mama, sau vom ajunge să fim spânzuraţi. Fratelui meu nu i-a plăcut când am fost daţi afară din Laramie şi l-a împuşcat pe ajutorul de şerif care a încercat să ne facă asta. Au fost câţiva martori. Potera ne-a găsit repede, erau patru. Ne-au legat în mijlocul sălbăticiei de singurul copac din jur. Dar mama auzise ce s-a întâmplat şi a urmărit potera. Ne-a găsit la timp şi i-a împuşcat pe toţi şi a tras în funii ca să ne elibereze. Am crezut că Bert a murit, nu mai respira. Mama era foarte supărată şi a început să-l bată cu pumnii în piept şi să fiu al naibii dacă asta nu l-a trezit.

— Deci tu nu ai făcut nimic ca să meriţi spânzurătoarea? Doar fratele tău şi mama ta?

Râse.

— Nu am spus asta. A trebuit să mâncăm şi să punem ceva bani pe masă înainte de a ne găsi un loc nou în care să trăim. Dar nu o să te omor, dacă-mi faci pe plac. Poţi să faci asta?

— Am crezut că negociezi cu minerul!

Ridică din umeri.

— Dacă asta va funcţiona, dar tu ai zis că nu o să meargă. Sau minţeai când spuneai că nu-i place de tine? Minţeai, nu-i aşa? Bineînţeles că da, cineva aşa drăguţ ca tine.

Închise ochii. Trebuia să-l întreacă până la calul acela. Dar auzi un alt cal apropiindu-se. Deschise ochii şi-l văzu pe fratele lui descălecând sau încercând să o facă. Căzu la pământ, gemând. Sângele îi ţâşnea dintr-un picior.

— Sângerezi, Bert? îl întrebă Curley acuzator.

— M-a împuşcat. E a doua oară când mă împuşcă! Îl vreau mort!

— Idiotule, ai lăsat o dâră de sânge care o să-l aducă aici.

— Nu o s-o găsească, rânji Bert. Am călărit prin râu până am ieşit din munţi, apoi am galopat până aici.

— Acel pârâu amărât care curge în apropiere de tabăra lui? Oricum calul tău sigur a lăsat ceva urme.

— Bun, atunci îl aşteptăm să apară şi îi împuşcăm pe amândoi.

— Nu o împuşc pe ea, spuse Curley, privind-o pe Violet. E prea drăguţă.

— Nu putem lăsa martori. Şi aşa nu ne mai putem întoarce niciodată în Wyoming cu toate posterele acelea cu feţele noastre atârnate peste tot în oraş. Aici nu ne cunosc. Aşa facem.

Nu mai putu să-şi ascundă tremuratul când îl văzu pe Curley încuviinţând fără tragere de inimă. Bert reuşi să se ridice şi să scoată pistolul din toc şi apoi Coltul ei din pantaloni. Dar se vedea clar că era slăbit din cauza sângelui pierdut. Bărbatul nu se oprise suficient de mult pentru a-şi lega rana, ca să mai oprească hemoragia. Părea ameţit şi se împleticea. Poate ar putea să sară, să-i dea una de să-l pună la pământ şi să-i smulgă unul dintre pistoale. Dar nu făcuse nimic atât de îndrăzneţ şi agresiv în viaţa ei! Şi nu avea să fie uşor cu încheieturile legate. Trebuia să-i ia arma în timp ce cădea, înainte de a fi ea însăşi împuşcată. Aşa că apucă, rostogoleşte-te, împuşcă. Ce altă opţiune…?

Glonţul trecu direct prin gâtul lui Bert, sângele ţâşnea în toate direcţiile. Ambele pistoale căzură la pământ, în timp ce încercă să-şi acopere gâtul cu mâinile. Se prăbuşi cu faţa înainte.

Cu faţa, mâinile şi rochia pline de sânge, şi cu un om mort la picioarele ei, Violet ţipă isteric. Nu se putea opri nici măcar atunci când fratele care nu era mort o ridică de jos şi o ţinea în faţa lui, cu arma lipită de obrazul ei. Se întorcea încet în cerc, de parcă nu putea să-l găsească pe ţintaş, nu

avea idee din ce direcţie venise glonţul care îi omorâse fratele.

— Arată-te sau o omor! urlă el. Apoi îi şuieră în ureche: Taci naibii din gură, că nu mă poate auzi dacă urli. Taci sau îţi spulber capul!

Auzi în depărtare încă o împuşcătură înainte de a leşina.

Capitolul 29

Cineva o căra, presupuse că Morgan. Dar când deschise ochii, începu să strige şi să se zbată, nerecunoscându-l pe cel care o ducea.

— Nu e chiar reacţia la care mă aşteptam când m-am bărbierit. Sunt tot eu, Morgan, să ştii.

Era vocea lui, chiar dacă nu era faţa lui. Înceta să se mai zbată ca să se uite la el, încercând să proceseze schimbarea care apăruse în înfăţişarea lui. Nu era simplu.

— Arăţi atât de diferit, îi spuse ea în timp ce se lipi de el. Dar m-ai salvat. Ştiam că o s-o faci. M-am speriat atât de tare.

O strânse şi mai tare.

— Eşti în siguranţă acum.

— Amândoi sunt…?

— Da, prefăcut sau nu, leşinul tău te-a scos din raza puştii, aşa că am avut cale liberă şi l-am împuşcat şi pe al doilea. Ai gândit bine, dacă a fost planificat, altfel, a fost exact la momentul potrivit.

Nu ştia prea multe despre cum să mimezi un leşin, dar acum erau doi criminali mai puţin în lume, aşa că trebuia să fie bucuroasă. Ar fi trebuit să-i mulţumească fiindcă o salvase. Ar fi murit, dacă nu ar fi venit el.

O aşeză pe pământ atunci când ajunseră la Caesar şi o înveli într-o pătură, probabil pentru că încă tremura. Dar când legă cadavrele de cai, în urma lui Caesar, îl întreba cu şovăială.

— Ce faci? Ai de gând să iei morţii cu noi?

— Nu. Texas le va recupera leşurile când se va întoarce din Butte. Sunt căutaţi vii sau morţi în Wyoming, există şi o recompensă.

— De unde ştii?

O ridică şi o aşeză pe Caesar după care încălecă în spatele ei.

— Pentru că au fost într-atât de proşti, încât au luat cu ei posterele pe care scrie că sunt căutaţi.

Aşa că Texas nu fusese în tabără ca să-l ajute? Morgan venise după ea singur? Nu avusese nevoie de altcineva. Doar două împuşcături şi ucisese doi bărbaţi. Era mult mai periculos decât îşi imaginase, ca acel pistolar pe care îl văzuse în Butte. Toată lumea din vest era aşa? Pregătiţi să ucidă dacă era necesar sau precum cei doi bandiţi, pregătiţi să ucidă pentru orice motiv? Nu mai putea sta în acest ţinut barbar prea mult. Trebuia să plece, cu sau fără un parteneriat, trebuia să se întoarcă în lumea civilizată, lumea ei, unde bărbaţii nu cădeau morţi la picioarele ei…

O trase mai aproape de el, strângând-o în braţe.

— Încă tremuri, îi zise după câteva minute. Te-au rănit?

— Nu, doar mi-au pus un căluş, mi-au legat mâinile, dar m-ar fi…

Nu avea forţa să rostească acele cuvinte.

— Nu te gândi la asta. Eşti în siguranţă acum. Nimeni nu te va mai răni şi o să fii acasă în curând.

Acasă? Nu avea niciodată să numească acest ţinut sălbatic şi violent acasă, dar se simţea în siguranţă în braţele lui Morgan.

Se întunecase aproape de tot când ajunseră la dealul unde se afla tabăra lui. O duse în cabană şi o aşeză pe patul ei.

— O să fim în siguranţă aici? Dacă bandiţii se întorc? Texas nici măcar nu e aici ca să stea de pază.

— Ştii că eşti în siguranţă cu mine, Violet, iar Bo nu pleacă prea departe de tine. Şi ai asta. Aşeză Coltul pe

care-l recuperase de la hoţ pe lada care se afla la capul ei.

— Nu ezita să tragi, chiar dacă vrei să mă chemi doar pe mine.

Îi zâmbi. Ştia deja că asta ar fi trebuit să facă astăzi. Data următoare – Doamne, nu putea să mai existe o dată viitoare – avea de gând să plece din cabană doar în prezenţa ursului.

El îngenunche ca să-i scoată cizmele. Ea nici nu se mişcă, pur şi simplu privea podeaua de sub picioarele ei descălţate. Chiar şi atunci când el se întoarse ca să-i spele sângele de pe faţă şi mâinile cu apă rece, nu se putea uita în altă parte decât la podea, lăsându-l să şteargă semnele a ceea ce tocmai se întâmplase. Dar cum avea să şteargă teama şi groaza care o bântuiau acum?

Morgan aprinse câteva felinare şi apoi făcu focul.

— Trebuie să mănânci ceva.

Nu-i răspunse. După câteva clipe stătea din nou în faţa ei.

— Poate ai nevoie de asta.

Văzu paharul din mâna lui, plin cu lichid galben, era ce îi plăcea lui să bea, whisky sau rom.

— Nu, mulţumesc!

Îi ridică bărbia şi o privi intens.

— Cum te simţi?

— Nu mă pot gândi decât la bărbaţii aceia morţi şi la tot sângele acela.

— Ai fost foarte curajoasă astăzi. Mă îndoiesc că debutantele din Londra ar fi fost în stare să elimine doi bandiţi americani, aşa cum ai făcut tu.

Încerca să o facă să zâmbească, dar rânjetul lui, atât de uşor de văzut acum, tocmai îi dovedea că nu era Morgan al ei. Vocea şi ochii îi erau familiari, dar restul feţei, nu. Era mult prea atrăgător. De ce se bărbierise? Barba fusese ca o plasă de siguranţă.

— Erau oameni răi, Violet. Acum nu vor mai putea răni pe nimeni.

Dar îi văzuse murind! Începu să tremure incontrolabil şi să plângă, cu suspine şi sughiţuri. Nu se putea opri.

Fusese atât de sigură că avea să moară în acea zi.

— Câteodată, e bine să plângi, aşa spune mama. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin asta, dar îţi promit că va fi mai bine.

Îşi acoperi faţa cu mâinile şi îl simţi cum se aşază lângă ea, trăgând-o spre el pentru a o mângâia. Se strădui să-şi amintească ceva ce-i spusese şi mătuşa despre efectul benefic al lacrimilor, aşa că nu mai încercă să nu mai plângă, dar încercă să nu se mai gândească la nimic. Lacrimile se transformară apoi în smiorcăieli. Nu se simţea mai bine, dar poate că acum putea să închidă undeva departe aceste amintiri. Începu să se gândească la Morgan cel nou, şi asta părea să o ajute. Chiar dacă era foarte chipeş acum, simţea că în interior era tot ursul ei.

— Vrei nişte whisky acum?

— Nu, cred că mama ta avea dreptate în legătură cu plânsul, spuse ea zâmbind pentru a-l asigura că se terminase cu şiroaiele de lacrimi.

Îi şterse cu atenţie obrajii.

— Ar trebui să te schimbi de haine şi să-ţi piepteni părul.

Îl privi curioasă.

— Îţi place să faci asta, nu?

Morgan rânji, jenat.

— Nu mă pot abţine cu un păr atât de frumos ca al tău.

Fusese drăguţ din partea lui că-i spusese că hainele erau murdare, în loc să menţioneze că erau pătate de sânge, iar ea voia să scape de ele.

— Trebuie arse.

— Nu avem nevoie de o cameră plină de fum. Ne ocupăm de ele mai târziu.

El îi găsi peria şi o aşeză între picioarele lui la capătul patului. Îi desfăcu părul, apoi începu să o pieptene cu mişcări încete şi lungi, care o făceau să se simtă atât de bine.

— Imaginează-ţi grădina mea de flori, îi spuse cu blândeţe. Dacă ar fi să stau aici mai mult, ce mi-ai

recomanda să plantez? Mă gândeam la violete, dar poate ar fi mai potriviţi nişte trandafiri? Sunt populari în Anglia?

Râse, ştia că încerca să o facă să se simtă mai bine şi funcţiona.

— Toată lumea ştie că trandafirii britanici sunt cei mai frumoşi.

Se întoarse pe jumătate spre el, uimită din nou de faţa lui fermecătoare, şi dintr-odată realiză că era foarte important ca el să ştie cât de recunoscătoare îi era.

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat şi pentru că ai avut grijă de mine.

Se aplecă să-l sărute pe obraz, apoi se uită la el. Făcuse atât de multe pentru ea, dar acum voia şi mai multe de la el, aşa că fără să le poată opri cuvintele-i ieşiră pe gură:

— Sărută-mă!

Nu ezită, o sărută uşor la început ca mai apoi să devină pasional. Se gândise deja la asta şi rezistase doar de dragul ei!? Îi trebuiră doar câteva momente pentru a-l prinde de gât şi a-l săruta înapoi la fel de pasional.

Un tărâm diferit, senzual, avea sentimente atât de noi care nu fuseseră încă explorate, atât de îndepărtate de cele de care abia scăpase. Se acufundă şi mai tare în ele, incitată de atingerea palmei lui pe obraz, pe gât şi pe sânii ei. Când o mână se mişcă încet pe piciorul ei îşi simţi pielea arzând, îşi aminti în sfârşit că nu purta decât lenjeria. Dar buna-cuviinţă nu interveni, chiar deloc. Era doar el şi ceea ce-i făcea.

O întinse pe spate şi i se alătură, stând pe jumătate deasupra ei, pentru că era foarte puţin spaţiu sau poate pentru că aşa voia. Îi plăcea poziţia, să-l simtă atât de aproape de ea. Corpul lui atât de masiv, de puternic, era scutul ei împotriva râului. Era cavalerul ei, dar în această seară era mult mai mult decât atât. Îi salvase viaţa, o salvase de pericol şi de întuneric. Iar acum îi arăta partea sensibilă a vieţii – căldura şi tandreţea! Plăceri deosebite pe care nu şi le imaginase vreodată!

Voia să-i mulţumească, dar mai mult decât atât nu

voia să-l distragă de la ceea ce făcea, o săruta încă şi o atingea într-un mod atât de incitant.

Îi ridică un picior peste umăr şi se aplecă să o sărute pe sâni, dar îşi vârî o mână pe sub ea pentru a o trage mai aproape de el. Cât de diferită şi de excitantă se simţea căldura limbii lui peste sfârcurile ei, mâna aceea între picioarele ei, trezind focuri în ea. Gemu de câteva ori în timp ce el o sărută.

Aproape că strigă când nu-i mai simţi căldura în timp ce se ridică în genunchi pentru a-şi scoate cămaşa, dar rămase surprinsă de noua lui înfăţişare, de cât de frumos era. Doamne, Dumnezeule, era atât de ademenitor cu toţi muşchii încordaţi în timp ce-şi scoase cămaşa, încordaţi când îşi scoase centura cu tocul în care ţinea pistolul. Mătuşa ei avusese dreptate când discutase cu ea despre „tot”, iar Elizabeth îi spusese că „unii bărbaţi nu vor să fie dezbrăcaţi în pat, alţii, da. Speră să găseşti unul căruia să-i placă”. Nu înţelesese atunci, dar acum totul căpăta sens, pentru că unii bărbaţi, acest bărbat, erau un festin pentru ochi, Adonis în carne şi oase. Doar privindu-l, îi creştea pulsul!

Deja îi desfăcuse cămăşuţa, un simplu obiect decorativ în fapt, acele legături din mătase, niciodată folosite pentru că era mai uşor să se îmbrace trăgând hainele peste cap. Acum stătea deschisă, cu ambii sâni la vedere, aşa ca nu protestă când îl văzu cum îi scoate şi pantalonaşii, îl privi fascinată, fascinată de modul în care o dezbrăca.

Se lăsă îmbrăţişată de necunoscut, dar avu un moment de conştientizare când el îşi scoase pantalonii şi îi văzu dimensiunea bărbăţiei. Era mai bine dacă înceta să mai fie atât de curioasă. Închise ochii. Nu trebuia să ştie chiar totul. Dar în momentul în care trupurile li se atinseră din nou şi se sărutară intens, gândul acesta îi dispăru. Voia să ştie tot, să simtă tot ce era senzual, tot ce voia el să împartă cu ea.

Braţele ei erau în jurul lui, îşi trecu o mână prin părul lui, jucându-se cu el. Coada neagră era încă lungă, dar nu

atât de neîngrijită acum, chiar moale la atingere. Dar faţa lui bărbierită o fascina, aşa că îi cuprinse unul dintre obraji şi îi simţi pielea proaspăt bărbierită. Zâmbi. Probabil nici ea nu s-ar bărbieri dacă rezultatul ar dura o singură zi.

Îşi puse mâna peste a ei, îi aduse vârfurile degetelor la gură şi îi sărută cu buzele pulsul de la încheietură. O privea acum, acei ochi albaştri arzând de pasiune şi... îngrijorare?

— Ai trecut prin multe astăzi, îi spuse el. Nu am vrut ca lucrurile să avanseze atât de repede, dar te doresc atât de mult. Nu vreau să mă opresc, dar o s-o fac, dacă vrei să aşteptăm până o să te simţi mai bine?

— Să te opreşti? Nu, vreau asta, te vreau pe tine. Te rog nu te opri!

El gemu şi o sărută pătimaş. Apoi simţi cum devine femeie. El era înăuntrul ei, străin, dar plăcut. Închise ochii cu un suspin, apoi îi deschise şi îl văzu zâmbind, apoi îl simţi intrând în ea şi mai mult. Divin. Erau mai multe de explorat, mai multe de simţit în timp ce el se mişca ritmic în ea încet, apoi mai repede, făcând-o să geamă întruna. Simţi ceva apropiindu-se şi făcând-o să deschidă larg ochii, ceva care prindea avânt, amăgitor până când fu năpădită de o răbufnire de plăcere pură, minunată.

Ţipă şi se prinse de umerii lui Morgan, fără să-i vină să creadă că aşa ceva putea să existe şi că lăsa în urmă tot felul de sentimente neaşteptate, tandreţe, grijă, mulţumire şi o nevoie de a-l îmbrăţişa, pur şi simplu de a-l îmbrăţişa.

Capitolul 30

Violet rezistă dorinţei de a-l îmbrăţişa în continuare pe bărbatul care se afla deasupra ei, simţindu-se un pic ruşinată pentru că se comportase atât de pasional cu el. Morgan simţise acelaşi lucru minunat pe care îl simţise ea, fusese destul de zgomotos în privinţa asta, dar acum stătea nemişcat.

Cu toate astea nu putea să nu-l atingă, mângâindu-l pe umăr şi pe braţul musculos. Faţa lui era între umărul şi gâtul ei, cu respiraţia greoaie, cu braţele îşi ţinea greutatea deasupra pieptului ei. Se întrebă dacă vor dormi aşa. Nu o deranja, dar patul era atât de îngust, era oare posibil să doarmă doi oameni pe el şi să aibă parte măcar de puţin confort? Şi o dată ce adormeau, braţele lui s-ar fi lăsat şi ar fi fost strivită, şi atunci ar fi nevoită să-l trezească şi aşa ar ajunge să facă dragoste din nou…

Se încruntă. Probabil nu ar trebui să facă asta din nou, oricât de plăcut, nu, oricât de minunat fusese.

Apropierea de Morgan, simţindu-se înconjurată de el o făcuse să se simtă atât de în siguranţă, atât de confortabil, dar îi era foame, foarte foame.

El chicoti când îi auzi stomacul chiorăind.

— Acea tocăniţă pe care am făcut-o pentru prânz ar trebui să fie caldă acum.

O sărută pe gât şi apoi pe obraz înainte de a se ridica de pe ea şi de a se îndrepta către şemineu. Dezbrăcat. Violet simţi cum se îmbujorează.

Se ridică repede, înşfăcă valiza şi se grăbi către verandă ca să se îmbrace, strigându-i:

— Pune ceva pe tine!

— Am dormit cu pantalonii pe mine doar de dragul tău, Violet. Nu aşa dorm eu de obicei!

— Grija ta a fost şi este apreciată!

Spera să fi înţeles. Doar pentru că fuseseră goi mai devreme, nu însemna că aveau să mănânce sau să doarmă aşa toată noaptea.

Îmbrăcată, îşi prinse părul la spate, prea flămândă ca să şi-l împletească, şi se grăbi să intre în casă. Îşi pusese pantalonii pe el, chiar şi cămaşa, deşi nu şi-o încheiase. Nu asta o făcuse să roşească, se simţea incredibil de ruşinată datorită lucrurilor pe care le făcuseră în acea cameră.

Îi puse un bol mare de tocăniţă în faţă.

— De ce ţi-ai prins părul?

— Ca să nu mă încurce.

— Nu este niciodată în calea mea. Îmi place mai mult

desfăcut.

Începu să-i reamintească că se încâlceşte aşa.

— Hai să ne certăm mai târziu, îi spuse el aruncându-i o jumătate de pâine cu un rânjet.

Se aşeză în faţa ei. Ar fi vrut să se uite în altă parte, dar nu putea. Era al naibii de frumos acum şi poate cu câţiva ani mai mare decât ea. Crezuse că ursul se apropia de treizeci, dar dichisit cum era acum, nu mai era sigură.

— Câţi ani ai? îl întrebă ea.

— 23, al doilea fiu din patru. Hunter e cu un an mai mare decât mine şi e băiatul fermecător al familiei. Fratele nostru John are 21 de ani şi e foarte vulcanic. Necioplitul, Cole, are doar 19 ani şi nu se poate hotărî cu cine vrea să semene.

— Cum te-ai descrie?

— Mă ştii. Tu ce-ai spune?

— Eşti încă un urs, chiar dacă nu mai arăţi ca unul, îi răspunse. Dar cred că, dacă ar trebui să te descriu într-un cuvânt, aş alege hotărât.

Morgan rânji.

— Bună alegere!

Nu trebuia să facă asta. Zâmbetul lui o paraliza, îl făcea să arate şi mai frumos. Slavă Domnului că nu văzuse asta înainte! Dar cum avea să se descurce cu asta, când îi era atât de greu să-şi ia ochii de la el?

Îşi fixă ochii pe tocăniţă, decisă să nu-l mai privească.

— Cum a fost să trăieşti cu trei fraţi?

— Amuzant, în mod obişnuit. Avem o vrajbă veche cu familia Warren, vecinii fermieri, ceea ce ne-a îmboldit să facem tot felul de năzdrăvănii, mai ales că aveau şi ei trei băieţi cam de aceeaşi vârstă cu noi.

— Ce fel de vrajbă? Din aceea care omoară?

El pufni.

— Nu, cel puţin nu în vremea noastră, deşi cred că s-ar fi ajuns la asta dacă totul nu s-ar fi încheiat cu o pace propusă de doamna Warren, cu oferta de căsătorie a singurei sale fete, care era un bebeluş la acea vreme. Nunta care ar urma să menţină pacea trebuie să aibă loc

vara asta. S-ar putea să fi avut deja loc, din câte ştiu eu, sau anulată, dacă Hunter s-a răzgândit. Cu siguranţă nu a fost prea vesel că părinţii l-au ales pe el doar pentru că e cel mai mare, fără să-i ceară părerea şi cu o fată pe care nu a cunoscut-o. Fiica familiei Warren a fost crescută în est pentru nu ştiu ce motiv. Nu am aflat niciodată. Dar dacă nunta nu are loc, s-ar putea să se lase cu vărsare de sânge.

— Deci habar nu ai ce te aşteaptă când o să ajungi acasă?

— O să ştiu. Mama îmi scrie aici şi mă ţine la curent cu tot ce se întâmplă acasă. Sunt câteva scrisori care mă aşteaptă în oraş pe care nu am apucat să le ridic ultima data.

Din cauza ei. Pentru ca avusese o impresie greşită despre ea, pentru că se enervase din cauza ei şi pentru că o răpise, în loc să-i bată la uşa hotelului şi să o întrebe de ce-l căuta. Dar nu avea să deschidă acea discuţie.

— Certurile sunt arhaice în lumea civilizată, nimeni nu le mai are, îi spuse ea afectată.

Râse când o auzi.

— Vrei să pariem? Poate nu se numesc certuri acolo de unde vii tu, dar cu siguranţă vor exista întotdeauna vecini care nu se înţeleg, duşmănii care cresc, şi tot felul de motive de răzbunare care pot afecta familii întregi. Emoţiile care pornesc dispute pot să apară oriunde, în orice ţara. În lumea ta civilizată ar putea fi etichetate ca război.

Roşi un pic.

— Cedez în faţa raţionamentului tău.

— Ce surpriză!

Se strâmbă şi se ridică pentru a ieşi afară. Nu avea să-i spună de ce. El o urmări afară, dar când se întoarse, îl văzu îndreptându-se către păşune pentru a verifica animalele. Acum că erau doi cai în plus, se presupunea că trebuia să se ofere să-l ajute. Până la urmă ştia să înşeueze şi să deşeueze un cal, doar că până acum nu avusese un motiv să-i spună asta.

Avea de gând să-l închidă pe Caesar în mină acum că hoţii nu mai erau o ameninţare? Probabil.

Ameţită după masă, era foarte atentă la paşii pe care îi făcea către cabană, mai ales că acum era întuneric. Luna nu se zărea încă, dar reuşi să vadă suficient cu ultimele raze ale soarelui. Voia o baie, una adevărată, râvnea după ea, dar mintea ei refuză gândul unui duş rece cu apă de pârâu, iar gândul că urma să adoarmă cu părul ud era teribil, aşa că baia trebuia să aştepte până dimineaţa.

Întoarsă în cabană, îl găsi pe Morgan strângând castroanele de la cină, cu spatele la ea. Şi era destul de aproape de momentul în care mergeau de obicei la culcare.

— Noapte bună.

Se întoarse. Imediat o uimi din nou, versiunea lui nouă, versiunea asta frumoasă. Rămase în loc ca şi cum ar fi fost vrăjită, fapt care îi permise lui să-şi pună mâinile pe ea, cuprinzând-o de mijloc, înainte să fi avut timp să se dea din calea lui.

O îmbrăţişă tandru şi o sărută scurt.

— Vise plăcute, Violet Ghimpişor, îi zise zâmbind.

Dar nu-i dădu drumul şi ea simţi nevoia de a-l îmbrăţişa înapoi. Se opuse, se întoarse pe jumătate, deşi nu se simţea deloc obosită. Şi renunţă să mai zică nu. Se întoarse către el, îl luă de gât şi îi şopti:

— Morgan…

Apoi îl conduse la patul ei.

Capitolul 31

Violet se trezi singură şi dezbrăcată în pat. Simţea că pielea de pe faţă îi era un pic iritată. Îşi amintea cum se sărutaseră în timpul nopţii. Dar în lumina rece a dimineţii, îşi aminti tot ce făcuse în noaptea precedentă şi se îngrozi.

Cel puţin îi agăţase paravanul înapoi înainte de a pleca din pat. Să-i salveze onoarea? Nimic nu mai putea să facă asta. Se îmbrăcă repede cu hainele care erau aşezate peste lăzile de la capătul patului ei, sperând că el nu era în cabană.

Era. Ieşind de după paravan îl văzu îmbrăcat, aşezat la masă, savurându-şi cafeaua. Făcu o pauză înainte să întrebe.

— Am dormit împreună toată noaptea? Apoi roşi puternic.

Morgan ridică o sprânceană.

— Partea cu dormitul e tot ce-ţi aminteşti?

— Să nu mai vorbim despre asta, îi spuse ea aşezându-se la masă.

— Dacă spui tu.

— Spun. Şi nici nu o să se mai întâmple.

— Parcă nu vorbeam despre asta.

— Pur şi simplu, nu vreau să-ţi cresc aşteptările.

— Consideră-le joase! Ştii, nu trebuie să fii mai mult decât politicoasă cu mine, am folosit corect cuvintele?

— Nu prea, dar am înţeles ce vrei să spui. Oricum, întotdeauna voi fi politicoasă, nu contează cu cine vorbesc.

— Întotdeauna? se miră el şi rânji.

Doamne, Dumnezeule, avea de gând să tot facă aluzii despre ce făcuseră noaptea trecută? O salvase de două ori ieri, prima dată de la pericol, apoi de la teama ei oribilă şi de la acele nenorocite amintiri. Iar cei doi hoţi meritau să moară, omorâseră oameni fără remuşcări. Morgan probabil salvase nenumărate vieţi scăpând de acei oameni. Da, acum putea să analizeze raţional această aventură chinuitoare. Dar nu era sigură că putea să-i reziste lui Morgan.

— Cum te simţi în dimineaţa asta? Erai destul de zguduită ieri.

— Sunt mai bine, îl asigură ea.

— Ar trebui să te odihneşti azi sau cel puţin să opreşti căutările pentru banii tatălui tău, sau să aştepţi până se întoarce Texas. Nu doarme chiar toată ziua şi ar putea să meargă cu tine.

— Voi fi în regulă, am pistolul.

— Acel pistol nu te-a ajutat prea mult ieri, îi aminti el.

— Am greşit pentru că nu l-am folosit, dar am învăţat din greşelile mele. O să trag imediat în orice merge pe două

picioare.

— Atunci, îţi faci prânzul singură astăzi pentru că s-ar putea să întârzii. Sunt multe lucruri pe care vreau să le termin în mină înainte de a mă întoarce în Butte săptămâna viitoare pentru a mă întâlni cu fraţii tăi.

— Fraţii mei?

— L-am rugat pe Texas să meargă în oraş să le trimită banii pe care-i voiai. O să-i primească în câteva zile.

Îşi îndeplinise scopul? Familia avea să fie salvată. Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, dar avea prea multe lucruri în minte acum. Modul în care o privea, observă că se bărbierise din nou în acea dimineaţă, amintindu-şi că-şi ascunsese faţa în părul ei aseară după ce-l întinsese peste pernă şi cât de tandru o ţinuse în braţe toată noaptea.

Îşi mâncă micul dejun, dar după ce plecă el, rămase la masă, cuprinsă de regret. Nu conta cât de mult îi plăcea de el, îşi ruinase viaţa. Fusese nesăbuită şi îşi dăruise virginitatea unui bărbat cu care nu avea niciodată să se căsătorească. Şi poate era deja însărcinată! Îşi imagina cât de îngrozite aveau să fie Elizabeth şi Sophie de ce făcuse. Dar după întâmplarea cu hoţii, cine ar putea să o condamne pentru că dorise să se simtă în siguranţă în braţele unui bărbat atrăgător, puternic şi decent, precum Morgan Callahan.

Ajunsese şi el să o placă. Şi o dorise la fel de mult pe cât îl dorise ea. Nu avea cum să-i reziste, dacă aveau să mai stea împreună în acea cabană încă o săptămână. Era greşit să facă asta, pentru că nu putea să se mărite cu el niciodată.

Se uită în cabana ponosită, văzu hainele pline de sânge pe podea, arme aruncate de colo-colo. Asta nu era o viaţă pentru ea. Ştia ce avea de făcut. Trebuia să se întoarcă acolo unde îi era locul, unde moartea nu o aştepta la fiecare colţ. Şi trebuia să facă asta acum. Nu mai putea aştepta încă o zi. Ceea ce făcuseră seara nu se putea repeta, riscul era prea mare, copii, o căsătorie forţată sau, mai rău, el nici nu s-ar fi oferit să o ia de nevastă. În orice caz, viaţa ei ar fi fost ruinată! Şi nu avea de gând să ajungă

să fie gravidă. Refuza să renunţe la visurile ei din cauza fascinaţiei ei păcătoase faţă de urs.

Simţea nevoia de a acţiona de urgenţă, din cauza uşurinţei cu care cedase şi iniţiase ceea ce se întâmplase noaptea trecută, nu avea voinţa necesară ca să-i reziste, nu la cum arăta acum. Şi modul în care o alinta, „Ghimpişorul”, felul lui de a-i spune asta o fascina. Lacrimile începură să-i curgă, amintindu-şi de asta.

*

Primele trei ore trecură repede. Calul banditului era surprinzător de puternic şi răspundea bine la comenzi, dar ştia că nu trebuia să-l forţeze. Cu fiecare kilometru pe care îl pusese între ei simţea că luase decizia corectă, plecând fără să-şi ia la revedere. Morgan nu era pregătit să o ducă în oraş şi nu i-ar fi permis să meargă singură, astfel că nu i-a lăsat nicio altă opţiune.

Aşa că strânsese câteva dintre lucrurile personale, un bidon de apă, o pătură, valiza şi umbrela ei, prânzul pe care îl menţionase, apoi înşeuase calul.

Urmând indicaţiile banditului avea să fie în Butte după-amiaza târziu, unde urma să aibă parte de o baie adevărată şi să doarmă într-un pat adevărat. Mulţumită divinităţii, această aventură ciudată se apropia de sfârşit. Îndeplinise tot ce-şi propusese: găsise şi revendicase mina tatălui şi îşi asigurase viitorul ei şi al fraţilor ei. Telegrama pe care Morgan o trimisese gemenilor putea să confirme parteneriatul lor. Îi va lăsa pe fraţii ei să facă restul, iar ea se va întoarce la Londra, în vreme ce Morgan se va alege cu ce însemna cel mai mult pentru el, argintul.

Urmărise râul spre nord o vreme, după care ajunsese la o secţiune îngustă a acestuia şi reuşi să treacă, oprindu-se suficient de mult pentru a-şi umple bidonul, apoi continuă spre nord până găsi drumul, exact unde se aştepta să fie. Nici nu-şi imaginase cât de pierdută ar fi fost dacă ar fi mers spre sud, cum ar fi făcut, dacă Curley, hoţul, nu i-ar fi spus unde se află Butte faţă de muntele lui

Morgan.

Norii negri erau deasupra ei înainte de a-i fi văzut venind. Fusese cu Morgan în această sălbăticie mai bine de o săptămână fără să cadă un strop de ploaie. Nu ar îndrăzni să plouă astăzi, dintre toate zilele. Continuă încă zece minute, apoi ploaia se porni. La naiba! Dar nu avea de gând să lase o ploaie măruntă să o oprească, însă după o jumătate de oră, ploaia se transformă într-una torenţială aşa că se adăposti sub o stâncă. Furioasă din cauza acestei întârzieri, speră că ploaia avea să se oprească repede. Ar fi putut să ajungă în Butte înainte de căderea nopţii.

Luă prânzul în timp ce aştepta să se oprească ploaia. Dar noaptea venise şi încă ploua cu găleata. Se simţea mai puţin încrezătoare decât atunci când plecase din tabără. Nu se putea gândi decât la animalele sălbatice care cutreierau pe aici. Începu să-şi dorească ca Morgan să fi fost cu ea. Îşi tot repeta că luase decizia corectă, dar era atât de obosită, de udă şi de flămândă... stătea cu pistolul în mână, ascultând după pume, urşi şi şerpi, încercând să rămână trează. Calul o înghionti trezind-o în dimineaţa următoare. Era atât de bucuroasă să vadă soarele strălucind. O dureau muşchii, însă reuşi să încalece şi să continue călătoria. O oră mai târziu, se panică auzind în spate tropot de copite. Morgan o ajunsese? Oare avea să fie furios? Când privi în urmă văzu un grup de bărbaţi. Trimisese potera după ea? Nu, bineînţeles că nu. Nu ar fi avut cum să meargă înainte şi să pregătească una, mai ales pe ploaia de ieri.

Speră că aveau să o depăşească pentru că mergeau mai repede decât ea, dar se opriră lângă ea.

— Staţi un pic, doamnă. Unde mergeţi? V-aţi rătăcit? Aveţi nevoie de ajutor? o întrebă politicos unul dintre bărbaţi.

Erau îmbrăcaţi curat şi decent. Cel care vorbise îşi scosese şi pălăria în faţa ei. Departe de Morgan, Violet avea să fie din nou decentă şi bine-crescută.

— Mă îndrept spre Butte, care nu e departe de aici. Cu cine am onoarea să vorbesc?

— Facem o inspecţie în zona de minerit şi apoi ne

îndreptăm spre Butte şi noi. Dacă doriţi, am fi bucuroşi să vă însoţim, să ne asigurăm că ajungeţi în siguranţă.

Încuviinţă, bucuroasă că întâlnise nişte oameni decenţi, care voiau doar să o ajute. O înconjuraseră, unul în faţă, câte unul pe laterale şi doi în spatele ei. Nu trecu mult şi începu să strănute din cauza prafului stârnit de calul din faţă.

— Uite, poţi să foloseşti asta pentru a ţine praful la distanţă.

Se uită într-o parte. Unul dintre bărbaţi îi oferi o bandană.

— Mulţumesc! spuse ea, întinzându-se după materialul vaporos.

— Opreşte-te pentru un moment şi permite-mi să ţi-o leg eu. Ai mâinile ocupate cu hăţurile şi cu umbrela aceea drăguţă.

Avea dreptate, aşa că trase de hăţuri, în timp ce el se apropie de ea. Dar simţi ceva ciudat în momentul în care bandana îi acoperise nasul. O făcu să se simtă ameţită şi câteva momente mai târziu leşină.

Capitolul 32

— Poate ar trebui să aduci doctorul să ne asiguram că este în regulă. Chiar e persoana pe care o căutăm? Nu arată deloc bine.

O voce de femeie făcuse observaţia aceasta. Nimeni nu răspunse, dar se auziseră paşi îndepărtându-se. Violet se chinuia să-şi deschidă ochii. Singura persoană care ar fi căutat-o era Morgan. El era cel care tocmai plecase din cameră? Sau poate oamenii legii observaseră dispariţia ei neobişnuită din Butte. Femeia s-ar putea să fi vorbit cu şeriful sau cu ajutorul de şerif. Se afla într-un dormitor drăguţ, într-un pat mare, cu capul sprijinit uşor pe o pernă. Femeia care stătea lângă ea părea să fi trecut de prima tinereţe şi avea păr roşcat, strâns într-un coc, şi ochii

albaştri şi purta o rochie de zi aproape la modă.

— Te-ai trezit, în sfârşit?

Violet abia se putea concentra, se simţea atât de ameţită.

— Unde sunt?

— Eşti în casa fratelui meu. Sunt Kayleigh Sullivan. Îl cunoşti pe fratele meu, Shawn. Mi s-a spus că ai cinat cu el şi cu nepoata mea la hotel.

Mătuşa lui Katie? Violet se relaxă puţin şi îi zâmbi femeii.

— Sunt Violet Mitchell.

— Da, ştim, draga mea. Te simţi mai bine?

— Ce s-a întâmplat cu mine?

— Călătoreai cu câţiva dintre oamenii fratelui meu când ai leşinat. Ai avut noroc că erau acolo şi că te-au putut aduce în Butte în siguranţă. Acum, ai vrea să-ţi încălzesc mâncarea asta? Cred că am adus-o prea devreme.

Mâncare?

— Nu! E în regulă dacă este rece, şi dacă e arsă, orice e în regulă. Serios.

Nu roşi auzindu-se cât de disperată era, doar încercă să se ridice, dornică să găsească mâncarea de care îi vorbise înainte de a fi luată.

Dar gemu şi se sprijini din nou de pernă. O durea spatele şi fundul. Căzuse când leşinase sau abia acum simţea efectele dormitului pe jos, sub acea stâncă?

Nu-şi amintea să fi căzut, doar un miros ciudat înainte să leşine. Dar dacă îşi rupsese ceva, avea să plângă. Să fi ajuns atât de aproape de oraş fără să fi fost rănită…

Femeia vorbi peste gemetele ei.

— Zic să stai rezemată un pic, bine?

— Da şi mulţumesc! zise Violet în timp ce şi cealaltă pernă fu aşezată sub ea, ca să poată sta cât de cât ridicată şi să-i poată pune tava în poală.

— Bineînţeles, draga mea. Cât timp ai stat fără să mănânci în sălbăticie?

Violet îşi duse bolul sub bărbie. Supă? Nu era bolnavă, îi era foame. Dar erau şi chifle cu unt pe tavă şi un bol mai

mic cu căpşune.

— De ieri după-amiază, zise ea şi începu să soarbă din supă.

— Nu am crezut că mina ta e atât de departe, asta am presupus când ai plecat din oraş cu tânărul Callahan, că ţi-a arătat calea. Nu a vrut să te aducă înapoi în oraş?

Violet reuşi să nu se încrunte, dar faptul că-i povestise de mină era neaşteptat. Cum de ştia această femeie despre mină şi că fusese cu Morgan? Şi de ce o aduseseră aici oamenii lui Shawn Sullivan, în loc să o ducă la doctorul Cantry? Doar dacă, aşa cum remarcase şi sora lui, organizaseră o căutare pentru ea. Pentru că oamenii legii nu făceau destule ca să o găsească? De ce nu? Domnul Sullivan o cunoştea până la urmă şi ştia că era prietenă cu fata lui.

Aşa că nu ştia dacă trebuia să fie îngrijorată sau nu având în vedere că părerea ei despre domnul Sullivan era diferită de cea a lui Morgan. Şi nimic din ce-i spusese Morgan despre acest bărbat nu schimbase asta, din moment ce toate erau presupuneri, toate erau o parte din obsesia lui de a păstra secretul despre locul unde se afla mina. Chiar îi spusese de mai multe ori că domnul Sullivan îi tot oferise mulţi bani pentru a-i cumpăra mina. Asta ar fi trebuit să fie suficient pentru a-l asigura că Sullivan intenţiona să o ia legal.

— De ce mă căuta fratele tău? întrebă ea totuşi.

— Shawn s-a dus la hotel să te invite la cină, însă i s-a spus că ai plecat în mod misterios. A presupus că l-ai găsit pe Callahan şi l-ai convins să te ducă la mina tatălui tău, ceea ce Katie ne-a spus că intenţionai să faci. Dar când nu te-ai mai întors în oraş, Shawn s-a îngrijorat, având în vedere tot ce ştia despre temperamentalul Callahan. Cred că a fost oribil să ai de-a face cu un astfel de om, bădăran şi ursuz. Am auzit că nici măcar nu se spală!

Violet îşi înăbuşi un râset. Dacă l-ar vedea pe Morgan acum! Dar, bineînţeles, nu se simţea confortabil să vorbească despre el sau despre minele lor cu nişte străini, chiar dacă Kayleigh era mătuşa lui Katie şi se simţea în

siguranţă datorită acestui fapt.

— A cui este camera asta? întrebă ea.

— A lui Katie. Nu se va supăra dacă o foloseşti. Abia dacă mai trece pe aici în ultima vreme. Nu pot să o condamn. Oraşului acestuia îi ia mult prea mult să-şi depăşească condiţiile primitive.

— Katie s-a măritat?

— Da, iar Shawn a fost foarte dezamăgit că afacerile l-au ţinut departe de nuntă, dar am primit o telegramă că totul a mers perfect. Nu mai mânca aşa de repede, draga mea, sau o să te strici la burtă. Te asigur că o să-ţi mai aduc o tavă dacă aceasta nu este suficientă.

Violet nu se opri din mâncat, doar încuviinţă din cap. Dar Kayleigh se uită la fusta ei şi la patul de dedesubt. Violet o urmări cu privirea şi observă cât de prăfuită era.

— Da, acest cearşaf va trebui curăţat acum, zise Kayleigh. Am încercat să-l scot de acolo înainte să fii întinsă, dar se grăbeau atât de tare, că nimeni nu m-a ascultat. Am pus apă la încălzit ca să faci baie. Cred că ai sânge în păr. Doamne, cum s-a întâmplat? L-ai ucis? De aceea te-ai întors în oraş singură?

— Nu am ucis pe nimeni! răspunse ea indignată.

Ideea că l-ar fi rănit pe Morgan era ridicolă. I se puseseră prea multe întrebări deodată! Iar sângele din părul ei nu putea fi de la împuşcăturile de acum două zile, pentru că Morgan îi periase părul şi ar fi observat. Trebuie să se fi zgâriat undeva astă-noapte sau astăzi dacă într-adevăr căzuse. De ce nu-şi putea aminti?

— Bineînţeles că nu, draga mea, o aprobă Kayleigh. Dacă nu ai haine curate în acea valiză jerpelită pot să-ţi aduc câteva de-ale mele.

Valiza ei nu era ponosită, ci doar murdară, la fel ca ea. Dar haine curate nu mai avea.

— Mulţumesc, hainele mele trebuie spălate.

— O să trimit o servitoare, dar doctorul trebuie să ajungă curând, aşa că mai bine amânăm baia până când te examinează. Ar trebui să stai în pat până atunci. Dacă ai suferit vreo rană, nu aş vrea să se înrăutăţească.

— Sunteţi foarte drăguţă.

— De ce nu aş fi? Eşti una dintre noi.

Ce însemna asta? Sau Kayleigh era snoabă şi spusese asta doar pentru că amândouă erau doamne şi erau atât de puţine în Butte. Făcuse oraşul de râs şi pe Morgan de altfel, deşi oamenii din Butte se descurcau şi singuri cu asta. Când femeia plecă, ea îşi continuă masa. Dar nu era suficient.

Uşa rămăsese deschisă, aşa că bărbatul cu geantă de medic nu fu nevoit să bată şi doar intră.

— Nu sunteţi doctorul Cantry, zise Violet.

— Nu, nu sunt, şi nici nu suntem afiliaţi, deşi ne înţelegem, răspunse el. Sunt doctorul Wilson. Proprietarii de mină m-au angajat ca să mă ocup de lucrătorii lor, în timp ce doctorul Cantry se ocupă de oamenii din oraş. Dar mă ocup şi de pacienţii lui când trebuie să plece şi el îmi întoarce favoarea atunci când eu îmi vizitez fiul în Helena. Totul decurge bine.

— Deci acum nu este în oraş?

— Nu ştiu, ştiu doar că domnul Sullivan a trimis după mine. Acum staţi liniştită, domnişoară! Nu vă voi cere să vă dezbrăcaţi.

Nici nu se gândise că o să facă asta, şi după ce-i ascultă inima, atingând-o uşor pe porţiunile care o dureau de pe spate, îi curăţă tăietura de pe frunte şi îi oferi un diagnostic promiţător. Julitura de pe fruntea ei era superficială şi avea să se vindece repede. Durerea se datora statului în şa, iar leşinul fusese un rezultat al căldurii prea mari şi al lipsei de mâncare şi apă. Îi recomandă câteva zile de odihnă. Corpul ei era de acord, dar avea încă nevoie să trimită o telegramă fraţilor ei înainte să ia în considerare să se odihnească.

Cel puţin Morgan nu avea să o caute în această casă, decât dacă pleca ea. Poate ar fi putut să o roage pe Kayleigh să trimită telegrama în locul ei. Voia doar să se asigure că fraţii ei nu aveau să plece spre Montana pentru că ea avea de gând să ajungă în Philadelphia curând.

Într-o zi sau două intenţiona să-şi cumpere bilet de tren. Nu putea să stea pe capul familiei Sullivan mai mult

de atât şi se temea să se cazeze la vreunul dintre hotelurile la care Morgan o putea găsi. Nu mai voia să fie răpită în mijlocul nopţii. Dar nu se putea opri, se gândea la el încontinuu. Spera să înţeleagă de ce plecase şi să nu fie prea rănit că nu apucase să-i spună la revedere. Putea să-i lase un bileţel la hotelul lui. Ştia că ignora astfel de lucruri, dar dacă o căuta, s-ar fi uitat şi acolo. Nu voia să se îngrijoreze pentru ea sau să o caute după ce avea să plece din acest teritoriu… La naiba, îi era dor de el. Trebuia să se oprească! Nu era bărbatul ei şi nu voia să aibă de-a face cu modul lui de a trăi.

Capitolul 33

— Eşti un dezastru, fetiţo. Chiar erai singură în sălbăticie?

O altă femeie intră în cameră, cu un coş într-o mână şi o rochie în cealaltă. Era o femeie de vârstă mijlocie, iar părul ei şaten era dat pe spate şi prins într-un coc simplu. Era servitoarea? Doi băieţi o urmară cărând găleţi cu apă după un paravan aflat în colţul camerei, apoi ieşiră să mai aducă apă. Coşul pe care femeia îl aşeză pe noptieră avea în el plăcinte cu carne. Să-i dea Dumnezeu sănătate, se gândi Violet, măcar cineva se gândise că supa nu avea să fie suficientă.

— Da, răspunse Violet. Prostesc ştiu, am intrat în panică după ce alaltăieri nişte bandiţi au încercat să fugă cu mine, apoi au murit la picioarele mele. Atunci a devenit imperativ să mă întorc în lumea civilizată.

Nu acesta era motivul, însă menţionarea acestor bandiţi îi readuse în minte teribila scenă, pentru a scăpa de imaginile oribile. Făcuse ce făcuse ieri toată ziua în drum spre Butte, se gândise la Morgan şi la momentul în care făcuseră dragoste, motivul real pentru care fugise. Regreta undeva în sufletul ei că nu-l va mai revedea niciodată. O protejase, o tratase frumos, era cel mai curajos om pe care

îl cunoscuse. Era deştept, chiar amuzant şi îi oferise o experienţă romantică atât de frumoasă! Dar avea şi o parte puternică, periculoasă, care îl făcea capabil să supravieţuiască şi să înflorească în acest ţinut sălbatic, o parte pe care ea nu o înţelegea şi care nu o făcea să se simtă confortabil. Dar fusese foarte speriată dacă plecase în Butte fără să se gândească la propria siguranţă. Fusese o prostie să facă asta pe ascuns.

— Eu sunt doamna Hall, Abigail Hall, menajera, deşi cineva mi-a spus recent Abby şi îmi cam place, aşa că e în regulă dacă şi dumneavoastră îmi spuneţi la fel, domnişoară Violet. Aveţi nevoie de ajutor ca să ajungeţi la cadă?

Violet zâmbi.

— Nu ştiu sigur, dar dacă este apă acolo, cu siguranţă ajung eu cumva. Trebuie să trimit o telegramă astăzi. Voiam s-o rog pe sora domnului Sullivan să mă ajute cu asta.

— Nu vă preocupaţi cu asta. Ea e cam uitucă. O să aduc eu nişte hârtie şi o trimit eu pentru dumneavoastră. Doctorul mi-a zis că aveţi nevoie de odihnă.

— Mulţumesc.

— Domnul Sullivan se aşteaptă ca dumneavoastră să luaţi cina împreună cu el şi cu doamna Kayleigh. Dar pot să amân asta cu o zi dacă nu vă simţiţi în stare. El s-ar putea să fie tare grăbit să vă vorbească, dar cred că recomandarea medicului ar trebui luată în seamă.

— De ce se grăbeşte să vorbească cu mine?

— Bărbatul acesta e mereu grăbit, dar în cazul dumitale, cred că vrea să-ţi facă o ofertă pentru mină, acum că ai găsit-o. Poate să nu aibă nimic în ea, dacă e aproape de a lui Callahan.

Violet se încruntă, deranjată de gândul că atât Kayleigh, cât şi Abigail ştiau că fusese cu Morgan şi că găsise mina tatălui ei, deşi nu povestise nimănui despre asta, nici lui Sullivan, nici oamenilor acestuia, din câte îşi amintea. Începea să i se pară ciudat, însă nici ea nu le risipise presupunerile, evitase doar să le confirme şi ar fi

preferat să nu fie nevoită să mintă, dacă nu era absolut necesar.

— Nu pot vinde nicio mină, răspunse ea simplu.

— Atunci asta este. Poate pentru prima dată va accepta şi el un „nu” drept răspuns.

Asta nu era de bun augur. Prostii! Lăs vorbele lui Morgan despre Sullivan să o influenţeze. Dar Morgan nu era un mincinos. Obsesia lui cu mina îl făcuse să-şi imagineze ce eforturi ar fi în stare să depună Sullivan pentru a o obţine. Îi spusese că Sullivan îi lăsase o mulţime de bilete la hotel şi că nu le citise. Presupunea că nu era nimic în a persista în acest fel, atât timp cât această activitate nu se transforma în constrângere. Dar nu avea de gând să stea în acest oraş suficient de mult, încât să fie cicălită să vândă o mină pe care nu era sigură că avea dreptul să o vândă. Şi chiar dacă avea dreptul, nu-i putea face asta lui Morgan.

Petrecu aproape o oră în cada de porţelan şi nu o deranjă că apa se răcise, nu când tânjise după o baie adevărată de mai bine de o săptămână. Abigail îi aduse mâncarea, ceea ce însemna că cina cu gazdele ei fusese amânată, dar servitoarea o avertiză pe Violet că, dacă va fi nevoie, mâine-seară avea să fie dusă pe sus până în sufragerie. Nerăbdarea lui Sullivan vorbea din nou.

Bineînţeles, asta nu avea să fie necesar. Se simţea mult mai bine acum, devenea din nou ea însăşi. Dar se bucurase de întârziere. O dată ce refuza oferta lui Sullivan pentru mină, oricât de generoasă ar fi fost, trebuia să plece din casa lui imediat. Nu se gândea că o va da afară, dar s-ar simţit inconfortabil să rămână. Păcat că nu o invitase la micul dejun. După aceea ar fi putut să plece direct la gară.

Îşi petrecu şi ziua următoare în pat, odihnindu-se cât de mult putea înainte de călătoria spre casă. Cu toate hainele scoase din valiză pentru spălat, îşi găsise agrafele de păr, iar acum avea coafura potrivită. Hainele îi fuseseră returnate curate şi călcate, aşa că se simţea foarte prezentabilă pentru cină. Abigail o conduse spre sufragerie.

Interiorul casei lui Sullivan era la fel de frumos decorat precum faţada din cărămidă a acesteia, care o

impresionase atât de mult când trecuse să vadă unde locuieşte. Merse prin coridoare bine iluminate, acoperite frumos cu covoare, prin camere cu mobilă elegantă, materiale alese cu gust şi văzu veselă, vaze şi oglinzi sclipitoare din argint. Nu era prima care ajunsese la masă.

Kayleigh îi zâmbi şi o salută.

— Vă simţiţi mai bine, domnişoară Mitchell?

— Încă un pic amorţită, răspunse Violet. Dar da, mai bine şi, din nou, cumva, civilizată.

— Tabăra lui Callahan este primitivă, nu-i aşa?

Nu-i confirmă că fusese acolo.

— Tot ce e în afara oraşului este aşa.

Privi în jur în timp ce se apropie de scaunul de lângă cel al lui Kayleigh. Se uită la mobilier şi la obiectele care nu aveau cum să fi fost cumpărate din acest oraş: porţelan fin, tacâmuri din argint, un candelabru de cristal, o masă lungă cu picioare ornate. O făcu să se gândească la visul lui Morgan de a aduce lucruri fine oamenilor din teritoriu. Spera ca el să-şi atingă scopul şi îşi dorea să nu se mai gândească la el.

— Luaţi loc, domnişoara Mitchell, spuse Shawn în timp ce intră în cameră.

Se întoarse şi îl văzu pe bărbatul pe care îl întâlnise când luase cina cu fiica lui, Katie, şi cu logodnicul ei. Shawn Sullivan avea părul şaten grizonant, iar Katie moştenise ochii lui. Purta un costum gri bine croit, zâmbea şi părea la fel de afabil ca-n seara în care îl cunoscuse. Bărbatul acesta nu avea cum să fie atât de abject pe cât îl descrisese Morgan. Înaintă şi îi trase un scaun, nu cel către care se îndrepta ea, ci unul plasat undeva la mijlocul distanţei dintre el şi sora lui, care se aşează ultima la masă.

— Aţi fost mai mult decât amabil oferindu-mi ospitalitatea dumneavoastră, domnule Sullivan.

— Bineînţeles, bineînţeles, cum să nu? Mă bucur că oamenii mei te-au întâlnit şi au putut să te ajute. Ne-am îngrijorat după ce ai plecat din oraş cu Morgan Callahan, după ce a fost văzut în oraş. Ştiu de la fata mea, Katie, că sperai ca el să te conducă la mina tatălui tău, am fost

surprins că a fost de acord. Nu cred că a fost plăcut să negociezi cu cineva atât de încăpăţânat şi de necizelat. Dar acum cred că sunteţi în termeni buni, nu?

O întrebare directă pentru a le confirma presupunerile. Nu avea rost să mai nege sau să încerce să evadeze de această dată, când îi spusese lui Katie acest lucru. Şi nu avea vreo altă scuză pregătită care să explice unde fusese atâta vreme.

— Cumva, răspunse ea. Cel puţin acum nu mă mai acuză că lucrez pentru dumneavoastră.

Shawn râse.

— Aşa a făcut?

Nu era nimic amuzant în frustrarea lui Morgan despre neînţelegerea asta, dar nu avea de gând să fie nepoliticoasă.

— Pentru câteva zile, dar am rezolvat asta.

— Oamenii mei nu l-au întâlnit pe drumul către oraş. Chiar te-a lăsat să vii singură înapoi?

Punea prea multe întrebări despre Morgan.

— Cina va întârzia mult? întrebă ea cu un zâmbet, încercând să nu fie nepoliticoasă pentru că omisese să-i răspundă.

Încuviinţă din cap către unul dintre servitori care stătea tăcut lângă uşă. Câteva momente mai târziu, veni şi primul fel. Spera ca mâncarea să-i distragă atenţia de la Morgan, pentru că interesul lui o făcea să se simtă foarte inconfortabil. Nu voia să dezvăluie nicio informaţie care l-ar fi putut răni pe Morgan sau interesele familiei ei. Dacă Sullivan avea să întrebe unde se afla mina lui Morgan, avea să se ridice şi să plece.

Încercă să-i distragă atenţia şi mai mult cu alte întrebări.

— Katie va locui la Chicago cu soţul ei? M-am gândit să-i fac o scurtă vizită înainte să mă întorc în Anglia.

— Soţul ei are casa lui în Chicago, da, îi răspunse el, dar o fixă cu privirea. Ar trebui să-l informez pe şerif că domnul Callahan te-a lăsat în sălbăticie să mori? Asta nu vrei să ne spui?

Icni.

— Nu a făcut aşa ceva! Pur şi simplu, nu era pregătit să vină în oraş, dar eu eram, aşa că am plecat ca să mă întorc în Philadelphia. Fraţii mei se vor ocupa de mină de acum înainte.

— Dar nu sunt aici, nu?

— Nu, sunt încă în est.

— Te-ai întors atâta drum doar ca să-i duci la mine? spuse el neîncrezător. Aş putea să-l pun pe unul dintre oamenii mei să facă asta pentru tine.

Să se întoarcă în Montana nu era un gând plăcut, dar ştiuse când se furişase de lângă Morgan ca s-ar putea să se întâmple asta. Să-i aştepte pe fraţii ei să vină în Butte era o opţiune şi mai puţin atrăgătoare. De fapt, le putea da instrucţiuni, să le deseneze o hartă sumară. Acum ştia zona muntoasă. Chiar dacă nu şi pe care defileu să urce, dar erau doar câteva, aşa că puteau găsi locul corect doar în câteva ore. O cuprinse un val de uşurare, putea să prindă trenul de dimineaţă!

— Nu ştii unde este, aşa că mă întreb cum ai putea să mă ajuţi? îi reaminti ea lui Shawn când îi auzi propunerea.

— Pentru că îmi vei arăta tu înainte să pleci din oraş, aşa nu va trebui să te întorci ca să faci pe călăuza pentru fraţii tăi. Ai trecut prin multe, aşa că sunt sigur că nu mai vrei să vezi Butte prea curând.

Insistenţa omului devenea enervantă. Dar nu avea de gând să admită că ştia unde era mina, în plus, avea şi o alternativă pentru problema pe care el o prezisese, fără a recunoaşte că era vreo problemă.

— Foarte drăguţ din partea ta, dar Morgan poate…

— Morgan are obiceiul de a se asigura că nu este văzut când vine în oraş şi nici mesajele nu şi le ridică. Rudele tale vor ajunge să fie blocate în acest oraş aşteptând pe cineva care nu o să vină, o întrerupse el.

Era şi mai enervată de faptul că ceea ce spunea el putea fi adevărat. Morgan s-ar putea să nu accepte biletele pe care fraţii săi aveau să i le lase. S-ar putea să fie prea furios pe ea pentru a negocia cu Daniel şi Evan, deşi, cu

siguranţă, şi-ar fi dorit ca fraţii ei să lucreze în mine suficient de mult pentru a-i plăti împrumutul de 3.000 de dolari. Pur şi simplu, nu avea de unde să ştie cum avea să reacţioneze, dar ştia că nu ar fi iertat-o niciodată dacă l-ar fi condus pe Shawn Sullivan la mina lui. De asta era sigură.

Îşi dorea că Sullivan să nu pară atât de sincer, ceea ce îi făcea sarcina de a-i refuza oferta şi mai grea. Dar efectiv nu avea nevoie de ajutorul lui şi nici nu credea că el îi vrea binele. Nu avea de gând să-i spună asta.

— Vreau să plec acasă şi să uit de acest chin oribil, reiteră ea.

— Sigur, şi poţi să faci asta de îndată ce-mi arăţi unde este noua mea mină. Îţi voi plăti 100.000 de dolari pentru ea. Nu vei pleca acasă cu mâna goală şi nici nu va mai trebui să vii vreodată în vest.

Rămase uimită auzind oferta. O persoană normală ar fi acceptat-o imediat, însă Violet suspectă că Sullivan îi făcuse această propunere, cu o sumă atât de mare, tocmai pentru că mina valora mult mai mult de atât. Sau se gândea că va mai obţine încă o mină pe gratis, pe a lui Morgan. Mina mea? Era atât de sigur că nu avea să-l refuze? Sau poate nici nu ar conta odată ce ştia locul unde se afla mina? Trebuia să tragă de timp.

— Sunteţi foarte generos, însă nu este o decizie pe care pot să o iau fără să discut cu fraţii mei. Vă asigur că o să vorbesc cu ei despre asta de îndată ce o să ajung acasă. Cel mai probabil vor accepta oferta dumneavoastră. Ei sunt domni, nu mineri. Dar nu pot să iau această decizie de una singură.

— Atunci le poţi trimite o telegramă mâine-dimineaţă.

O hărţuia. Acest bărbat chiar nu accepta nu drept răspuns.

— Nu, îi răspunse sincer. Este un lucru mult prea important pentru a fi discutat prin telegrame. Decizia va fi luată când ajung acasă, domnule!

— Atunci vom pleca mâine la prima oră. Poţi să-mi arăţi mina mâine, pentru ca atunci când tu şi fraţii tăi îmi veţi accepta oferta niciunul dintre voi să nu mai trebuiască

să se întoarcă aici. Sunt mărinimos, domnişoara Mitchell. Ţine minte asta!

Se ridică şi ieşi înainte ca ea să-i răspundă la avertizare. Nu îl refuzase deja? Nu o auzise cumva? În orice caz, singurul lucru pe care avea să-l facă dimineaţă era să prindă trenul.

Capitolul 34

Ce cină oribilă se dovedise, se gândi Violet când rămase în sufragerie cu sora lui Sullivan, care nici măcar nu încerca să-şi ascundă nemulţumirea faţa de răspunsul pe care i-l dăduse fratelui ei. Deşi se simţea inconfortabil, termină cina de parcă nimic neplăcut nu se întâmplase. Amintirea unei zile şi jumătate petrecute fără mâncare o făcuse să mănânce. Cel puţin Kayleigh era tăcută. Violet aşteptă ca servitorii să strângă vasele pentru a vorbi.

— Nu are niciun motiv ca să mă preseze în felul acesta.

— Doar că a aşteptat suficient de mult.

Pentru ceva la care nu avea niciun drept? De ce fusese povara asta lăsată la uşa ei? Nu voia să se certe cu Kayleigh, aşa că se mulţumi săi sublinieze:

— O să aibă răspunsul nostru într-o săptămână.

— Există un singur răspuns pentru atâta generozitate sau chiar nu ai bunul-simţ să-ţi dai seama că fratele meu ţi-a oferit prea mult?

Oare aşa să fie? Femeia nu avea de unde să ştie ce era prea mult şi ce prea puţin. Morgan îi spusese că argintul din mina lui şi a tatălui ei era o comoară. Văzuse asta cu propriii ochi, pe pereţi, pe podea şi în tavanele ambelor mine. Dar nimic din acestea nu conta, întrucât mina nu era a ei şi nu credea că avea cum să vândă partea ei din acest parteneriat neoficial. Nu că ar fi făcut asta. Nu voia să le explice nimic acestor oameni.

Se forţă să fie politicoasă, îi mulţumi lui Kayleigh

pentru cină şi se întoarse în camera ei. Să plece în noaptea asta? Era clar că nu mai era bine-venită în casă. Dar să meargă la hotel la ora asta, nu, o noapte aici nu avea să-i facă rău şi poate nici nu avea să-i vadă pe cei din familia Sullivan dacă pleca dimineaţa devreme.

În mijlocul nopţii ceva o împunse pe o parte, trezind-o. Prima dată se gândi ca Morgan o găsise şi că avea să o răpească iar. Dar când aprinse lampa, încet, văzu puşca şi cine o ţinea.

— Abigail?

— Şşşt, şopti femeia. Nu vorbi încă. Urmează-mă!

Violet îngheţă pe loc de uimire. Femeia îi păruse simpatică în aceste două zile, dar nu ştia că ea şi Abigail stăteau în ceea ce s-ar fi numit o gospodărie ostilă. Puşca era îndreptată în altă direcţie. Privi către fereastra deschisă.

— Nu ai nevoie de asta. Sunt de partea ta. O să vezi de ce în câteva minute.

Violet nu o crezu. Nu ar fi fost nevoie de o puşcă dacă Abigail spunea adevărul. Încercă să tragă de timp.

— Trebuie să mă îmbrac.

— Şşşt, şuieră mai puternic, îndreptând puşca către ea. Vino aşa cum eşti!

Se ridică din pat precaută, întrebându-se dacă avea cum să-i smulgă puşca fără a fi împuşcată. Ajungând la uşă, Abigail îi spusese să o deschidă şi apoi o împinse înainte, departe de scările care duceau la primul etaj. Împinsă de la spate, Violet ajunsese la un alt colţ şi la o nouă scară, care era îngustă şi în spirală şi care ducea la al treilea etaj sau în pod.

S-ar fi împotrivit acolo dacă Abigail nu ar fi împins-o din spate cu puşca ţintuită pe şira spinării, forţând-o să urce scările. Se gândise ca Abigail era o femeie drăguţă. Ce judecător nechibzuit de caractere era! Probabil Sullivan îi ordonase asta. Dar de ce să fi trimis o femeie ca să rezolve o treabă urâtă ca asta?

Când ajunseră la uşă, în capătul scărilor, Abigail îi şopti:

— Deschide-o!

Era o lampă acolo, cu lumină difuză, iluminând un tavan oblic.

Tot felul de cutii şi mobilă erau stocate aici, înghesuite una în alta, lăsând un spaţiu mic pentru un pat îngust. Persoana care stătea aici se ridică o dată ce ele intrară.

Violet nu putea să mai facă niciun pas, oripilată, surescitată, teribil de confuză.

— Eşti chiar tu?

— Vino mai aproape, Vi!

Oh, Doamne, era Charles, vocea şi faţa lui. Începu să plângă de bucurie.

— Tati!

Alergă către pat să-şi îmbrăţişeze tatăl, se agăţă de el puternic, de teamă să nu dispară iar. Nu era mort! Nu era mort! Doamne, dă să nu fie un vis!

— Lasă-mă să mă uit la tine, draga mea!

— Nu încă. Nu vreau să mă trezesc. Doar ţine-mă aşa cum o făceai.

Îi şterse lacrimile de pe obraji. Îi simţise atingerea. Nu visa.

— Cum e posibil? Te-au îngropat!

— Cine sau ce au îngropat – nu am fost eu.

Se dădu în spate pentru a-i privi faţa, faţa frumoasă, un pic mai în vârstă, dar încă faţa tatălui ei drag.

— Eşti viu. Asta este… O, nici nu-ţi imaginezi!

— Mă bucur să te văd, scumpa mea. Dar ce cauţi aici? Nu ar trebui să te amesteci în aceste treburi murdare.

— Daniel mi-a scris la Londra, rugându-mă să mă întorc acasă să vă ajut cu o situaţie urgentă. Am fost şocată să-i găsesc pe fraţii mei în condiţii îngrijorătoare şi în pericol de a pierde casa.

— De ce? Le-am lăsat suficienţi bani.

— Nu, i-au cheltuit încercând să menţină aparenţele aşa cum le-ai spus, aşa că am venit să te caut.

Suspină.

— Ar fi trebuit să fie suficient şi ar fi fost, dacă nu

aveam acel accident. Unde sunt fraţii tăi acum?

— În Philadelphia.

— Am trei copii, doi sunt ditamai bărbaţii şi vine fiica mea în acest teritoriu sălbatic, singură, să mă caute?

Părea foarte supărat pe băieţi aşa că se grăbi să-i explice:

— Încercau să menţină totul acasă sub control şi să se descurce şi cu bancherul care venise deja ca să pună sechestru pe casa. Evan e atât de disperat că a început să curteze o moştenitoare pe care eu sper că nu va trebui să o ia de nevastă acum, pentru că nu părea că i-ar fi plăcut de ea.

Charles îşi scutură capul cu tristeţe.

— Este doar vina mea, am fost nesăbuit cu moştenirea. Eu sunt cel care nu a făcut tot ce trebuia pentru copiii lui. Îmi pare foarte rău, scumpo!

— Nu mai contează, îl asigură ea. Nici nu-mi mai pasă dacă-mi mai fac vreodată debutul în Londra. Mă bucur atât de mult că eşti viu!

— De cât timp eşti în Montana?

— De câteva săptămâni, spuse ea evaziv. Când mi s-a dat acea veste oribilă despre tine, am încercat să-ţi găsesc mina să văd dacă puteam să salvez casa şi l-am întâlnit pe Morgan…

— Ce părere ai despre el? o întrerupse el.

— Oh, nu mă face să încep!

Tatăl ei râse, îmbrăţişând-o strâns.

— E nevoie de timp ca să te obişnuieşti cu el.

— Dar te place, asta e clar. Ne-a împrumutat banii ca să plătim de tot împrumutul, aşa că nu trebuie să te mai îngrijorezi pentru asta. Acum ce cauţi în pod?

— L-au cărat inconştient, spuse Abigail din spatele ei.

Menajera! Uitase că Abigail era în cameră.

— De ce nu mi-ai spus că tatăl meu este în viaţă?

— Şi să fi primit această reacţie zgomotoasă din partea ta de faţă cu Kayleigh şi domnul Sullivan, care te-ar fi auzit? Nu trebuie să afle că tatăl tău este viu, altfel nu avem nicio şansă să-l scoatem de aici în siguranţă. Îmi pare

rău că te-am speriat cu puşca, dar era necesar ca să vii în linişte.

— Să nu o judeci pe Abby, spuse Charles. Era nervoasă că trebuia să te aducă aici fără a fi văzută.

— Cu privire la întrebarea ta, continuă Abigail. Au făcut mişelia asta de îndată ce doctorul Cantry a plecat din oraş şi doctorul minerilor i-a luat locul, aşa cum face de obicei. Câţiva dintre oamenii lui Sullivan l-au scos pe furiş pe Charles din casa doctorului şi l-au adus aici noaptea. L-am îngropat a doua zi, teoretic, şi l-au informat pe doctorul Cantry despre asta când s-a întors în oraş. De atunci tatăl tău este prizonier.

Violet îşi scutură capul, o ameţeau ultimele informaţii.

— Wilson părea să fie un doctor adevărat.

— Este, spuse Abigail dispreţuitor, dar e la cheremul proprietarilor de mină şi face orice îi spun aceştia şi nici nu pune întrebări.

— Dar de ce e tata prizonier?

— Întrebarea mai bună este de ce ai venit tu în casa lui Sullivan? întrebă Charles.

Violet ezită pentru un moment, gândindu-se la o explicaţie care să fie adevărată, dar fără să facă scandal.

— Odată ce Morgan a fost de acord să-ţi plătească împrumutul trebuia să mă întorc la civilizaţie, dar el voia să aştepte până săptămâna următoare să mă aducă înapoi. Am cam fugit fără să-i zic nimic. N-o spune! Ştiu că nu a fost o decizie înţeleaptă. Eram aproape de Butte când m-am întâlnit cu oamenii lui Sullivan, am leşinat şi m-au adus aici.

— Nu, draga mea, zise Abigail. I-am auzit pe bărbaţi vorbind cu domnul Sullivan. Ştiau că se întâlniseră cu Violet Mitchell când ţi-au auzit accentul britanic. Au pus laudanum peste bandana pe care ţi-au dat-o pentru a te adormi şi a te aduce aici.

Violet începu să tremure văzând furia de pe chipul tatălui ei.

— De aia bandana mirosea ciudat. Nu-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat până să mă trezesc în această

casă!

— Mizerabil! spuse Charles, scuturându-şi capul. Eu sunt în acest pod de aproape şase săptămâni. Sunt chiar bucuros că am fost lăsat inconştient în majoritatea timpului. M-am trezit abia acum câteva zile. Îi oferi lui Abigail un zâmbet generos înainte de a continua: Această femeie este îngerul meu păzitor. Este singura persoană din casă cu o busolă morală puternică şi infailibilă.

Abigail roşi.

— Am refuzat să fiu partenera lui Sullivan în astfel de răutăţi, deşi Kayleigh m-a ameninţat că mă va băga la puşcărie pentru furt, dacă voi spune cuiva că-l ascundem pe Charles aici. Este de neconceput ce i-au făcut acestui bărbat onorabil!

— Îţi mulţumesc pentru că ai avut grijă de el, îi spuse Violet cu sinceritate, apoi îl privi atent pe tatăl ei.

— Nu mi-ai spus de ce eşti prizonier aici!

— Abigail l-a auzit pe Sullivan dând ordine oamenilor săi. Aşteaptă să-mi revin ca să-i spun unde este mina. Charles părea feroce dintr-odată. Dar nu am de gând să-i spun nimic, indiferent ce se va întâmpla. Nu-mi vând partenerul, iar banii făcuţi la mină sunt pentru copiii mei!

Violet era îngrozită, imaginându-şi ce i-ar fi făcut Sullivan şi oamenii săi pentru a obţine această informaţie şi o privi disperată pe menajeră.

— De ce face atâtea lucruri teribile Sullivan pentru a lua mina tatii şi a lui Morgan, când are şi el una? Mina lui din Butte nu mai are argint?

— Nu încă, dar nu mai durează mult. Este avar şi vrea bani şi putere, niciunul dintre aceste lucruri nu va fi vreodată suficient şi nu vrea ca altcineva să-i poată contesta poziţia de rege al argintului. A fost furios când a aflat că Callahan începea să-i ia acest titlu. Cum este puternic şi bogat, nimeni nu-i spusese nu, cu excepţia lui Morgan Callahan. Asta l-a făcut pe Sullivan nervos şi mai hotărât ca niciodată. E unul dintre acei oameni cărora nu le pasă ce trebuie să facă pentru a ajunge unde-şi doresc.

Violet îi spusese lui Sullivan nu, iar asta o neliniştea

acum.

— Nu poţi să-l aduci pe şerif aici?

Abigail oftă.

— Nu e chiar aşa simplu. Şeriful Gibson e un om bun, dar nu m-ar crede niciodată pe mine, un nimeni, o menajeră, dacă i-aş spune că angajatorul meu, unul dintre cei mai bogaţi şi puternici proprietari de mină din acest teritoriu îl ţine prizonier pe tatăl tău în pod. E o acuzaţie incredibilă. Şeriful nu l-ar insulta niciodată pe domnul Sullivan prin a-i cere să-i percheziţioneze casa fără un motiv bun. Şi cine ştie ce mi-ar face domnul Sullivan dacă ar afla că eu am fost la şerif? Mă tem că mai degrabă l-ar ucide pe Charles decât să-l lase ca dovadă care-l poate incrimina.

— Dar un mormânt gol? Asta ar fi dovadă, nu?

— Dar nu e gol. De fapt este un cadavru acolo, unul dintre minerii care muriseră şi nu fusese îngropat. Dar Charles nu trebuia să fi fost atâta vreme aici, domnul Sullivan intenţiona să negocieze cu el când îşi revenea ca să nu mai aibă de-a face cu Callahan. Să-l schimbe pe el cu mina lui Callahan era planul de rezervă, dar băiatul nu şi-a ridicat niciodată mesajele pe care Sullivan i le-a lăsat la hotel.

— Bilete de răscumpărare? Iată dovada noastră!

Abigail scutură capul în semn de negare.

— Am văzut unul dintre ele înainte de a fi livrat. Nu menţiona nimic de răscumpărare. Este prea deştept pentru a se lăsa implicat în asta. Spunea ca cererile lui vor fi făcute personal, fără martori.

— Dar nu o să meargă. Nu cred că există ceva care să-l facă pe Morgan să renunţe la mina lui.

— Nu crezi că poate-l judeci greşit? întrebă Charles îngrijorat. Cu mine a fost întotdeauna bun, Violet, şi nici nu trebuia să mă ajute. Şi mi-a şi dat tot argintul, deşi nu trebuia să facă asta.

— Dar mina drept răscumpărare? E obsedat de afurisita de mină.

— Chiar dacă nu i-ar fi dat-o lui Sullivan, m-ar fi salvat

dacă ar fi ştiut de asta. Nu mă îndoiesc!

Roşi pentru că nici ea nu se îndoia de asta. Morgan o salvase, nu-i aşa? Îşi riscase viaţa pentru asta. Şi avusese dreptate în legătură cu Shawn Sullivan. Bărbatul avea să recurgă la toate mijloacele posibile pentru a obţine ce-şi dorea, inclusiv la răpire şi crimă. Se temea doar de ce avea să se întâmple cu tatăl ei, dacă Morgan nu avea să accepte cererile lui Sullivan.

Începu să se simtă prinsă în capcană.

— Ar trebui să plecăm acum cât toţi dorm.

— Nu putem, spuse Abigail. Atât timp cât Sullivan e în casă, gărzile lui se află de jur-împrejur. Nici nu putem să ne strecurăm pe fereastră fără să ne vadă cineva, nu că ar fi tatăl tău în stare de aşa ceva. E încă foarte slăbit.

— Nu pot să plec fără tine, insistă Violet.

— Nu asculţi cu atenţie, draga mea. Eşti la fel de prizonieră în casa asta, doar că nu ţi-au spus asta clar, pentru că nu ai încercat să fugi.

— Abby nu e melodramatică, Violet, clarifică şi Charles. Sullivan şi oamenii lui au venit în pod alaltăieri. Credeau că sunt inconştient şi se certau despre cum să scape de mine. Şi-au pierdut răbdarea aşteptând să mă trezesc. Şi eu sunt surprins că nu m-am dat de gol, cu ei stând deasupra mea vorbind despre cum aveau să mă omoare în doar câteva săptămâni.

— O să se întâmple mai repede, acum că te au pe tine, copilă, îi avertiză Abigail. Se vor folosi de el împotriva ta, dacă nu o să cooperezi cu ei şi nu-i duci la mine. Dar nici când vor avea ce-şi doresc, n-o să vă poată da drumul. Aşa că astea trebuie rezolvate cât mai repede.

— Cum?

Violet era îngrozită atât pentru tatăl ei, cât şi pentru ea.

— Plănuieşte să te lase cu oamenii lui dimineaţă. Este sigur că-i poţi duce la mina lui Callahan pentru că ai mai fost acolo. Poţi?

— Da, pot. Dar când Morgan m-a dus acolo a mers pe un drum ocolitor care a durat cu o zi în plus, mai mult, m-a

şi legat la ochi pentru ultimele şase ore din călătoria noastră, ca să nu pot aduce pe nimeni acolo.

Charles râmji.

— Asta e perfect, poţi spune cu sinceritate că ţi-au trebuit două zile ca să ajungi, deşi e la o jumătate de zi de aici. Încearcă să rămâi pe partea de est cât mai mult ca şeriful să te găsească uşor.

Îi privi pe amândoi.

— Voi doi aţi planificat deja asta?

Abigail încuviinţă.

— Şi ca să meargă totul, trebuie să te duci cu Sullivan de bunăvoie. Dacă va fi nevoit să te ameninţe şi să-ţi spună că tatăl tău este viu, să te ameninţe că o să-l ucidă, o să lase mult mai mulţi oameni în urmă pentru a păzi casa şi nu o să-l mai pot ajuta pe Charles să scape.

— Nu sunt servitori aici care ar putea să te oprească? o întrebă Violet.

— Nu vor face asta, dar Kayleigh ar putea să încerce. Cu toate acestea, ea pleacă din casă în fiecare zi pentru un motiv sau altul, de obicei înainte de prânz. Vom pleca de îndată ce ea pleacă şi vom merge direct la şerif. Şi o să număr cu câţi oameni va pleca Sullivan ca să mă asigur că şeriful va avea mai mulţi. Aşa că, cooperează pe cât poţi. Ai putea să faci asta cu dispreţ, dacă crezi că ajută. Am ascultat în seara asta conversaţia de la cină şi refuzul tău de a-l duce la mină. Pur şi simplu pleacă cât mai departe de oraş până să recunoşti ca nu ştii unde sunt minele. Avem nevoie de cel puţin o jumătate de zi pentru a ajunge la şerif, iar el s-ar putea să aibă nevoie de câteva ore pentru a aduna potera.

Violet încuviinţă, încercând să nu arate cât de îngrijorată şi speriată era. Îşi dorea ca Morgan să fi fost cu ea să o ajute cu toate astea. Tatăl ei îi simţi nelinişstea.

— Îmi pare rău că te fac să treci prin această situaţie periculoasă. Dar sunt atât de mândru de femeia curajoasă şi capabilă care ai devenit. Am încredere că îţi vei menţine capul limpede şi că-l vei conduce pe Sullivan şi pe oamenii lui departe până când şeriful îi va putea prinde.

Zâmbi uşor, însă pentru a-l linişti pe tatăl ei, glumi.

— Se pare că iar voi dormi afară mâine-noapte.

— Trebuie doar să tragi de timp pentru noi mâine, suficient ca şeriful să te ajungă din urmă. Poţi să faci asta?

— Bineînţeles, spuse Violet. Oricum ce altă opţiune aş avea?

Capitolul 35

Patru zile. Morgan crezu că avea să o găsească pe Violet în acest răstimp într-un mod sau altul. Căutase prin toate hotelurile şi pensiunile din Butte, verificase la gară pentru a se asigura că nu-şi cumpărase bilet, pierduse o jumătate de zi păzind casa lui Shawn Sullivan, deşi asta fusese o pierdere de timp. Şi în fiecare zi se întorsese pentru a căuta la sud, la nord şi chiar o zi întreagă şi la est.

Furia îl făcea să continue, nu-l lăsa să renunţe. O simţise încă din momentul în care îşi dăduse seama că se furişase şi fugise în timp ce el era în mină. Singura zi în care nu venise la cină, la naiba! Şi făcuse asta după ce au făcut dragoste, după ce se simţise atât de aproape de ea, mai aproape decât de orice femeie. Şi ea începuse cerându-i să o sărute şi spunându-i să nu se oprească. Să fi fost acesta modul ei de a-i mulţumi pentru că ştia că avea să plece? Totuşi, îşi amintise cât de supărată era în ziua în care fusese capturată de hoţi şi îi văzuse murind.

Era o domnişoară tânără, departe de lumea ei, care fusese speriată în acea noapte şi care avusese nevoie de confort şi de protecţie, şi deşi îl dorise pe moment, probabil regreta ceea ce făcuse. Bineînţeles că regreta. Era obişnuită să fie atât de sofisticată, dintr-o familie de nobili, şi chiar vorbise despre faptul că voia să se mărite cu unul. Nu s-ar fi mulţumit cu un om al munţilor, miner, ca el. Încă un lucru care să-l înfurie, că nu credea că era suficient de bun pentru ea.

Nimic din ce s-ar fi putut întâmpla ca să explice toate

astea nu-i putea domoli furia. Plecase exact după ce obţinuse ce voia de la el, banii pentru a plăti împrumutul familiei şi parteneriatul cu mina care avea să ţină suficient de mult încât să-l plătească înapoi. Oare ar fi rămas dacă ar fi fost de acord să devină parteneri permanenţi? Posibil, nu avea de unde să ştie.

Nu putea să ghicească unde plecase. Asta era problema. De asta nu o găsise încă. Ploaia şterse urmele de copite, iar el se pricepuse prea bine în a o zăpăci în ceea ce priveşte poziţia minelor. Călărise şi până la Dillon, ultimul oraş înainte de Butte, unde trecuse trenul ei la venire, pentru a vedea dacă mersese acolo ca să-şi cumpere bilet. Asta dacă-şi amintea acel oraş de când venise prima dată spre Butte. Dacă mersese direct spre vest şi se întâlnise cu linia de cale ferată, era posibil să creadă că este aproape de Dillon şi să se fi îndreptat la sud spre el. Dar nu era nici acolo, iar furia lui se transformă în teamă. Patru zile nenorocite. Oare supravieţuise pe căldura asta, fără mâncare?

Cu o seară în urmă se întorsese la cabana lui pentru câteva ore de somn şi pentru a verifica dacă Texas îi lăsase vreun bilet. Prietenul lui o căuta şi el pe Violet, dar ultimul bilet nu era încurajator, niciunul nu fusese. Morgan dormise până la prânz, pierduse prea mult din zi, dar nu era mirat, dormise atât de puţin de când îl părăsise ea. Îl părăsise? Părea personal, deşi nu ar fi trebuit.

Intenţiona să verifice din nou în Butte şi în Helena în acea zi, dar fiind cam târziu, se hotărî să aştepte până a doua zi ca să se ducă în Helena. Poate ea mersese acolo să se ascundă până aveau să vină fraţii ei.

Morgan călări pe drum de la nord la est. La jumătatea drumului văzu un nor de praf, nu la fel de mare ca atunci când treceau diligenţele, dar suficient de mare încât să indice că erau ceva călăreţi. Se opri şi privi prin binoclul lui Charley. Opt cai care mergeau la pas şi o recunoscu pe Violet imediat. Cine ar fi putut rata acea umbrelă stupidă?

Uşurarea fusese uriaşă până observă cine călărea lângă ea, atunci furia i se reîntoarse, mai rea ca niciodată –

chiar era complice cu Shawn Sullivan.

Oare bărbatul îi promisese o avere pentru mina ei în seara în care se întâlniseră la hotel? Trebuia doar să ajungă la mină şi făcuse asta, iar acum îl conducea către minele lor pentru definitivarea tranzacţiei. Lui Sullivan nu i-ar fi păsat că nu avea dreptul să vândă mina lui Charley, ar fi plătit la fel de mult pentru loc.

Erau aproape acolo, aveau să-l observe când treceau pentru a se îndrepta spre sud. Era atât de nervos, încât nici nu se putea gândi cum avea să-i ţină departe de muntele lui. Erau prea aproape oricum, iar ea îi conducea direct într-acolo. Chiar o judecase greşit. *Pentru asta* îşi ceruse scuze oferindu-şi trupul drept cadou. Ştiuse dintotdeauna că avea să-l trădeze.

Se întorsese spre munte pentru a se ascunde în prima dumbravă, cu un kilometru înainte de tabăra lui Texas. Când folosi binoclul din nou, grupul lui Sullivan nu mai era. Aşteptă, fără să ştie prea bine cum avea să rezolve asta. Să tragă primul glonţ? El se adăpostise, ei, nu. Sau poate mai bine să meargă să arunce în aer ambele mine înainte să ajungă ei. Ăsta era un plan cu care putea să trăiască şi avea să-i întreacă până în oraş ca să invalideze revendicarea lui Charley asupra minei. Răzbunarea în cele mai mici detalii. Atunci de ce se simţea aşa? De ce avea un sentiment ciudat în stomac?

Îndreptă binoclul din nou, apoi se încruntă văzând că norul de praf nu se apropia.

Se întoarse în drum şi tot nu-l vedea. Ce naiba? Merse în continuare şi când ajunse la drum văzu urmele norului lor de praf ducând dincolo de munte.

Începu să râdă. Nu ştia unde erau minele. Găsise drumul către Butte pentru că avusese noroc sau poate întâlnise pe cineva care îi arătase calea?

Începu să-i urmărească, rămânând suficient de în urmă încât să poată vedea doar norul de praf cu binoclul. Când aveau să-şi ridice tabăra la noapte şi să doarmă, avea să o răpească din nou. Nu avea de gând să o lase cu Sullivan suficient de mult încât să-şi dea seama unde erau

minele. Avea să o ducă direct la biroul de revendicări din Butte şi s-o oblige să vadă cum va invalida cererea lui Charley. Era exact ce merita, din punctul lui de vedere.

Capitolul 36

Pistolul lui Violet era în valiză. Nimeni nu o verificase să vadă dacă avea o armă sau nu, probabil pentru că era femeie. I se spusese să lase valiza în urmă, că nu va avea nevoie de ea, dar refuzase, aşa că unul dintre oameni o legase de şaua ei. Faptul că avea propria armă atât de aproape era singurul lucru care o făcuse să nu se panicheze pe drumul acela lung înconjurată de paznici care aveau chipuri de oameni care trecuseră prin multe.

Cu siguranţă nu erau minerii lui Shawn, fiecare cu pistoale la brâu şi puşti în să purtau veste, îşi lăsaseră hainele, avea să fie încă o zi toridă. Aceştia erau cel mai probabil bărbaţii despre care Morgan îi povestise că spărseseră lăzile lor în staţia de tren şi îl bătuseră pe tatăl ei pe alee. Irlandezi din est, probabil din Chicago, de unde era Shawn, cărora nu le păsa dacă încălcau legea, aşa cum nici patronului lor nu-i păsa.

Kayleigh o trezise la şase dimineaţa, spunându-i să se îmbrace pentru călătorie, de parcă fusese de acord cu asta.

— O idee excelentă, în cazul în care fraţii mei vor fi de acord să vândă mina.

— Oh?

— În mod clar niciunul dintre noi nu va trebui să se mai întoarcă dacă fratele tău ştie unde este mina.

— Bineînţeles, îi zâmbi Kayleigh. Eşti inteligentă dacă ai început să înţelegi asta, fetiţo.

Întârziaseră cu plecarea din cauza unei urgenţe la mâna lui Sullivan, de care trebuiseră să se ocupe, aşa că plecară pe la nouă dimineaţa. Îi avertizase înainte de a pleca că drumul până la mine avea să dureze o zi şi jumătate. Crezuse că pregătirea proviziilor pentru mai mult timp avea să-i întârzie, însă aparent se pregătiseră pentru

câteva zile de călătorie.

Era încă o zi toridă, iar Violet nu se putea opri din a-şi face griji. Planul acesta sunase atât de bine când îl discutase cu Abigail şi tatăl ei, dar dacă Abigail era parte din planul lui Sullivan şi doar se prefăcea că era de partea lor? Oare menajera îl scosese pe Charles din casă în acea zi? Avea şeriful să apară să o salveze?

Fu mulţumită când trecură de muntele lui Morgan. Avusese grijă să nu se uite deloc în acea direcţie. Dar când înnoptară Shawn Sullivan începu să-şi arate nerăbdarea. O însoţi lângă focul de tabără, îl pornise unul dintre cei trei oameni de-ai lui şi erau suficient de aproape de drum ca şeriful să vadă lumina, asta dacă nu se oprise şi el să înnopteze.

Sullivan părea frustrat şi obosit, dar tonul lui fu ferm când o ameninţă.

— Dacă ai minţit despre cât o să dureze această călătorie…

— Nu am minţit, îl întrerupse ea. A durat o zi întreaga şi jumătate din următoarea ca să ajungem acolo, plus încă câteva ore în care Morgan a călărit noaptea. Ultimul lucru pe care l-am văzut înainte să mă lege la ochi au fost cei trei munţi aflaţi la mare distanţă, în direcţii diferite, nord, sud şi est, similar cu locul unde suntem acum. Nu ştiu către care s-a îndreptat după aceea.

— Dar ai reuşit să te întorci în Butte. Nu-ţi aminteşti ruta aceea?

— Ce am reuşit a fost să mă rătăcesc pentru o zi şi jumătate până am avut norocul să mă întâlnesc cu oamenii tăi. Singura mea presupunere e ca minele sunt la nord de locul unde ne aflăm, pentru că el a mers spre nord înainte să mă lege la ochi.

Se întoarse, iar ea începu să tremure de îndată ce el nu se mai uită la ea. Nu ştia ce avea să facă dacă şeriful nu ajungea curând, cel puţin înaintea zorilor. Putea să-i mai ţină pe drumul acela cam vreo trei ore, pentru că deja îi spusese lui Sullivan că se îndreptaseră spre nord. Trebuia să aleagă un loc ca să facă asta atât timp cât munţii erau

încă la vedere. Oare şeriful avea să le observe urmele a doua zi dacă se oprise din căutare noaptea? La naiba, unde era? Trebuia să fi ajuns deja.

I se permisese să doarmă singură lângă unul dintre focurile de tabără, la mică distanţă de bărbaţi. Dar nu putea să doarmă, era atentă la fiecare sunet, o pumă, un fornăit, trosnetul flăcărilor, greierii care ţârâiau prea tare, dar sunetul pe care şi-l dorea, apropierea poterei, nu venea. Îi venea să plângă, dar se stăpânea. Voia să evadeze şi se gândi cum să facă asta. Nu putea să dea de gol planul ei, să dezvăluie că de fapt nu coopera, aşa că se forţă să aibă încredere în Abigail şi în şerif. Nu putea să-şi piardă curajul în acest moment!

Simţi o mână peste gură. Nu-l auzise venind, dar îl văzuse clar în lumina focului, Morgan stătea aplecat peste ea. Venise să o salveze iar! Chiar îi păsa de ea. Încercă să se ridice. Mâna de pe gura o strânse mai tare. Credea că avea să-l dea de gol?

Înainte să înţeleagă ce se întâmplase, o ridică, o aruncă peste umăr şi se mişcă în linişte părăsind tabăra lui Sullivan. Apoi începu să fugă. Simţea durerea loviturilor în timp ce sărea între umărul şi spatele lui, abia reuşind să respire. Cât avea să alerge şi să o care aşa? Când o aşeză pe pământ, în sfârşit, se aplecă pentru a trage aer în piept.

Morgan stătea deasupra ei şi îl văzu pe Caesar şchiopătând în apropiere. Violet se ridică şi îi şopti:

— Mulţumesc pentru că m-ai salvat din nou. Situaţia nu e aşa cu pare. Nu-l duceam pe Sullivan la…

— Taci!

Părea atât de furios, încât nu putu să tacă şi zise:

— Nu te-am trădat!

Morgan o prinse de umeri.

— Nu vreau să-ţi aud minciunile.

O strânse în braţe şi o sărută pasional, dur, profund. Ea îl luă pe după gât şi se lipi cu tot trupul de el, răspunzându-i cu aceeaşi pasiune, uşurată că venise după ea, încântată de intensitatea dorinţei lui şi de felul cum mâna lui o mângâia pe spate, apropiind-o şi mai mult. Dar

zisese ca minţea? Trebuia să-l facă să înţeleagă.

Ea îl împinse cu mâinile şi îl forţă să nu o mai sărute. Când îl privi, se înspăimântă de ura din ochii lui, o mai văzuse o dată, în seara în care îl ameninţase cu puşca.

— Te înşeli…

— Nu, tu ai făcut o greşeală. Trebuia să-ţi arăţi adevărata faţă mai devreme. Ne-am fi distrat mai mult în cabană înainte să mă vinzi lui Sullivan.

— Nu e adevărat! Se chinui să pună ceva distanţă între ei, însă Morgan o strângea. Sunt aici ca să ajut…

Amândoi încremeniră la auzul sunetelor de pistoale.

— Dă-i drumul domnişoarei sau o să primeşti mai multe gloanţe în spate.

Violet icni. Oh, Doamne, erau oameni cu pistoalele îndreptate spre ei. Erau gărzile lui Sullivan.

Morgan îi dădu drumul. Unul dintre paznici îi confiscă pistolul, Coltul. Un altul se apropie.

— Sunteţi bine, domnişoară?

Ea încuviinţă. Al treilea îl luă pe Caesar înainte să pornească către tabăra lui Sullivan, doi dintre paznici înconjurându-l pe Morgan cu pistoalele pregătite.

În timp ce mergeau, Violet nu putea să se hotărască dacă tremura de frig sau de frică pentru soarta ei şi a lui Morgan. Nu simţi nicio uşurare când văzu strălucirea celor trei focuri de tabără. Sullivan stătea în picioare în faţa unuia dintre ele.

Un paznic alergă înainte ca să vorbească cu el.

— Bine, bine, Callahan, ne întâlnim din nou, zâmbi Sullivan. Dar vii în miezul nopţii şi încerci să o răpeşti pe domnişoara Mitchell şi să faci cine ştie ce? Va trebui să te dau pe mâna şerifului. Ar trebui să fii aruncat în puşcărie, pentru că ai încercat aşa ceva.

— Nu, Sullivan, doar că urăsc să o văd pe fata partenerului meu mort cu gunoaie ca tine. Nu ştie nimic. Las-o să plece! Poţi să negociezi cu mine de acum.

Sullivan râse.

— Prea târziu. Nu am nevoie de tine. Domnişoara Mitchell ne va arăta unde este mina tatălui ei şi a ta, din ce

am înţeles sunt destul de apropiate. De fapt, i-am oferit 100.000 de dolari şi va obţine aprobarea fraţilor ei pentru a mi-o vinde mie.

Morgan pufni.

— Poate că arată ca o doamnă, dar este o viperă şi o mincinoasă. Nu deţine acea mină, este o revendicare invalidă. Nu poate să ţi-o vândă nici ţie, nici altcuiva. În plus, nici nu ştie unde sunt. Vă pune să mergeţi după cai verzi pe pereţi.

— Cred că tu s-ar putea să minţi.

Sullivan se întoarse spre Violet. Era îngrozită că trebuia să se poarte precum vipera pe care o descrisese Morgan pentru a salva planul ei.

— Deţin mina şi ştiu exact unde este, insistă ea. El te minte!

Morgan se aplecă spre ea înainte de a se întoarce către duşmanul său.

— Nu te lăsa prostit, Sullivan! A petrecut ceva timp în tabăra mea, înnebunindu-mă, dar nu ştie exact locul unde se afla mina.

Sullivan zâmbi.

— Dar tu ştii.

Le spuse oamenilor săi:

— Legaţi-l bine, la fel de bine de parcă ar fi într-o celulă de închisoare. Dacă scapă, sunteţi toţi concediaţi. Zâmbind din nou către Morgan, îi spuse de parcă i-ar fi dat de ales: De ce nu vrei să-ţi petreci noaptea cu noi şi să ne arăţi mina mâine-dimineaţă?

— V-am văzut venind. Nu vei pune mâna pe minele acelea. Am pus dinamită peste tot. Dacă te apropii şi calci greşit, jumătate de munte va cădea peste tine.

Paznicii păreau un pic îngrijoraţi, dar Sullivan, nu.

— Bună cacealma, Callahan, dar o să mă duci acolo şi o să calci pe unde trebuie, altfel domnişoara Mitchell s-ar putea să aibă un accident. Nimeni nu ar fi surprins dacă o domniţă fragilă ar cădea de pe cal şi şi-ar rupe gâtul călărind pe aceste pante stâncoase.

Violet se făcu albă ca varul. Lui Morgan îi puseră căluş

înainte să apuce să răspundă. Ea se uită la el, dar el nu păru să observe, fiind prea ocupat să-l sfredelească cu privirea pe Sullivan care se îndepărta. Unul dintre paznici îl împinse pe Morgan cu cizma, rânjind.

— Nu trebuie să aşteptăm până dimineaţă.

— Ce crezi că faci, O'Donnell? îl întrebă Shawn în timp ce se întoarse către grup.

Paznicul se îndepărtă, dar nu-l contrazise.

— Ma gândeam să obţin mai repede răspunsurile pe care ţi le doreşti.

— Nu trebuie să-l baţi, nu când o avem pe ea. Nu putem să plecăm acum în orice caz, nu contează ce spune el, nu când are o noapte la dispoziţie pentru a se decide dacă fata trăieşte sau nu. Asta e toată tortura de care are nevoie. Domnişoara Mitchell sau mina.

Oh, Doamne, între ce avea de ales Morgan, mai ales când era atât de furios pe ea! Violet începu să facă singurul lucru pe care îl mai putea face în acel moment – începu să strige cât de tare putea fără să se oprească. Alergă prin tabăra lui Sullivan încercând să scape de paznicii lui, care voiau să o facă să tacă. Dar sunetul avea să se audă. Dacă şeriful era aproape, avea s-o audă şi să vină să-i salveze. Dacă nu, ea şi Morgan aveau să moară a doua zi.

Capitolul 37

Violet fu trântită la pământ de unul dintre cei doi paznici care îi puse un căluş şi o legă. O aşezară pe un sac de dormit şi aruncară o pătură peste ea. Trebuia să-şi forţeze gâtul pentru a-l vedea măcar un pic pe Morgan, care era în spatele ei şi care nici măcar nu o privea.

Regreta că nu avusese ocazia să-l convingă că nu-l trădase. Era clar că nu o crezuse atunci când îi spusese că nu făcuse asta şi era posibil să nu mai aibă altă şansă.

Când se trezi, zorile veniseră şi trecuseră. Soarele nu atinsese încă orizontul de la est, dar cerul era luminat de

primele raze ale dimineţii. Doar un singur foc de tabără ardea, iar o oală cu cafea fierbea pe o pirostrie. Se rostogoli reuşind să se ridice şi să privească spre locul unde stătea Morgan, dar nu putea să-şi dea seama dacă avea ochii deschişi. Mâinile ei, care erau legate la spate, o furnicau teribil.

Unul dintre paznici turnă cafea în ceaşca pentru Sullivan şi pentru el, dar nu-i oferi şi ei, aşa că avea sentimentul că nu intenţionau să o dezlege. De ce să-şi mai bată capul, dacă oricum urma să aibă un „accident” mai târziu şi avea să sfârşească într-o groapa înainte de sfârşitul zilei?

Din fericire abandonă acest gând pentru că potera ajunsese în sfârşit, înainte ca oamenii lui Sullivan să se trezească şi să o vadă. Sullivan părea alarmat pentru că cel puţin douăzeci de oameni îi înconjurau tabăra.

Îi luă arma unuia dintre oamenii săi şi îl împinse către Violet.

— Dezleag-o imediat şi dă-i jos căluşul!

Dar când bărbatul făcu un pas spre Violet, un glonţ izbi pământul dintre ei făcându-l să se răzgândească. Puştile erau deja scoase şi aţintite spre Sullivan şi oamenii lui.

În timp ce potera descăleca şi începu să-i lege pe oamenii lui Sullivan, strângându-le armele, Sullivan porni cu încredere către un bărbat masiv, cu burta, care părea mai în vârstă şi care rămăsese în sa.

— Eşti chiar omul pe care voiam să-l văd, şerif Gibson. Callahan, arătă spre Morgan, care era încă legat şi cu căluş, a apărut aseară şi a răpit-o pe domnişoara Mitchell. Dacă oamenii mei nu ar fi salvat-o, Dumnezeule, cine ştie ce s-ar fi întâmplat cu ea? Arestează-l pe nenorocit imediat!

Şeriful îşi atinse pălăria cu boruri largi şi îi zâmbi lui Shawn, dar nu era un zâmbet prietenesc.

— Păstrează-ţi explicaţiile pentru judecători, domnule Sullivan. Imaginează-ţi, dacă poţi, cât de surprins am fost când un om mort a intrat în biroul meu ieri, şi ce poveste straşnică a avut de spus domnul Charles Mitchell. Oh, şi

mai bine, menajera dumneavoastră a confirmat fiecare cuvânt.

În timp ce unul dintre oamenii din poteră o eliberară pe Violet, scoţându-i căluşul şi dezlegând-o, văzu că Sullivan nu mai părea atât de plin de sine. De fapt, devenise ostil.

— Am luat povara de pe umerii doctorului Cantry lăsându-l pe Mitchell să-şi revină în casa mea. Ar trebui să-mi mulţumească, în loc să mă acuze, zise el.

Şeriful Gibson râse.

— Aşa să fie? Atunci să înţeleg că nu ţi-ai dat seama că şi-a revenit mai repede şi că era treaz când tu şi sora ta discutaţi despre cum o să-l ucideţi?

Faţa lui Sullivan se făcu roşie. Gibson continuă:

— Iată cum stau lucrurile, domnule Sullivan. Răpirea şi reţinerea oamenilor de bună-credinţă nu prea sunt pe placul judecătorilor noştri. Să înscenezi moartea unui om, să cauzezi atâta durere unei familii, în timp ce omul era sechestrat în podul casei tale, nu sunt lucruri bune deloc. Şi iată, aici îmi oferi şi mai multe dovezi, încercând să furi două mine, legându-i fedeleş pe proprietarii lor. Judecătorului n-o să-i placă deloc această acuzaţie, mai ales că e şi el proprietar de mină, să ştii. Dar îţi mulţumesc, domnule Sullivan. De mult îmi doream să-ţi spun că eşti arestat şi asta îţi spun acum.

— Faci o mare greşeală, şerif Gibson, spuse Sullivan furios. Te avertizez…

Şeriful îl întrerupse scurt:

— Cum am spus, păstrează-te pentru judecător! Ştii că pe-aici îi spânzură pe hoţii de cai. Nu va dura mult până când îi vor spânzura şi pe hoţii de mine. În locul tău aş spera ca judecătorul nu a ajuns încă în acest punct. Şi nu cumva să crezi că eu nu o să prezint cât mai clar toate suspiciunile mele mai vechi împreună cu faptele astea mai noi, de exemplu, cum de cele două mine care se aflau de-o parte şi de alta a minei tale ai reuşit în chip miraculos să le cumperi chiar înainte ca proprietarii lor să aibă nişte accidente ciudate. Dar ai avut grijă să nu laşi urme. Acum

nu ai mai fost atât de atent, nu-i aşa?

— Nu am ucis pe nimeni.

— Nimeni de care să ştie cineva, dar am nu una, ci două declaraţii care îmi confirmă că intenţionai să comiţi crime. Şi cred că voi mai avea încă două înainte să plec de aici. Se opri o clipă ca să se uite la Morgan, care nu mai era legat şi nici nu mai purta căluş.

— Te-a ameninţat în mod explicit că te omoară?

— A fost foarte clar când mi-a zis că o omoară pe domnişoara Mitchell dacă nu-i arăt drumul către mina mea.

Apoi şeriful o privi pe Violet.

— L-ai auzit pe domnul Sullivan spunând asta?

— Pot să repet fiecare cuvânt cu exactitate, îl asigură ea.

Gibson râânji.

— Ce bine că am adus nişte hârtie cu mine ca amândoi să scrieţi toate astea. Nu trebuie să aşteptaţi până se întruneşte curtea. Declaraţiile semnate sunt la fel de bune aici.

Apoi îl privi pe Sullivan din nou.

— Judecătorul s-ar putea să creadă că este suficient pentru a dispune să fii spânzurat. Să te gândeşti la asta tot drumul de întoarcere.

— După ce avocatul meu va termina cu tine, nu vei mai lucra în teritoriul ăsta vreodată, Gibson! urla Sullivan.

— Să-i pună cineva un căluş. Răspunsul şerifului îi făcu pe cei din poteră să râdă.

Violet îşi frecă încheieturile şi făcu un pas către Morgan, dar privirea lui o îngheţă pe loc. Asta o duru, faptul că el nu voia să vorbească şi să împărtăşească acest moment de uşurare cu ea. Îşi aminti de felul posesiv, agresiv în care o sărutase seara trecută şi de noaptea minunată şi pasională de care se bucuraseră împreună, când fusese atât de iubitor şi irezistibil, de lucrurile frumoase pe care le făcuse pentru ea. Nu avea să uite nimic, niciodată, dar ştia că era mai bine să păstreze distanţa, pentru că oricum avea să plece curând. Totuşi, spera să aibă o şansă să-i explice de ce fugise.

— Sunteţi bine, domnişoara Mitchell? o întrebă şeriful Gibson apropiindu-se de ea.

— Acum da, datorită dumneavoastră, domnule şerif. Mi-a fost atât de teama că nu veţi ajunge la timp.

— V-am ajuns din urmă aseară, dar nu am vrut să riscăm să-l capturăm pe Sullivan noaptea, ar fi fost o baie de sânge şi mulţi oameni ar fi murit pentru nimic. Dar dumneavoastră nu eraţi în pericol. Am lăsat câţiva oameni să supravegheze tabăra. Această gloată nu avea să plece undeva fără ca eu să ştiu. Aţi fost foarte curajoasă să plecaţi cu domnul Sullivan şi să-l puneţi să umble după cai verzi pe pereţi, ca doamna Hall să-l poată scoate pe tatăl dumneavoastră din casa lui. Cred că dumneavoastră şi doamna Hall sunteţi eroii zilei. Fără voi, nemernicia şi perfidia lui Sullivan nu ar fi fost expuse atât de clar.

Roşi un pic şi se uită la Morgan ca să vadă dacă auzise cum o lăudase şeriful şi dacă înţelesese acum că nu-l trădase. Era aproape de şerif, încât să audă, dar nu se uită la ea.

Şeriful Gibson îi urmări privirea care alunecase spre Morgan.

— Nu te-am recunoscut fără barbă, Callahan. Nu-i aşa că această domnişoară este extraordinară?

Morgan nu o privi, dar răspunse:

— Este cea mai curajoasă debutantă pe care am cunoscut-o vreodată.

Violet roşi, pentru că ştia că el nu mai întâlnise şi alte debutante, aşa că nu era în totalitate de acord cu ce spusese şeriful.

Odată ce prizonierii fură legaţi, iar potera gata să plece, Gibson li se adresă:

— Nu o să mă întorc în Butte cu voi. Va trebui să iau jumătate din poteră şi prizonierii şi să merg către Helena unde judecătorul teritorial ţine curtea de judecata săptămâna asta. Nu vreau să aştept ca procesul să aibă loc în Butte. S-ar putea să iasă o revoltă, şi nu mă îndoiesc că asta se va întâmpla dacă minerii lui Sullivan află că a fost arestat şi că s-ar putea să-şi piardă slujbele, mai ales dacă

patronul lor este condamnat.

— Dar sora lui Sullivan, Kayleigh? întrebă Violet. Ştia că tatăl meu e prizonier în acea casă şi a fost complicea lui.

— Am mers acasă pentru a vedea eu însumi unde a fost ţinut tatăl tău şi am confruntat-o pe doamna Sullivan. A început să plângă şi a mărturisit că trebuia să facă tot ce îi ordona fratele ei pentru că este foarte dependentă de el, deci nu avea altă alegere. Nu ştiu dacă e adevărat sau nu, însă nu sunt pentru arestarea femeilor, aşa că i-am zis să ia următorul tren şi să plece din oraş. Judecătorul va decide dacă familia va reuşi să-şi păstreze bunurile de aici. Violet se gândi imediat la Katie. Nu credea că fata trebuia să plătească pentru păcatele tatălui.

— În afară de Kayleigh care ştia ce făcuse fratele ei şi fusese de partea lui, mă îndoiesc că restul familiei ştia cât de nemilos putea fi.

— Familia lor este extrem de bogată. Nu mi-aş face probleme pentru ei.

Morgan nu voia ca vreun Sullivan să scape de justiţie, dar fusese foarte aproape de a muri în acea zi. Dar poate că privirea lui nemulţumită era doar pentru ea. Încă o ignora. Deşi îi spusese încă din seara trecută că nu-l trădase. Deşi auzise ce rol avusese în salvarea lor. Auzise, nu? Nu avea cum să nu audă, nu?

Nouă oameni îi escortară spre Butte, dar erau împrăştiaţi pe drum, având în vedere că Violet şi Morgan nu mai aveau nevoie de protecţie acum. Violet nu era sigură cum ajunsese să călărească lângă Morgan, câteva ore mai târziu, dar exact după ce trecură de muntele lui, simţi că era momentul să spargă tăcerea.

— Nu mergi…? făcu semn cu capul către muntele lui.

El scuturã din cap.

— Şi să pierd şansa de a-l vedea pe Charley viu şi nevătămat?

— Nu cred că tocmai nevătămat. Calvarul ăsta l-a slăbit rău, dar nici nu poţi să-ţi imaginezi ce bucuroasă am fost când l-am găsit viu.

— Trebuie să fi fost o surpriză de proporţii.

— Trebuie să mărturisesc că prima dată am crezut că era o fantomă! Dar, bineînţeles, asta era o copilărie şi, da, a fost o explozie de bucurie să-l găsesc viu.

— Ai avut noroc că cineva din casă ştia ce făcea Sullivan şi că nu era de acord cu asta.

— Da, ziua de astăzi s-ar fi sfârşit cu totul altfel fără ajutorul lui Abigail Hall.

Părea în continuare imposibil de abordat, amintindu-i de ursul pe care îl întâlnise prima dată. Regreta acum că îşi închipuise cele mai urâte lucruri despre ea, nu numai o dată, nu că fusese cea mai bună companie în acele prime zile în care se cunoscuseră, dar şi ea fusese cam tot aşa. În timp ce el o protejase mereu de animale sălbatice, de dureri musculare, de bandiţi sau cel puţin încercase. O învăţase şi să tragă cu pistolul pentru a se proteja. Dansase cu ea sub cerul înstelat! Iar ea îl recompensase fugind fără să spună un cuvânt. Se temea că-i rănise sentimentele sau mândria. Iar el, evident, o căutase în toate acele zile de când părăsise tabăra lui. Nu era de mirare că era furios!

Încercă să-i vorbească normal, nu ca şi cum ar fi fost din nou doi străini, dar trebuia să-i explice.

— Cred că ai ghicit că am fost teribil de zdruncinată după întâlnirea violentă pe care am avut-o cu acei bandiţi. A doua zi când te-ai dus să lucrezi în mină, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, oroarea faptelor trecute a revenit şi m-am panicat. Trebuia să mă întorc neapărat în civilizaţie, însă tu-mi spuseseşi că nu mă vei duce decât săptămâna următoare.

— Ai fi putut să spui asta, în loc să fugi de capul tău, mai ales că nu ştiai pe unde eşti.

— Dar ştiam. Unul dintre bandiţi mi-a zis despre Butte şi mi-a arătat cum să ajung în oraş înainte să vii tu să mă salvezi. El mi-a zis că e doar la o jumătate de zi distanţă, aşa că am crezut că pot să ajung acolo înainte să se întunece.

Nu avea de gând să-i spună ce se întâmplase, dar recunoscu:

— Da, am fost incredibil de neglijentă şi am intrat

direct în jocul lui Sullivan când oamenii lui m-au găsit înainte de a intra în oraş. Dar nu am făcut parte niciodată din intrigile perfide ale lui Sullivan.

— Nu contează, ai ales, îi zise el şi îmboldi calul, încheind conversaţia.

Ce naiba însemna asta? Dar se temea că ştia. Nu vorbea despre faptul ca nu avusese încredere că el îşi va schimba planul şi o va duce în oraş, dacă ar fi ştiut că nu suporta să mai stea un minut în plus în tabăra lui. „Alegerea" ei fusese să-l părăsească, în loc să încerce să aibă o relaţie cu el. Când se gândea câte lucruri o făcea să simtă acest bărbat, nu mai era sigură că făcuse alegerea bună.

Capitolul 38

Sosiră în Butte la apusul soarelui. Violet se duse direct la biroul şerifului în cazul în care tatăl ei era ţinut acolo pentru propria siguranţă, iar dacă nu, pentru a afla unde era. Poate fusese dus la doctorul Cantry, având în vedere că nu era prea sănătos, însă gândindu-se la ce se întâmplase în casa medicului înainte, nu avea de gând să-l lase acolo.

Morgan o urmă în biroul şerifului. Ajutorul de şerif Barnes se ridică imediat în picioare.

— Vă aşteptam după ce unul dintre cei din potera a ajuns mai devreme şi ne-a dat vestea cea bună. Am auzit că trebuie să vă felicităm, aţi fost o eroină, domnişoară Mitchell.

Apoi îl privi pe Morgan şi râse.

— Ce s-a întâmplat cu tine? Ţi-ai pierdut barba pe undeva?

Apoi râse mai tare.

— Nu eşti amuzant, domnule ajutor de şerif! mârâi Morgan. Unde e Charley Mitchell?

Morgan ieşi de îndată ce află hotelul unde era

Charles, iar Violet nu avu de ales decât să-l urmeze. Totul fără să-şi adreseze un cuvânt unul altuia. Şi era iritată că hotelul se întâmpla să fie cel din care fusese ea dată afară – hotelul lui Morgan. Normal că acesta trebuia să fie. Singura dată când Charles venise în oraş cu Morgan probabil se cazase aici.

Nu era prea încântată. Îl ţintui cu privirea pe recepţioner, provocându-l să nu-i vorbească când întrebă numărul camerei în care se afla tatăl ei şi ceru o cameră pentru ea. Necioplitul se uită prima dată la Morgan pentru a-i cere permisiunea, iar el i-o acordă încuviinţând din cap.

Iritarea ei crescu din cauza acestui joc. În timp ce Morgan îşi cerea mesajele, ea alergă pe scări şi bătu în uşa camerei unde se afla tatăl ei. Bătu de mai multe ori până ce acesta răspunse. Intră şi îl găsi stând pe pat, părea că tocmai se trezise din somn. O copleşi un val de fericire. Era atât de bucuroasă să-l ştie viu! Îi oferi un zâmbet larg.

— Gata, *papa!* Shawn Sullivan a fost arestat şi dus în Helena pentru a fi judecat.

— Ce veşti bune, spuse Abigail de lângă fereastră.

— Abigail! Nu te-am văzut acolo.

Charles chicoti.

— Tot îi spun că nu mai trebuie să mă păzească.

Menajera se ridică, roşind uşor, apropiindu-se de Violet.

— Voiam doar să mă asigur că nu avea nevoie de nimic în timp ce te aştepta. Sunt foarte bucuroasă că te-ai întors în siguranţă.

— Totul a mers exact cum am plănuit, spuse Violet îmbrăţişând-o pe femeia mai în vârstă. Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi. Nu am fi reuşit fără tine!

— Mă bucur că toate au ieşit bine. Dar acum că eşti aici, mi-ar prinde bine un somn bun. Aproape adormisem în acel scaun. Ne vedem mai târziu, draga mea!

Violet încuviinţă şi se întoarse către tatăl ei oferindu-i un nou zâmbet.

— Acum putem merge acasă şi…

— La naiba, Charley, eşti numai piele şi os, o

întrerupse Morgan care intră în cameră la câteva momente după plecarea lui Abigail.

— Nu chiar, deşi aşa mă simt, admise Charley rânjind şi încercând să se ridice. Mă bucur să te văd, partenere!

— Nu pe cât îmi face mie plăcere să te văd, spuse Morgan chicotind. Îmi pare rău că a trebuit să treci prin acest iad, dar aşa cum ţi-a spus fiica ta, totul s-a terminat.

— Am dormit în majoritatea timpului şi nu am ştiut ce s-a întâmplat. Am fost scutit de asta cel puţin.

— Să nu uităm de suferinţă, adăugă Violet, dar regretă că spuse asta. I se alătură tatălui ei, pe marginea patului. Iartă-mă, voi avea nevoie de timp ca să uit toate suferinţele pe care Sullivan mi le-a cauzat. Le-ai trimis vestea că trăieşti lui Evan şi Daniel?

Întinse o mână, aşa că Violet se apropie mai mult, iar el o îmbrăţişă.

— Încă nu, voi face asta mâine-dimineaţă!

— Ba nu, o să mă ocup eu. Nu ai voie să te ridici din pat până nu eşti pregătit.

— Nu sunt bolnav, doar slăbit, draga mea. Doctorul Cantry a trecut pe la mine şi m-a examinat, bine, cam toată vizita şi-a cerut scuze pentru ce s-a întâmplat. Nu trebuie să adaug că nu-i va mai cere favoruri medicului Wilson, care a fugit deja din oraş. Şeriful l-a căutat. Iar Cantry mi-a prescris să mănânc şi tot să mănânc pentru a mă recupera, dar nu pot să mănânc prea mult la o singură masă.

— Abigail nu s-a întors în acea casă, nu? întrebă Violet.

— Nu, i-am luat o cameră aici, spuse Charles. Nu mai vrea să audă de acea familie şi mi-a spus că vrea să locuiască cu fratele ei. Cred că-mi va fi dor de ea. I-a păsat de mine în tot acest timp şi s-a agitat ca o mamă când m-am trezit.

— Şi eu mă pricep la asta, rânji Violet.

— Tu te pricepi la dat ordine, draga mea, o corectă Charles. Chiar şi în scrisori!

Violet râse.

— Hai mai bine să zicem că îmi place să mă agit,

bine? Dar nu trebuie să ne despărţim de Abigail Hall. În casă noi nu avem în momentul de faţă o menajeră, aşa că i-am putea oferi o slujbă. Şi ne poate ajuta să cumpărăm mobila. Nu aş da această sarcină fraţilor mei.

— Ce s-a întâmplat cu...? începu Charles, apoi suspină. Inima asta nenorocită! Dacă nu m-ar fi făcut să mă lovesc la cap în acea zi, aş fi plătit acel împrumut în doar o săptămână, datorită lui Morgan. Situaţia nu trebuia să devină atât de dramatică, încât fraţii tăi să te cheme de la Londra, dar mă simt atât de norocos că ai venit.

— Acum nu mai e dramatică, datorită lui Morgan, spuse ea.

Charles zâmbi iar.

— Înţeleg că ai fost incredibil de generos din nou împrumutându-i fetei mele suficienţi bani încât să nu mai avem griji. Va trebui să discutăm despre cum o să te plătim înapoi...

— Am făcut asta deja, tati, îl întrerupse Violet. Eu şi Morgan am încheiat un nou parteneriat prin care Evan şi Daniel vor veni în vest ca să lucreze în mină până când vor câştiga suficienţi bani pentru a-l plăti pe Morgan, şi apoi, îl privi pe Morgan, poate atunci el va fi de acord să avem un parteneriat egal ca băieţii să continue mineritul.

— Fata ta are nevoie de zestre pentru lordul ei englez, zise Morgan cu dispreţ.

Charles părea încurcat. Violet roşi.

— Putem să vorbim despre Anglia mai târziu.

— Orice aranjament pe care l-am avut a fost înainte de a afla că Charles este viu, spuse Morgan. Noi doi vom discuta despre o înţelegere în termeni acceptabili pentru ambele părţi când tu nu eşti prin preajmă.

— Are dreptate, draga mea, nu trebuie să te mai preocupi de astfel de lucruri acum.

Violet se simţi un pic rănită, dar se oferi să le fie de folos cumva.

— Să plec ca să faceţi asta acum?

— Nu, bineînţeles că nu, spuse Charles şi o îmbrăţişă mai strâns. Eu şi Morgan avem timp pentru a discuta mai

târziu. Nu plecăm nicăieri momentan, iar eu cu siguranţă nu plec din Montana până nu aud sentinţa în procesul lui Sullivan.

— Asta s-ar putea să dureze câteva zile cel puţin, zise Morgan.

— Deja am hotărât asta, răspunse Charles. Atât timp cât va fi o întârziere, intenţionez să revin la mine mâine.

— Mâine? întrebară în cor Violet şi Morgan.

— Nici nu se pune problema, e prea curând să te urci pe cal, adăugă Violet.

— Prostii, draga mea! S-ar putea să fiu nevoit să merg la pas, dar te asigur că pot călări.

Voia să-şi scoată banii pe care îi ascunsese, conştientiză ea. Şi deşi abia aştepta să vadă unde sunt, era mult prea preocupată pentru sănătatea lui.

— Promit că o să mă opresc la cel mai mic cârcel şi mă pot odihni acolo câteva zile. Până când ne întoarcem, şeriful ar trebui să fie în oraş şi, în plus, trebuie să strâng nişte lucruri de acolo înainte de a pleca acasă. Mi-am uitat ceasul de buzunar în cabană. Ştii că acel ceas este foarte important pentru mine, este un simbol al iubirii şi al căsniciei fericite pe care am avut-o cu mama ta, ceva ce vreau să-ţi las ţie, ca să mă asigur că vei fi binecuvântată cu o căsătorie la fel de fericită ca a mea. Nu plec din acest ţinut fără el.

Emoţionată de cuvintele lui, detestă faptul că trebuia să-i dea vestea proastă.

— Nu e acolo. Am căutat în valiză şi nu l-am găsit.

— Nu-l ţineam acolo. Mă bărbieream în fiecare dimineaţă şi îmi ţineam instrumentele de ras într-un săculeţ pe raft. Îmi punem acolo ceasul în fiecare seară ca să-mi aduc aminte să-l bag în buzunar dimineaţa. Altfel îl uitam. Ce obicei urât am şi eu, să uit de lucrurile mele, dacă nu sunt exact sub nasul meu.

— Am uitat de săculeţul tău, mărturisi Morgan.

— Nu aveai niciun motiv să-ţi aminteşti, pentru că tu erai în mină la ora la care îmi făceam eu ritualul de dimineaţă. Dar în ziua în care am avut accidentul nu m-am

bărbierit. Simţeam deja câteva înţepături în piept şi nu avusesem chef. La prânz mă simţeam mai bine şi m-am grăbit să ies din mină, iar restul îl ştii. Pe lângă asta, trebuie să-mi dezgrop şi banii. Se pare că trebuie să mobilez casa de îndată ce ajung în Philadelphia, aşa că acei bani ne vor prinde bine.

— Să-i dezgropi, nu să-i scoţi? Unde i-ai ascuns? I-am căutat peste tot.

Rânji jucăuş.

— O să vezi.

Prefera să nu. Şi-ar fi dorit să-l convingă să nu meargă acolo. Morgan putea să adune bunurile lui şi banii şi să-i trimită în Philadelphia. Dacă voia. Dacă nu ar mai fi fost supărat pe ea şi ar fi vrut să-i facă o favoare.

Aşteptă ca el să sugereze asta, în schimb Morgan zise:

— O să văd dacă pot împrumuta o căruţă pentru tine mâine şi să pun o saltea în ea. Dacă insişti să mergi la mine, măcar să ai grijă de sănătatea ta, spuse el.

— Ştii că o căruţă va face ca drumul să fie mai lung, spuse Charles.

— Da, ştiu, zise el ieşind pe uşă.

Violet rămăsese cu gura căscată.

— Întotdeauna face cum vrea el, nu-i aşa? spuse ea pe un ton ursuz.

— Da, din experienţa mea, dar de obicei totul se termină cu bine, aşa că nu mă deranjează deloc.

Şi-ar fi dorit şi ea să poată spune acelaşi lucru.

Capitolul 39

Violet se simţi nostalgică în timp ce se apropiau de muntele lui Morgan şi trecuseră de locul în care Morgan o dusese la pescuit. Părea să fi trecut atât de mult timp de atunci, deşi trecuse un pic mai mult de o săptămână. Fusese o zi atât de amuzantă, idilică chiar. Râseseră,

vorbiseră, chiar vorbiseră fără ranchiună pentru prima dată. Zâmbi când îşi aminti de momentul în care aruncase un peşte pe pieptul lui şi de reacţia lui. Se întrebă dacă ar fi trebuit să sugereze încă o partidă de pescuit? S-ar oferi să meargă cu ea de această dată? Oare îşi amintea cât de bine se distraseră în acea zi?

Suspină. Ar fi refuzat-o, bineînţeles, şi apoi s-ar fi simţit ruşinată pentru că l-a întrebat. Acel zid de gheaţă stătea între ei, iar faptul că el o ţinea la distanţă o oprea din a-şi imagina că vor putea fi ceva mai mult decât parteneri de afaceri.

Texas ajunse şi el la scurt timp după ce sosiseră la cabană. Îl salută călduros pe Charles. Abia dacă o privi pe Violet, mormăind ceva, astfel că ea se albi la faţă.

— Te-a căutat şi el, îi spuse Morgan înainte ca Texas să plece din cameră.

— E ceva ce ar trebui cumva să ştiu? întrebă Charles.

— În afară de faptul că eu şi Morgan suntem duşmani din nou sau că aşa crede el? spuse ea sec, dar îşi dori să nu fi făcut asta.

— Asta sună drastic.

— Nu este. A fost drastic la început când nu m-a crezut că sunt fata ta. Apoi când m-a crezut, ne-am înţeles. Acum iar nu ne înţelegem.

— De ce?

— Nu a spus în atât de multe cuvinte, dar presupun că e din cauza faptului că am plecat din tabără fără să-i spun şi că s-a simţit obligat să mă caute şi că nu s-a aşteptat să mă găsească cu duşmanul lui cel mai mare.

— Asta nu a fost vina ta.

— Nu a fost.

— Înţeleg de ce e nervos, că ai fugit şi te-ai pus în pericol. Dar cine se mai poate îndoi acum de rezultatele deciziei tale impulsive – eu am fost salvat, iar Sullivan e la puşcărie.

Nu-i putea spune tatălui ei despre celelalte consecinţe ale deciziei ei, aşa că se mulţumi să zâmbească şi să adauge:

— Cât despre Morgan care este încă supărat, nu văd de ce contează. Este prietenul tău. Nu trebuie să fie şi al meu, nu?

— Atmosfera ar fi mai plăcută dacă am fi toţi prieteni, dar, da, nu trebuie să fie.

Morgan intră pentru a-i înmâna lui Violet un teanc de bani.

— Jumătatea ta din recompensa pe care Texas a luat-o de pe urma cadavrelor acelor bandiţi. Eu nu o vreau. O poţi adăuga la zestrea ta.

Articulase ultimul cuvânt de parcă era un blestem, dar nu era pentru prima dată când acest cuvânt i se părea enervant. Îi privi spatele în timp ce pleca.

— Atmosfera, începu Charles.

— Da, ştiu, e mai rece decât la Polul Nord aici, îl întrerupse Violet.

— Despre ce cadavre vorbeşte?

Gemu şi se alătură tatălui ei la masă pentru a-i povesti despre bandiţi, despre lupi, despre momentul în care îl ameninţase pe Morgan pentru că credea că-l omorâse pe el, avea de gând să spună adevărul despre aproape tot. Un lucru nu putea să-i spună. Despre faptul că decăzuse, căzuse în păcat.

Când termină de povestit, o întrebă lucrul la care nu s-ar fi aşteptat niciodată:

— Este îndrăgostit de tine?

— Bineînţeles că nu, cu toate acestea inima ei începu să bată mai repede.

— Asta ar explica supărarea lui.

— La fel ca alte o sută de lucruri, exageră ea. Crede-mă că aş recunoaşte iubirea dacă aş vedea-o.

— Oamenii din vest sunt diferiţi de oamenii cu care ai crescut tu. Sunt tăcuţi şi reţinuţi. Când un bărbat poartă pistol, trebuie să-şi înfrâneze emoţiile, ceea ce simte nu trebuie să fie evident pentru alte persoane.

Violet îi zâmbi.

— Înţeleg ce spui, dar Morgan nu a fost deloc reţinut. Dar voi vorbi cu el, să văd dacă putem face pace, măcar pe

durata vizitei noastre aici.

Trebuia să găsească curajul să facă asta mai întâi, pentru că nu avea să fie uşor, ci cel mai probabil inconfortabil. Poate a doua zi. Între timp, măcar Morgan se comporta amiabil cu tatăl ei.

Voia să treacă peste acest subiect, şi hotărî să-şi potolească curiozitatea.

— Unde ai ascuns banii? I-am căutat zile întregi înainte ca Morgan să ne împrumute pentru plata ratei.

Rânji şi se ridică, conducând-o către spatele casei, undeva la aproximativ trei metri de groapa cea mică cu apă. Îl urmări vârându-şi mâna prin grămada de zgură şi scoţând un sac mic. Râse. Bineînţeles că era în singurul loc în care ea decisese că nu avea rost să caute. Îi arătă semnul mic pe care îl făcuse pe faţada stâncii, la un metru deasupra grămezii de zgură, pentru a indica unde ascunsese banii. Nu era suficient de mare pentru a fi observat dacă nu ştiai că-i cauţi.

După cina consistentă din acea seară, făcu o baie scurtă în pârâu. Un cort era pregătit în curte când se întoarse. Morgan deja spusese că ea şi Charles puteau să stea în cabană, singuri, în cele două zile în care aveau să rămână acolo. Bo părea încântat de acest aranjament, deja stătea în faţa cortului dând din coadă în timp ce ea trecu pe lângă el. Morgan nu era înăuntru încă, pentru că era în cabană cu tatăl ei la masă, după cum observă Violet când intră.

Morgan se ridică imediat.

— Ne vedem mâine-dimineaţă atunci, zise el.

Nu-i spuse asta ei, nici măcar nu o privi când plecă. Ea îl privi melancolic. Îi era dor de Morgan, acel Morgan care măcar îşi dorea să vorbească cu ea. Tatăl ei se ridică la rându-i şi o îmbrăţişă de noapte bună.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de încântat sunt că eşti acasă, din nou, spuse Charles.

Ştia că se referă la America, aşa că nu-i menţionă că nu erau acasă încă sau că nu avea să stea odată ce se întorceau. Asta era o altă conversaţie pe care nu o aştepta

cu nerăbdare. Încercase de câteva ori pe drum să abordeze subiectul în căruţă, dar îi distrăsese atenţia cu altele, semn că el ghicise că ea voia să se întoarcă în Anglia şi voia să evite să vorbească despre asta.

În dimineaţa următoare, Violet se trezi înaintea tatălui ei şi îşi luă cafeaua pe verandă, aşa cum obişnuise să facă pe tot parcursul şederii ei în tabără. Morgan venise în timp ce dormeau şi făcuse cafea. Lăsase şi un coş cu produse de patiserie pe masă şi nişte fructe.

Se uită către uşa de la intrarea în mina lui Morgan. Uşa de oţel era deschisă, sugerând că era înăuntru. Şi încă o dată se gândi să-l întrebe dacă nu voia să o ducă la pescuit. Era o ocazie perfectă pentru a îndrepta lucrurile. Sau mai bine să aştepte până avea să ia prânzul cu ea şi tatăl ei?

Bo îi atrăsese privirea când ieşi din cort şi alergă spre râu. Îl strigă, dar se opri când îl văzu atingându-şi ţinta. Deci Morgan nu era în mină, ci stătea lângă straturile cu flori?

Reamintindu-şi cum căzuseră peste acele flori în noaptea în care dansaseră, părăsi veranda pentru a i se alătura pe marginea pârâului. Îşi adusese cafeaua cu ea. El făcuse la fel. Pentru că ştia că avea să fie pe verandă de îndată ce se trezea şi nu voia să fie acolo cu ea? Se aşeză lângă el, oricum.

— Credeam că vei fi în mină, ca de obicei, zise ea.

El o privi scurt.

— Întotdeauna am ştiut că, atunci când voi fi pregătit să merg acasă, nu o să-mi mai pese deloc de mina asta. Dar nu m-am aşteptat să-l întâlnesc pe Charley şi să-l plac atât de mult. Aşa că eu şi tatăl tău am ajuns la o înţelegere aseară şi îţi spun asta doar pentru că ce am hotărât anulează ce am vorbit noi.

— Te-am asigurat că o să-ţi returnăm împrumutul!

— Stai liniştită, nu suntem mineri rivali acum. Noi poate mai avem motive de ceartă, dar eu şi tatăl tău nu avem şi aş vrea să auzi asta de la mine. Am ridicat târnăcopul pentru ultima oară. Fără Sullivan care să fie o

problemă, nu mai am motive pentru care să nu las echipe de muncitori să excaveze tot ce e aici şi să scoată tot argintul din ambele mine şi nici nu mai am un motiv pentru care să nu fac un parteneriat egal cu familia ta. Unul sau ambii fraţi pot să aibă grijă de acest loc până când vom găsi personal specializat care să se ocupe de operaţiune, iar amplasarea minei nu mai trebuie să fie secretă.

Apoi dintr-odată o întrebă:

— De ce ai plecat de fapt?

Aşteptase ca el să o privească din nou, dar nu o făcu nici măcar când îi puse întrebarea, aşa că ea se uită la râu înainte de a-i răspunde:

— Ce ţi-am zis nu e o minciună, dar este mai mult. Da, eram încă zdruncinată din cauza violenţei, dar eram şi îngrozită de mine însămi pentru ce se întâmplase după aceea şi incredibil de ruşinată. Pur şi simplu nu mai puteam să stau şi tu nu voiai să mă duci în Butte încă. Nici nu ai vrut să mă duci în oraş pentru a plăti împrumutul, l-ai trimis pe Texas în locul meu. Aşa că am simţit că trebuie să iau măsuri.

— Doar atât?

Acum o privea, îi venea să geamă.

— Dacă trebuie să ştii, erai prea familiar.

— Aşa eram?

Violet roşi şi îşi aminti că ea începuse.

— După ai fost.

— Ai fi preferat să te ignor după ce am făcut dragoste? Asta nu te-ar fi înfuriat?

La naiba, bineînţeles că da, aşa ar fi fost.

— O să vorbesc sincer şi nu voi mai vorbi despre asta niciodată. Ceea ce am făcut nu se mai putea întâmpla niciodată şi îmi era teamă că ai fi vrut mai mult dacă aş fi rămas.

Gata! Îi spusese aproape tot.

— Probabil, îi răspunse el cu gelozie.

— Atunci, înţelegi!

— Nu.

Privi în altă parte, ca el să nu observe cât de tare

strângea din dinţi. Nu avea de gând să-i spună cât de mult îl dorea şi că şi acum, în acest moment, încerca să reziste, să nu-şi pună mâinile pe el. Era imposibil să admită cât de mult o tenta să păcătuiască iar. Dar era un păcat să mintă, aşa că îşi drese glasul şi îi spuse încet:

— Mi-a fost frică că eu o să vreau mai mult.

Morgan se întoarse spre ea şi îi oferi un zâmbet fermecător, radios.

— O invitaţie? Atunci de ce nu se poate întâmpla din nou?

Violet scrâşni din dinţi din nou.

— Pentru ca asta nu e lumea mea, nu aparţin acestui loc. Mă voi întoarce la Londra unde este civilizaţie, o societate politicoasă, servitori, instalaţie interioară, oameni îmbrăcaţi la modă... Nu putu să termine restul frazei, pentru că începu să se înece gândindu-se cât de dor avea să-i fie de el când avea să plece din Montana.

Aşa că termină el pentru ea.

— Petrecerile elegante, dansul şi toţi acei conţi şi duci şi, bineînţeles, Elliott. Înţeleg.

Morgan dădu din cap de parcă înţelesese perfect acum. Se întoarse către ea zâmbind.

— Vrei să mergem la pescuit astăzi?

Violet sări în sus de bucurie.

— Da! spuse, apoi zâmbi timid. Speram că o să întrebi.

Capitolul 40

Ultimele două zile la tabăra de minerit fuseseră idilice pentru Morgan, odată ce-şi lăsase furia deoparte. Era surprins de cât de repede îl făcuse Violet să-şi revină. Adevărul era că nu-i plăcea să fie supărat pe ea, iar motivele pentru care fugise erau de înţeles. Nu avusese nicio intenţie să o ducă înapoi în oraş cel puţin încă o săptămână. Scuza lui obişnuită cu programul de minerit de

două săptămâni fusese perfectă, şi se bucura că se gândise la asta, pentru că, în realitate, îi plăcea să o aibă aproape şi nu voia sa renunţe încă la asta.

De aceea, atunci când purtase acea discuţie lungă cu Charley despre noua formă de parteneriat, îl convinsese pe prietenul lui să vină în Nashart pentru a se recupera acolo. Nu îi spuseseră lui Violet încă. Bineînţeles, ideea putea să se întoarcă împotriva lui. Ar fi putut să ia singură trenul ca să ajungă în Philadelphia şi de acolo să navigheze către Anglia şi către acel lord blestemat cu care îşi dorea să se mărite, în loc să stea cu tatăl ei. Ar fi putut să fie atât de crudă? Nu. Ghimpoasă, dar crudă nu. Dar ar fi putut insista să-l ducă pe Charley direct acasă cu ea.

Deşi furia îl părăsise, încă erau lucruri care îl deranjau. Zestrea nenorocită a lui Violet şi ce însemna ea. După momentul de intimitate pe care îl împărtăşiseră, crezuse că avea să-i dea înapoi banii pe care i-i dăduse pentru zestre. Ce prostie din partea lui să o testeze aşa. Cu toate că făcuseră ce făcuseră, cu toate că-i mărturisise că se temea să nu vrea mai mult – ceea ce-i aducea un zâmbet de fiecare dată când îşi amintea –, era clar că încă intenţiona să se mărite cu lordul ei englez. Era iritat şi de seriozitatea cu care îi spusese: „Ce am făcut nu se mai poate repeta”. Închisese uşa înainte ca el să mai aibă vreo şansă de a o deschide din nou. Dar spre deosebire de furie, iritarea o putea ţine în el şi chiar asta făcu. Iar ea încă nu plecase…

Ajunseseră târziu în oraş pentru că plecaseră de la mine la prânz. Nu avea multe de luat cu el, doar lucrurile personale şi pe Bo, îşi lăsase toate proviziile şi chiar şi catârii acolo, ca să fie folosiţi de fraţii ei. După ce se cazaseră la hotel, mersese să vadă dacă şeriful se întorsese cu veşti despre Sullivan. Nu venise, dar îi trimisese o telegramă şerifului Gibson şi alta gemenilor Mitchell pentru a-i anunţa că se vor întâlni cu tatăl lor în Nashart.

În sfârşit, îşi ridică şi poşta. Erau trei scrisori de la mama şi una de la tatăl lui. Le citi pe ale lui Mary primele, în ordinea în care fuseseră expediate şi râse la ultima. În

tot acest timp crezuse că fratele său încă încerca să scape de acea căsătorie aranjată doar pentru a afla că avusese loc deja, de mai bine de o lună. Iar Degan Grant fusese acolo să menţină pacea. Morgan fusese invitat la nuntă în a doua scrisoare, dar Mary încercase să-i facă o surpriză, spunându-i: „Sigur o să vrei să vii acasă pentru o vizită scurtă pe data de 23”. Asta fusese luna trecută. Scrisoarea de la tatăl său nu fusese o surpriză, dar îl făcu şi aceea să râdă. Zachary nu putuse să-l oblige să vină acasă, iar acum încerca să-l ademenească spunându-i că au găsit cupru pe proprietatea lor – o grămadă! Ce îl făcu să râdă fusese replica: „Dacă trebuie să fii miner, poţi fi miner acasă!” Tatăl său avea să se bucure să afle că terminase cu mineritul, dar nu la fel de încântat să afle despre următoarea lui idee de afacere. Chiar nu aştepta acea confruntare.

A doua zi trecuse greu în aşteptarea veştilor de la şerif legate de sentinţa lui Sullivan. Violet întrebase despre întârziere, dar Morgan o auzi spunându-i lui Charles că nu puteau să plece până nu aflau rezultatul procesului.

Morgan îi lăsă singuri pe cei doi Mitchell, în speranţa că Charles avea să-i spună lui Violet că el se va duce la Nashart ca să petreacă ceva timp împreună. Şi apoi auzi zvonul răspândindu-se prin oraş. Degan Grant urma să se însoare chiar aici în Butte. Morgan trebuia să vadă asta cu ochii lui şi tot ce trebuia să facă era să urmeze mulţimea. Se părea că jumătate de oraş îşi dorea să participe la nunta pistolarului.

Pierduse ceremonia religioasă, dar auzise veselia din spatele bisericii. Îl observă pe Grant imediat. Degan avea acea aură care striga pistolar şi purtase până şi arma la altar. Micuţa soţie era neobişnuită şi ea. Avea cel mai scurt păr pe care îl văzuse vreodată la o femeie, blond-cenuşiu şi cu ochi de smarald.

În timp ce se apropia de ei, Degan îl observă.

— Să fiu al naibii!

Blonda cea drăguţă îi şopti ceva noului ei soţ, ceva ce Morgan nu înţelese, dar îi întinse mâna şi se prezenta.

— Eu sunt Morgan Callahan.

— Mi-am imaginat, îi răspunse Degan, strângându-i mâna.

— Da, eu şi Hunter auzim des că semănăm foarte bine. Casă de piatră, dar te rog spune-mi că nu eşti aici din cauza mea.

— Nu sunt, dar de ce te-ai gândit la asta?

— Am auzit de la nişte mineri că ai lucrat pentru tatăl meu. Ştiu că el detestă faptul că eu prefer mineritul, în loc să lucrez la ferma familiei.

— Asta e între tine şi Zachary – şi nu de asta m-a angajat.

— Deci e adevărat? L-ai făcut pe fratele meu să participe la nunta aranjată cu fata din familia Warren?

— Aş zice că Hunter s-a descurcat singur cu asta.

— Sunt surprins. Ştiu că ura ideea de căsnicie aranjată. Mi-am imaginat că nu avea de gând să se căsătorească decât dacă era târât cu forţa la altar.

— Crede-mă, nimic nu l-ar fi ţinut pe Hunter departe de nunta aia. O să înţelegi când o s-o cunoşti pe soţia lui.

Morgan zâmbi.

— Îmi pare rău că am pierdut toată distracţia, dar am reuşit ce mi-am propus şi voi merge acasă de îndată ce voi rezolva o dispută cu o rivală din domeniul mineritului. Şi nu, nu te întreb dacă te pot angaja! Dar poate aş putea să o sărut pe această mireasa având în vedere că nu am reuşit să o sărut pe noua soţie a fratelui meu?

— Nicio şansă, zise Degan punând mâna pe talia soţiei sale.

Dar Morgan insistă, zâmbind.

— Nu sunt precum Hunter, care reuşeşte să farmece orice femeie care-i apare în faţă. Dar nici nu o să mă cert cu faimosul Degan Grant. Să aveţi o căsnicie frumoasă!

*

Plecă şi se întoarse la biroul de telegraf. Încă nu primise vreun răspuns de la şerif, însă pentru că avea timp

liber se hotărî să trimită veşti familiei sale. Nu le spusese că avea să vină acasă – voia ca asta să fie o surpriză –, dar le spusese că în sfârşit reuşise să dea lovitura. O menţionă vag şi pe Violet. Încă era un ghimpe pe care nu ştia încă cum avea să-l scoată din viaţa lui sau dacă voia asta. Şi le povesti că Degan Grant se căsătorise. Aveau să râdă copios de asta.

În cazul în care aveau să audă veşti de la şerif până la sfârşitul zilei, voia să fie pregătit, aşa că se duse şi cumpără bilete pentru a doua zi, avertizându-l pe vânzător că urma să-şi dorească o restituire a banilor dacă aveau să rămână în Butte. În timp ce se întorcea la hotel, un băieţel îl ajunse din urmă şi îi înmână o telegramă. Morgan o citi, o mototoli şi o băgă în buzunar, grăbindu-se să-i găsească pe Violet şi pe Charley Mitchell.

Înainte de a urca scările, verificase sala de mese a restaurantului ca să se asigure că nu erau deja acolo. Erau. Şi i se păru straniu cum într-o încăpere plină de oameni ochii lui o găsiră imediat pe Violet, încă avea obrajii albi ca porţelanul datorită umbreluţei ei, iar parul blond îi era frumos coafat în seara aceea. Nu mai purtase pălărioara aia caraghioasă, aşa că presupunea că îi era dator cu una. Era teribil de frumoasă violeta lui cu ghimpi. Nu era sigur că o putea lăsa să plece. Nu era sigur că putea să o oprească. Nu era sigur că trebuia să încerce. Era un peşte pe uscat. Nu aparţinea vestului. Locul ei era într-o casă elegantă plină de servitori eleganţi cu un lord englez elegant.

Mârâi şi se întoarse să plece.

Capitolul 41

— Măi să fie, nu ne-a văzut, îi spuse Violet tatălui ei şi se ridică pentru a-i face cu mâna şi a-l striga pe Morgan înainte să iasă pe uşă.

— Nu ţi-e foame? îl întrebă ea când ajunse în dreptul lor.

— Pot să mănânc. Văzu un chelner şi comandă: Friptură cu mult sos. Apoi se aşează. Nu o să crezi cine s-a căsătorit, îi spuse lui Violet.

— Corect, mai ales că nu cunosc pe nimeni în acest oraş.

— O să-ţi aduci aminte de acest bărbat. Am auzit că a fost implicat într-un schimb de focuri când ai fost tu în oraş, pistolarul acela renumit, Degan Grant. Jumătate de oraş a fost la nunta lui astăzi.

Violet se înfioră uşor. Charles observă şi îşi puse o mână peste a ei, forţând-o să-i explice.

— L-am văzut împuşcând un bărbat în prima săptămână pe care am petrecut-o aici. Atât de barbar! Duelurile au fost interzise în toată lumea, cu excepţia acestor locuri.

— Înainte era şi mai sălbatic, adaugă Morgan. Acum duelurile nu mai sunt atât de comune, cum erau cu zece sau cincisprezece ani în urmă. Ai putea să spui că vestul se maturizează.

Cât de absurd! Atunci şansele ar fi fost astronomice ca ea să vadă în stradă un duel, să fie trasă cu forţa într-un schimb de focuri în apropiere de mine, la doar o lună de când era în vest, şi totuşi câte i se întâmplaseră! Dar nu voia să se certe despre asta cu Morgan. Se înţeleseseră în ultimele zile şi nu voia sa strice asta.

Iar acum reuşea să ignore cât de chipeş era, al naibii de chipeş, bine, nu putea să ignore complet, asta era imposibil, dar reuşea să-şi ţină în frâu sentimentele faţă de el. Prezenţa tatălui ei ajuta la asta. Li se alăturaseră în cea de-a doua expediţie la pescuit, deşi ajunsese să aţipească în iarbă în majoritatea timpului petrecut acolo, dar măcar nu fusese singură cu Morgan. Însă făcuse acea zi amuzantă din nou. Fiecare peşte pe care îl prinsese şi pe care el i-l scosese din cârlig îl aruncase către ea, până când şi ea începu să arunce înapoi, iar la un moment îl provocă să facă asta. Îi vorbise de casa lui, îi povestise despre prietenii lui, despre familie, cum fusese să crească la o fermă cu o familie atât de mare. Avea să aibă şi amintiri frumoase, pe

lângă cele oribile când avea să plece din Montana. Când avea să… plece. Doamne, Dumnezeule, simţi cum o podidesc lacrimile! Ce naiba?

— Nu avem dueluri în Nashart, adăugă Morgan uitându-se fix la Charles. E un oraş paşnic.

Violet clipi rapid înainte de a se uita la ei, parcă întrebând „ce să aibă?”, asta până îşi aminti argumentul pe care îl evitase. Încă vorbea despre bandiţi şi dueluri sau despre lipsa acestora.

— De aceea, abia aştept să mă recuperez acolo, spuse Charles.

Ea se încruntă.

— În Nashart?

— Am putea ajunge în Billings în mai puţin de două zile din moment ce diligenta călătoreşte zi şi noapte cu viteză mare, oprindu-se doar ca să schimbe caii şi vizitiii şi să le permită călătorilor să ia o mică gustare, apoi încă o zi cu trenul până la Nashart. Texas o să aducă caii, întrucât călătoria cu caii durează de două sau chiar de trei ori mai mult. A fost de acord să le arate mina fraţilor tai, dar mai întâi insistă să se însoare cu Emma.

Ea încercă să nu arate sentimentele contradictorii cu privire la surprinzătoarea veste. Încă o amânare a întoarcerii în Anglia, dar avea să aibă mai mult timp cu tatăl ei şi nu trebuia să-i spună nici lui Morgan adio încă. Îşi dorea ca asta să nu o bucure atât de mult.

— Am crezut că aceste diligenţe sunt aglomerate, spuse ea încercând să păstreze un ton neutru.

— De obicei sunt, însă de aceea am cumpărat toate locurile la cea care pleacă mâine la prima oră, ca Charley să poată sta confortabil. Nu poţi să faci asta în tren. Vreau să-l văd sănătos la fel de mult ca tine.

Avea dreptate, bineînţeles. Aveau să fie cel puţin trei schimbări de tren pe drumul către Philadelphia, chiar dacă ea şi tatăl ei luau expresul, iar Morgan nu avea să fie acolo să-i ajute, dacă aveau nevoie de ajutor. Încă o săptămână de odihnă, şi Charles ar fi putut să facă fără prea mare dificultate lunga călătorie către casă, dar nu încă.

— Nu aşteptăm veşti de la şeriful Gibson? îşi aminti ea.

— Tocmai am primit telegrama lui Gibson. Nu a fost un juriu la proces. Rareori există cu un judecător teritorial şi mai ales când există un om al legii care poate să depună mărturie pentru toate crimele. Sullivan a primit cincisprezece ani pentru răpirile şi crimele care ar fi avut loc dacă nu ar fi fost prins şi încă zece ani pentru că a comis şi planificat aceste crime din dorinţa de a fura o mină. Gibson avusese dreptate, judecătorului nu-i plăcuse acea acuzaţie.

— Nu e suficient, zise Violet rece. Nu când intenţiile lui erau atât de clare. Dacă reuşea, ne omora pe toţi trei pentru a ascunde furtul minei şi ţi-a mai înscenat şi moartea, *papa!* Durerea pe care ne-a cauzat-o mie, lui Evan şi Daniel este de neiertat.

— Bineînţeles că aşa e, spuse Charles. Dar douăzeci şi cinci de ani pentru un om de vârsta lui înseamnă o sentinţă pe viaţă. Este, cu siguranţă, mai mult decât mă aşteptam, aşa că sunt mulţumit de acest verdict.

— Şi eu sunt, adăugă Morgan. O asemenea sentinţă va transmite un mesaj clar către toţi minerii lipsiţi de scrupule şi către toţi afaceriştii din teritoriu. Apoi o întrebă pe Violet: Deci ne-am înţeles? Prindem diligenţa mâine-dimineaţă?

Avusese îndoieli? Însă tatăl ei clarifică:

— Morgan le-a trimis deja o telegramă băieţilor, anunţându-i că ne vedem în Nashart.

Auzind asta, Violet se ridică imediat.

— Atunci trebuie să le spun să-mi aducă unul dintre cufere. Sufăr teribil din cauza lipsei de haine, pentru că niciodată nu mă aştept să stau prea mult aici. Nu mă aşteptaţi cu masa.

Ea ieşi grăbită din încăpere. Charles rânji.

— A fost mai simplu decât mă aşteptam. Eşti sigur că se grăbeşte să se întoarcă în Anglia?

— Mi-a zis de mai multe ori că intenţionează să se mărite cu un lord englez la Londra. Nu ţi-a povestit despre

asta încă?

— Nu sunt surprins că nu mi-a zis. Ştie că e o chestiune delicată, pentru că ştie că m-ar dezamăgi şi aşa ar fi. Când am lăsat-o să meargă la Londra cu mătuşa ei Elizabeth, acum nouă ani, nu am intenţionat niciodată să-i permit să locuiască acolo pentru totdeauna. Credeam că avea de gând să vină acasă cu mine în Philadelphia până când mi-ai zis tu că are planuri de căsătorie în Anglia.

— Poţi să-i interzici să meargă?

— Nu dacă asta îşi doreşte cu adevărat. Acest copil al meu este recunoscut că se ţine tare pe picioare? Aşa se spune aici?

Morgan chicoti.

— Vrei să spui că e încăpăţânată? Aşa e şi ştiam asta deja, dar este singura ta fată. Locul ei este cu tine acum, cel puţin până îţi revii.

— Nu mă îndoiesc că asta intenţionează să facă înainte să plece undeva. A încercat de câteva ori să deschidă subiectul cu privire la planurile ei de viitor, dar am întrerupt-o înainte de a continua. Nu vreau să plece sau să devină prea insistentă cu asta. Dar îi datorez o discuţie onestă despre ce vrea să facă.

Charles îl privi curios.

— Să ştii că am văzut cât de liberi, fără griji şi fericiţi puteţi fi voi doi când credeţi că nimeni nu vă priveşte. Vă înţelegeţi de minune pentru nişte oameni care nu se cunosc de multă vreme. E ca şi cum ai format o legătură cu Violet. Aşa că spune-mi, faptul că ea mă ajută cu recuperarea este singurul motiv pentru care ai vrea ca ea să rămână? Doar pentru mine?

Morgan rânji, un pic ruşinat.

— Nu pot să neg că îmi place compania ei, când nu ne certăm, şi, la naiba, şi când ne certam. Cu siguranţă nu mi-ar displăcea să văd unde ar putea duce asta. Aşa că nu, nu aş fi fericit să ştiu că va pleca din ţară.

— Ea ştie asta?

Capitolul 42

În timp ce se pregătea de somn în acea seară, Violet nu se putea opri din zâmbit. Conştientizase că la fel ca tatăl ei abia aştepta să vadă acel oraş „paşnic” de care îi vorbise Morgan. Oare era diferit de agitatul, aglomeratul şi periculosul Butte? Avea să le dăruiască verişoarelor ei o descriere a unui oraş de fermieri tipic american când se va întoarce în Anglia?

Cu acest ocol neaşteptat la Nashart se simţea de parcă o altă povară i s-ar fi ridicat de pe umeri. Îndoielile pe care le avea despre plecatul cu trenul dacă tatăl ei nu era sănătos şi bine se adăugau şi celor legate de momentul în care trebuia să-i spună la revedere lui Morgan. Se temea de asta. Acest gând aproape că o făcuse să plângă la cină noaptea trecută.

Cu toate acestea nu era ca şi cum s-ar fi putut căsători cu un bărbat ca el, chiar dacă nu mai arăta ca un urs. Înainte să plece din Londra, îşi alesese soţul perfect. Plănuise de cel puţin şase ani să se mărite cu cineva precum Lordul Elliott Palmer şi visase la dragoste şi căsătorie alături de verişoarele ei. Morgan nu era suficient. Era incitant, pasional, o plăcere păcătoasă, în timp ce Elliott era rafinat, sofisticat, elevat. Nu exista comparaţie, şi, în plus, era sigură că şi Elliott avea să fie incitant. Doar că nu avusese timp pentru a-l descoperi.

Se băgase deja în pat când auzi un ciocănit în uşă, trase cuvertura şi se înfăşură în ea, ca într-un halat. Se aştepta să fie tatăl ei. Angajaţii hotelului nu aveau să bată la uşă la acea oră. Aşa că, în loc să crape uşa, o deschise larg.

Morgan probabil considerase că acesta fusese semnalul că are permisiunea ei de a intra în cameră, pentru că intră. Violet rămase locului cu o mână pe clanţă şi cu cealaltă asigurându-se că aşternutul îi acoperea toată cămaşa de noapte. Nu o ajutase prea mult faptul că se gândise la el.

Înainte de a se întoarce cu faţa către ea, Morgan îi zise:

— Tatăl tău mi-a atras atenţia că s-ar putea să-mi fi intrat pe sub piele.

S-ar putea? Ce mod de exprimare! O plăcea? Sau doar o voia?

Dar bănuise deja ultima parte, pentru că avea şi ea exact aceleaşi sentimente pentru el. Doar pentru că se doreau reciproc…

Se întoarse, ochii li se întâlniră, şi abia dacă reuşea să respire. Iar era acolo acea atracţie de nestăvilit care îi mistuia pe amândoi. Se forţă să stea locului. Nu avea să fugă către el oricât de mult îşi dorea asta. Nici nu trebui să facă asta. Cât ai clipi din ochi, el era lângă ea, cu mâinile pe umerii ei, cu trupul atât de aproape de al ei, apoi cu gura. O izbi cu spatele de perete, iar partea de uşă care era deschisă fu trântită, închizându-se. Pe măsură ce o săruta, o cuprinse cu un braţ de mijloc, ridicând-o şi urcând piciorul drept pe şoldurile lui. Ea îşi ridică şi piciorul stâng, fără a ezita să-l strângă cu picioarele, apoi îi cuprinse gâtul cu mâinile.

Nici nu-şi mai amintea de câte ori îşi imaginase astfel de momente cu el, încă de la acea noapte memorabilă din cabană, dar acum când se întâmplă, înţelese că închipuirile ei nu aveau pasiunea, explozia de sentimente, acea dorinţă, acea nevoie, acea atracţie care îi copleşea.

Simţea până şi un pic de frustrare că actul în sine nu se petrecea mai repede, cu toate acestea în acelaşi timp era cuprinsă de o delectare nemaipomenită, că asta avea loc iar, contrar tuturor avertizărilor şi negărilor ei că nu se va mai întâmpla.

Cămaşa ei de noapte urcă până la mijloc. Cum fusese singură în cameră, nu purta nimic pe sub ea. Incredibil, frecarea dintre materialul dur al pantalonilor lui care o apăsau între picioare, lângă perete, îi aduse primul orgasm. Se afundă în plăcere, capul îi căzu pe spate, iar în timp ce buzele lui erau lipite de ea suspină şi gemu. O conduse către pat, ambii căzând unul peste celălalt, la unison, ca şi

cum nimic nu avea să-i despartă.

O sărută atât de intens din nou, aşa că nu observă când îşi desfăcu cureaua şi îşi scoase pantalonii, sau când îi ridică de tot cămaşa de noapte, până când se opri din sărutat şi îi scoase de tot îmbrăcămintea din bumbac. Părul ei se desfăcu precum un evantai, buzele li se atingeau, apoi el era în ea, împingându-se atât de incitant, trezind suspin după suspin până rămase fără respiraţie când al doilea orgasm o cuprinse răvăşind-o. Îl simţi alăturându-se la cel de-al doilea. Asta îi oferi o stare sublimă.

Nu voia să se mişte, probabil trebuia, dar nu voia. Sentimentul acela pe care îl simţea în interior trebuia savurat. El se rostogoli lângă ea trăgând aşternutul peste ei. Îi strânse cu blândeţe părul lung şi îl aşeză peste perna ei, apoi se întinse lângă ea. Dar când mâna lui se întinse pentru a o cuprinde, ca şi cum ar fi zis că aici o să-şi petreacă noaptea, ochii ei se deschiseră larg, şi ea se rostogoli din pat. Căzuse din pat, ar descrie mai bine situaţia, dar nu se lovi de podea, pentru că se ridică la timp. Dându-şi seama că nu avea nimic pe ea, se aruncă la pământ la marginea patului şi trase cearşaful spre ea. Când în sfârşit se ridică, oarecum acoperită, el stătea pe o parte, cu capul sprijinit într-o mână, şi complet dezbrăcat pentru că îi furase cearşaful!

O făcuse din nou, aruncase pe fereastră toate ideile despre etichetă şi corectitudine. Era din nou îngrozită de comportamentul ei. Se întoarse ca să nu-l mai privească.

— Îmbracă-te!

Auzi nişte sunete vagi care o asigurară că măcar îşi punea ceva pe el.

— Ştiu că nu trebuia să se mai întâmple, dar a fost un impuls comun, împărtăşit, şi ne-a plăcut amândurora. Gândeşte-te la asta înainte să fugi în Anglia.

Tot ce înţelesese din afirmaţia asta era că el voia să o trateze ca pe o soţie fără să se ofere să o ceară. Bineînţeles că avea să refuze, dar totuşi putea să întrebe!

Violet îl auzea plecând. Se întoarse şi văzu că se îmbrăcase cu pantalonii şi îşi luase în mână cămaşa şi

cizmele. Înainte să ajungă la uşă, trebuia să-l facă să înţeleagă că lucrurile nu mai puteau continua aşa.

Cu un ton înţepat, care îi reamintea de momentele în care o certa mătuşa, îi spuse:

— O doamnă are întotdeauna o însoţitoare care să-i păzească virtutea, ca lucruri ca acestea să nu se întâmple. Din cauza unor circumstanţe neaşteptate, a faptului că menajera mea a demisionat după ce am ajuns în America şi din cauză ca fratele meu a fost reţinut la gară în Philadelphia, am fost obligată să călătoresc singură. Credeam că mă descurc şi chiar făceam asta până te-am întâlnit pe tine.

Nu părea să aibă remuşcări.

— Pot să fac eu asta. Vrei? îi spuse el rânjind.

Virtutea ei se pierduse şi nu înţelegea ce sugera…

— Nu poţi să mă păzeşti tu, când tu eşti cel de care trebuie să mă păzesc!!

— Ba bine că nu! Pot să mă şi bat dacă trebuie.

Acum doar o tachina şi, spre surprinderea ei, o făcu să râdă. Doamne, Dumnezeule, îi oferise o partidă de sex excelentă şi acum o făcea să râdă? Se puteau spune şi lucruri bune despre un bărbat ca el, până la urmă. Dar tot îi arătă uşa, îndemnându-l să iasă.

— Fără îmbrăţişări sau giugiuleli? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Pleacă!

— Măcar un sărut de noapte bună?

Îşi dădu ochii peste cap.

— Pleacă!

Dar zâmbi de îndată ce ieşi pe uşă. Ce urs incorigibil!

Capitolul 43

Morgan îi spusese să aducă o pernă, strigase asta de

cealaltă parte a uşii dimineaţa devreme. Îi spusese să nu fie absurd. În acea noapte când fusese nevoită să doarmă stând dreaptă într-o diligenţă care se mişca, tot aluneca în direcţia lui, trezindu-se şi cerându-şi scuze. Apoi înţelese de ce îi sugerase o pernă. A patra oară când căzu peste el, o trase mai aproape şi îi aşeză capul pe umărul lui.

— Nu pot să dorm dacă te tot izbeşti de mine. Stai locului!

S-ar fi certat cu el dacă nu ar fi părut că de fapt îi face o favoare reacţionând aşa.

Când se trezi, era din nou lumină, capul ei era pe pieptul lui, în loc de umăr, iar mâna ei era tot acolo, cuprinzându-l. Mâna lui era pe spatele ei, ţinând-o aproape. Se aplecă încet în cazul în care el încă dormea. Îl surprinse pe tatăl ei privind-o. Nu era suficient de trează, altfel ar fi roşit.

— Ai reuşit să te odihneşti? îi şopti ea.

— Mai bine decât voi doi, îmi imaginez, zise Charles pe un ton firesc şi adăugă: E treaz!

Acum era foarte ruşinată, însă Morgan îşi îndreptă scaunul.

— O să avem paturile noastre în această seară, în Billings, iar tu te vei putea instala la fermă mâine.

La ferma? Nu-şi imaginase că aveau să stea cu familia lui în Nashart, deşi ar fi trebuit să-şi dea seama după ce tatăl ei îi spusese că abia aştepta să stea acolo. Şi s-ar putea să fie şi drăguţ. Îi povestise suficient despre familia lui, încât simţea că îi cunoaşte deja. Se întrebă cum se va comporta el în preajma lor.

Nu se mai întoarse să bată la uşă în acea noapte de la hotelul Billings. Aşteptase să audă cum sună, nu că ar fi deschis uşa. Poate fusese serios când îi spusese că se autoproclamase însoţitorul ei. Acel gând era suficient de caraghios încât să o facă să râdă.

După ce călătoriseră două zile întregi şi o noapte cu diligenţa, Violet consideră călătoria cu trenul din a treia zi destul de confortabilă.

Şi lui Bo îi plăcea. Ajunseseră în gara din Nashart

târziu în acea după-amiază.

— La naiba şi cu surprizele, zise Morgan uitându-se pe fereastră la mulţimea adunată pe platformă.

Se ridică imediat şi sări din tren. Violet auzi strigături şi chiote, fluierături şi voci pline de entuziasm şi, când se uită pe fereastră, îl văzu pe Morgan copleşit de îmbrăţişări de urs, bătăi zdravene pe umăr şi chiar şi săruturi.

Toată familia lui era acolo. În mod clar, părinţii lui erau cuplul mai în vârstă, cei trei bărbaţi tineri erau fraţii lui, dar femeia cu părul şaten, care îl primi atât de călduros, sărutându-l pe obraz, cine naiba era ea?

Violet se ridică şi îşi puse haina pe ea. Fusese prea cald ca s-o poarte în tren, dar cum familia lui Morgan era afară, voia să arate bine şi era încântată că decisese să poarte ţinuta ei roz elegantă şi în acea zi. Cu umbrela într-o mână, îi oferi braţul tatălui său.

— Cum crezi că au aflat că se află în tren? întrebă ea în timp ce se îndreptau către ieşire.

— Texas, cel mai probabil, ghici Charles. Cu siguranţă, i-a trimis logodnicei sale Emma vestea că se întoarce acasă pentru totdeauna, şi ea le-a spus celorlalţi.

— Păcat! Aşteptam să văd chipurile lor surprinse, dar în loc de asta, Morgan e cel surprins.

Violet coborî din tren prima şi se întoarse pentru a-l ajuta pe tatăl ei să coboare pe peron. Şi-ar fi dorit să nu fi auzit şoaptele din spatele ei.

— Cred că a adus Ghimpele acasă cu el.

Nu roşi, dar strâmbă dezaprobator din buze auzind porecla ridicolă pe care Morgan i-o dăduse. Şi în mod clar aşa se referise la ea în scrisoarea pe care o trimisese familiei, având în vedere că cineva tocmai folosise acea poreclă caraghioasă. Se răsuci ca să vadă cine rostise acea remarcă, dar descoperi că *toţi* o priveau.

Morgan se folosi de acel moment pentru a face prezentările, începând cu părinţii lui.

— Mamă, tată, aş vrea să vi-i prezint pe partenerul meu, Charles Mitchell, şi pe fiica lui, domnişoara Violet Mitchell.

Mary Callahan înaintă pentru a le strânge mâna.

— Eu sunt Mary, soţul meu este Zachary. Orice prieten de-al lui Morgan este prietenul nostru şi sunteţi bine-veniţi la ferma noastră.

— Sunteţi foarte drăguţă, doamna Callahan, răspunse Violet.

— Din ce parte a…? vru Zachary să ştie.

— Îmi cer scuze, tată, aş vrea să termin cu prezentările, îl întrerupse el.

Continuă cu ce-şi propusese, ignorând încruntarea tatălui. Zachary Callahan părea să aibă vreo cincizeci de ani, părul lui negru precum cărbunele şi ochii căprui înconjuraţi de riduri de expresie trădau un om bun la suflet. Nu arăta ca un bărbat care l-ar fi putut intimida pe urs, şi cu toate astea ştia că Morgan se temea de cearta pe care aveau să o aibă când urma să-i spună ce planuri avea.

În ceea ce-i priveşte pe băieţii lui Zachary, John cel temperamental, conform spuselor lui Morgan, avea părul negru, ochi căprui şi o înfăţişare deosebită, chiar întunecată. Cole, cel mai tânăr, avea părul şaten, ochii căprui şi era mai scund faţă de fraţii săi cu câţiva centimetri. Avea aerul unui adolescent şi era cumva o versiune mai tânără a lor. Toţi semănau între ei, în anumite privinţe, cu excepţia lui Hunter şi Morgan care semănau foarte mult. Dacă nu ar fi ştiut că era o diferenţă de un an între ei, ar fi crezut că sunt gemeni.

Mary Callahan era cel mai surprinzător membru al familiei. Era micuţă de statură, dar nu părea delicată. Îşi purta parul şaten lung într-o singură coadă care era aşezată pe umăr şi avea ochii albaştri. Ochii lui Morgan şi ai lui Hunter. Purta o fustă făcută dintr-un material tare, care părea a fi piele tăbăcită. Când se mişcă pentru a-i spune ceva soţului ei, Violet văzu că nu purta o fustă, ci o pereche de pantaloni largi. O femeie cowboy! Avea şi pălăria cu borul larg, pe care o ţinea în mână, o bandană roşie la gât, cizme şi, cel mai interesant, o curea pentru pistol la şold.

În ceea ce o priveşte pe femeia cu părul arămiu şi cu ochii de smarald care îi cauzase lui Violet un moment de

gelozie, se dovedi a fi proaspăta soţie a lui Hunter, Tiffany. Violet se bucură să o cunoască, acum că ştia că era măritată. Aveau aceeaşi vârstă şi ar fi putut deveni prietene. Ar fi fost drăguţ să aibă o prietenă aici, cineva cu care să-şi împărtăşească gândurile aşa cum făcea cu Sophie.

— Eşti din Anglia, nu-i aşa? o întrebă Tiffany pe Violet.

— Londra, răspunse Violet.

— Ai un accent tare drăguţ. Abia aştept să aud totul despre modă şi evenimente sociale.

— Soţia mea a fost un locuitor simandicos din est, iar acum e una la fel de simandicoasă din vest, dar tot o să te înnebunească cu părerile ei despre modă.

Cum terminară prezentările, Zachary dori să ştie răspunsul la întrebarea lui.

— La ce este domnul Mitchell partener cu tine?

— De unde aţi ştiut că sunt în tren, răspunse Morgan, ignorând întrebarea.

Zachary ridică o sprânceană, observând reticenţa fiului său, dar renunţă.

— E ceva destul de amuzant. Am primit în această dimineaţă o telegramă de la Abe Danton care s-a mutat în Billings anul trecut. Credea că ne face o favoare anunţându-ne că Hunter tocmai se îmbarcase în trenul care merge spre est şi că ar trebui să ajungă curând acasă. Hunter a râs copios din moment ce era afară cu fraţii lui aşteptându-ne pe mine şi pe mama ta.

Morgan pufni, insistând:

— Eu şi Hunter nu semănăm chiar atât de mult.

Hunter îl înghionti.

— De la distanţă semănăm, nu te mai plânge. Ar trebui să te bucuri că mi-ai moştenit aspectul teribil de atrăgător…

— Teribil de atrăgător…

— Aşa-mi spune soţia mea. Păcat că fraţii noştri, ţărănoii, au pierdut aici şi seamănă cu catârii din păşunea de sud.

— Hei, acum, mormăi Cole.

Dar John se grăbi să-i tragă una lui Hunter, care aparent se aştepta la asta, întrucât se dădu la o parte, permiţând ca lovitura să-l nimerească pe Morgan în umăr, ceea ce-l făcu pe Morgan să-l prindă pe fratele său într-o strânsoare. Dar John reuşi să-i pună piedică, şi amândoi căzură la picioarele lui Violet. Sări în spate, pentru a nu fi doborâtă şi ea, şi ridică umbrela ameninţător către ei.

— Până şi copiii au maniere mai bune decât voi!

Zachary încuviinţă. Mary o privi surprinsă, iar John se înroşi în timp ce se ridică greoi de jos. Charles îşi puse mâna protector pe talia lui Violet. Hunter râdea de se prăpădea. Trebuie să fi fost molipsitor, pentru că acum toţi bărbaţii Callahan râdeau.

Mary fu de acord cu Violet şi le vorbi tăios:

— Are dreptate, nu sunteţi mai breji decât nişte cai sălbatici. Ţine-ţi pumnii ăia în buzunare, John, şi încetează să-ţi mai tachinezi fraţii, Hunter. Toţi băieţii mei sunt frumoşi.

Hunter rânji.

— Numai o mamă ar spune asta.

— Atunci, o zic eu dacă nimeni nu vrea, zise Zachary ţintuindu-l pe Morgan. Era şi timpul să-ţi vii în fire şi să te întorci acasă, fiule!

Violet îl văzu pe Morgan încordându-se, chiar dacă ceilalţi părură să nu vadă.

— Nu mi-am pierdut firea niciodată, tată! Dar dacă vrei să ne certăm despre asta acum şi aici…

Mary îi întrerupse.

— Nu o să faceţi aşa ceva. Suntem foarte încântaţi că ai venit acasă, Morg, toţi suntem. Acum hai să mergem acasă şi să ne instalam, apoi poţi să ne povesteşti despre aventurile tale şi să ne explici cum ai ajuns să ai un partener, şi de ce, Doamne, iartă-mă, îi spui acestei frumoase domnişoare, Ghimpe.

Morgan rânji.

— Este numită după o floare.

— Violetele nu au spini, băiete, zise Zachary.

— Nu au?

Mary pufni. Violet simţi cum se înroşeşte şi ştia că ceilalţi aveau să observe, pentru că toţi ochii erau aţintiţi asupra ei după această remarcă ridicolă. Dar când îl văzu pe Morgan încă rânjind, bucuros de porecla pe care i-o dăduse, îl împunse cu umbrela în piept.

— Poate am ghimpi, dar tu ai manierele şi temperamentul unui urs afurisit, îi zise ea pe cât putu de politicos.

Membrii familiei Callahan păreau uimiţi. Mary rupse tăcerea:

— Să mergem, bine?

În timp ce Mary o conducea către trăsură, ea îi şopti:

— Deci cum a ajuns fiul meu să se comporte ca un afurisit de urs?

Capitolul 44

Violet pusese reacţiile ei din gara pe seama familiei lui Morgan, care se dovedise a fi atât de neobişnuită. Nu se aşteptase ca mama lui să fie un cowboy, dar... Nu se aştepta ca tatăl lui să fie atât de ţâfnos, deşi ar fi trebuit să ia în considerare ce-i spusese Morgan. Nu se aşteptase ca vreunul dintre fraţii lui să dea ghionturi. Era clar că Morgan se simţea bucuros să fie acasă, în ciuda acelui moment tensionat pe care îl avusese cu tatăl lui. Acesta era Morgan de care îi plăcea, relaxat, vesel, nu atât de lipsit de griji, dar tolerant, sau cel puţin mai greu de provocat, ceea ce era un lucru bun pentru un bărbat masiv ca el.

Mary insistă ca Violet să stea cu ea în faţă, pe băncuţa căruţei, în timp ce Tiffany să meargă în spate cu Charles. Un cal fusese adus de la fermă pentru Morgan, iar el călărea alături de restul bărbaţilor, împrăştiaţi de o parte şi de alta a căruţei, însă nu suficient de aproape pentru a auzi conversaţia inconfortabilă pe care Violet o avea cu mama lui.

Pe un ton jos, Violet încercă să o asigure pe Mary că

exagerase când spusese că Morgan era un urs, dar recunoscuse că avea o barbă neîngrijită când se întâlniseră prima dată, pe care o folosea pentru a se deghiza într-un om al munţilor, într-un vânător, pentru a ascunde faptul că era miner. Ceea ce duse la un alt subiect despre menţinerea secretului minelor. În cele din urmă, renunţă la el, considerând că Morgan, şi nu ea, trebuia să-i spună mamei sale despre minerit. Făcu observaţii despre frumuseţea peisajului pe unde treceau – câmpuri cu iarbă verde şi, în depărtare, munţi maiestuoşi, cu vârfurile acoperite cu zăpadă.

Nu dură mult până să ajungă la proprietatea familiei Callahan, iar pe drum Tiffany le arătase şi ea casa lor, o casă frumoasă înconjurată de copaci şi cu faţa spre un lac minunat.

Apoi se putu vedea ferma, cu atâtea clădiri încât părea că era vorba despre un mic orăşel. Violet fu impresionată de dimensiunea fermei şi se simţea uşurată că nu era atât de primitivă pe cât îşi imaginase.

— Ce bine e să fiu din nou la Triplu C! strigă Morgan şi începu să se întreacă cu fraţii săi spre casă.

Casa de două etaje, construită din scânduri, era mare şi având o verandă lungă în faţă. Nu era nimic rustic la ea. Din momentul în care intră, îi plăcu atmosfera, jumătate estică, jumătate vestică, totul într-o notă foarte echilibrată şi primitoare.

Aici crescuse Morgan. Camera din faţă ar fi putut să fie terenul lui de joacă, întrucât era atât de mare şi de spaţioasă, fără pereţi care să o separe de salon, hol sau foaier. Şi-l putea imagina pe el şi pe fraţii lui jucându-se aici, alergând prin casă şi călărind afară. Ce loc frumos unde să crească băieţii!

Mary o conduse pe scări către dormitorul mare care urma să fie al ei.

— Sala de baie este jos, dincolo de bucătărie, şi are propria pompă. Ai dreptul să mergi prima înainte de cină, îi zise lui Violet.

Violet zâmbi. Până la urmă casa era un pic rustică, cu

o singură baie pe care o împărţeau jos. Dar putea să trăiască cu asta. Nu era acolo ca să critice şi, de fapt, deja îi plăcea această casă şi probabil i-ar fi plăcut să stea aici o săptămână sau două.

După baie, se schimbă cu ultima ei fustă şi bluză care nu erau pătate, apoi coborî să-l caute pe tatăl ei. Îl găsi dormind în pat, iar lângă el pe noptieră era o tavă cu o farfurie goală. Cât de drăguţ din partea familiei Callahan să-i aducă cina în cameră!

La parter îi întâlni pe majoritatea membrilor familiei Callahan în camera cea mare. Păreau să fi vorbit şi râs, toţi aveau băuturi, chiar şi Mary. Îi observă vag pe toţi, pentru că ea avea ochi doar pentru Morgan. Nu se bărbierise încă, şi obrajii îi erau întunecaţi de o barbă scurtă, dar purta o cravată şnur şi o cămaşă de un albastru-deschis care se potrivea cu ochii lui – era al naibii de frumos. Se simţea un pic ameţită că se afla în aceeaşi cameră cu el.

În curând cei doi Callahani care lipseau intrară pe uşa din faţă, Hunter şi soţia lui, Tiffany, care purta o rochie de seară strălucitoare. Violet aproape icni, sperând că fraţii ei aveau să ajungă mai repede, ca să aibă şi ea mai multe haine din care să aleagă.

Mary ridică o sprânceană la nora ei.

— Sper că nu ai călărit în această costumaţie.

— Aşa am făcut, dar arătă cu degetul spre Hunter, în poala lui, pe calul lui.

Asta stârni chicoteli.

— Nu trebuia să te găteşti aşa, nu scot porţelanul fin în aceasta seară, o tachina Mary.

Tiffany râni.

— Nu mă invidia. De câte ori am ocazia asta? Iar oaspeţii tăi sunt din est ca şi mine. Ei vor aprecia că nu toţi suntem cowboy pe aici în Nashart.

Violet cu siguranţă aprecia. Mary invită pe toată lumea în sufragerie, iar Violet ajunse să stea faţă-n faţă cu Morgan, dar nu pentru că avusese de ales, ci pur şi simplu aşa se nimerise după ce Tiffany insistase ca Violet să stea lângă ea. Platouri şi castroane mari erau deja aşezate pe

masă, aşa că nu se gândi că avea să fie prea greu să nu se uite la Morgan cât luau cina.

Era şi mult zgomot, cu atâţia oameni vorbind în acelaşi timp, dar încetă odată ce toată lumea începu să mănânce.

— Sper că ţi-ai adus acasă briciul, se auzi vocea clară şi fermă a lui Mary adresându-i-se lui Morgan.

Violet zâmbi. Deci Morgan şi fraţii lui moşteniseră talentul de a tachina de la mama lor. Morgan o privi pe Violet înainte să râdă de Mary.

— Remarca despre urs, asta a fost nu? Ţi-a explicat de ce?

— Aproape nu ţi se mai vedea pielea de pe faţă, Morgan. Pe bune?

— Nu ştiu. Nu aveam o oglindă, nu-mi păsa. Nu eram acolo ca să arăt frumos.

— Deci te-ai îmbogăţit? interveni şi Hunter.

Morgan încuviinţă.

— Am făcut ce mi-am propus, cel puţin pe jumătate.

— Şi cealaltă jumătate?

— Nu e treaba ta, frate.

Deci, nu povestise nimănui despre planul său de a deschide un magazin, nici măcar fraţilor săi? Sau se asigura că tatăl lui avea să afle primul? S-ar putea ca situaţia să devină inconfortabilă odată ce aveau să afle că nu se întorsese pentru a lucra la fermă. Spera să nu fie aşa pentru el.

— Ai auzit cum ne-am cunoscut eu şi Hunter? se auzi o voce de lângă ea.

Se uită la Tiffany.

— Să încheiaţi o vrajbă?

Tiffany pufni.

— Acea poveste veche trebuia să se fi terminat dinainte să mă nasc eu, dar nimeni nu s-a încumetat să pună punct, aşa ca săracul Hunter a fost sacrificat pentru asta unind familiile noastre prin căsătoria sa.

— O văzusem ca pe un sacrificiu până să te cunosc, Roşcato, clarifică Hunter.

— Şi la asta voiam să ajung, la cum ne-am cunoscut.

Tiffany începu să-i povestească lui Violet cum îşi asumase identitatea unei menajere pe care tatăl ei, fermierul vecin, o angajase, doar pentru a fi furată de familia Callahan care voia să-i facă o glumă tatălui ei, deşi chiar aveau nevoie de o menajeră.

— Îi promisesem mamei că aveam să stau în Nashart cel puţin o lună pentru a-i da o şansă lui Hunter să mă curteze, aşa că era şansa perfectă să-l cunosc, fără ca el să ştie cine sunt eu. Atunci aş fi putut să-i spun mamei că l-am întâlnit şi că nu e potrivit. Problema a fost că era, e un pic irezistibil după ce-l cunoşti.

— Doar un pic? se plânse Hunter.

— Ştii exact cum eşti, iubire, zise Tiffany şi îi trimise o bezea înainte de a rânji spre Violet. Acum spune-mi cum l-ai cunoscut pe Morgan.

— M-a răpit de la hotel şi m-a târât în sălbăticie.

Se aşternu liniştea, apoi începură să râdă. Violet nu ar fi spus niciodată asta, dacă nu ar fi fost sigură că aveau să creadă că era o glumă, ceea ce evident credeau. Le zâmbi pentru a le confirma şi apoi se uită la Morgan.

— Spune-le tu!

Credea că avea să le ofere o versiune modificată a poveştii, dar nu observă rânjetul lui maliţios.

— Am crezut că e o escroacă, angajată de un proprietar de mină fără scrupule ca să-mi fure mina.

Nimeni nu mai râdea acum.

— Ai răpit-o, fiule? întrebă Zachary.

Îngrozită, Violet se grăbi să-l salveze zicând:

— A fost doar o neînţelegere pe care am rezolvat-o repede.

După ce le explică împrejurările ciudate cu care se confruntase de când ajunsese în Butte şi nevoia ei de a găsi o călăuză care să o ducă la mina tatălui ei, adăugă:

— Aşa că am fost încântată că aranjase acea călătorie în sălbăticie.

— Ţi-am căzut direct în plasă? rânji Morgan.

— Tu voiai informaţii, eu voiam informaţii, îi reaminti

ea tăios, apoi se întoarse către Tiffany. Au fost câteva zile dure la început, dar aşa cum am spus, totul s-a rezolvat.

— Şi în tot timpul ăsta a arătat ca un urs, adăugă Mary privindu-l dezaprobator.

— Păi, da, răspunse Violet.

— Un urs cu care să te ghemuieşti, drăguţ, sau unul grizzly?

— Ultimul. Destul de înspăimântător de fapt.

— Destul despre mine, mârâi Morgan.

— Nu chiar destul, insistă Mary. Avem un an pe care l-am pierdut şi despre care trebuie să povestim, Morgan. Nu prea ai scris şi, când ai făcut-o, nu ai zis mare lucru.

— Pentru că nu a fost nimic de zis. Am fost miner un an şi nimic altceva. Nu am stat la poveşti, pentru că voiam să termin repede ce-mi propusesem, cu cât terminam mai repede, cu atât veneam acasă mai repede.

— Credeam că avea să fie mai devreme, zise Cole. Că ai fi angajat o echipă de mineri care să lucreze pentru tine.

— Aşa am crezut şi eu până am văzut cât de nemiloasă era zona, iar un proprietar de mină în mod special era în stare să ucidă pentru a obţine mine, aşa că a trebuit să ţin secret locul unde se afla tabăra mea, ceea ce a însemnat să nu am muncitori şi să fac eu treaba. Aceasta rutină a fost întreruptă când a venit fiica lui Charley. Mi-a reamintit că îmi era dor de anumite lucruri – precum familia. Iar ameninţarea a fost rezolvată, aşa că eu şi Charley vom angaja un administrator care să se ocupe de minele noastre şi vom duce echipe de muncitori acolo.

— Deci nu te mai întorci acolo? îl întreba Mary.

— Voi merge acolo din când în când să mă asigur că treaba merge bine şi că administratorul pe care-l vom angaja va face o treabă bună, dar nu pentru a locui.

Ea îi oferi un zâmbet minunat, apoi chemă menajera să servească desertul. Urmară mai multe aluzii, mai mult râs, dar, din fericire, nicio întrebare personală.

Dar când se ridicară de la masă, Morgan o prinse de braţ şi îi şopti:

— Vino cu mine, am două lucruri să-ţi arăt.

Rămase surprinsă când o conduse către spatele casei, prin bucătărie şi afară unde mai erau şi alte clădiri. Îşi aminti că-şi închipuise că Morgan poate era obişnuit să se uite la animalele care pasc din faţa verandei casei sale, dar singurul lucru care se putea vedea clar afară era apusul soarelui într-o oră şi ceva.

— Pentru ce sunt clădirile astea? întrebă ea.

— Câteva hambare şi grajduri. Mamei îi place să spună că suntem o jumătate de fermă, deşi tata nu este de acord cu asta, dar avem animale de fermă – găini, porci, vaci pentru lapte – ca să nu depindem de nimeni când vine vorba de mâncare. Bineînţeles, friptura provine din fermă. Avem şi o grădină cu legume pe care unul dintre foştii noştri bucătari a făcut-o în urmă cu ceva vreme. Cred că singurul lucru pe care îl luăm din oraş este grâul pentru pâine. Clădirea lungă este pentru servitori, dar există şi un depozit şi mai multe magazii.

O conduse către hambar unde văzu baloturi de fân, o căruţă, trăsura lui Mary şi două vaci de lapte în staulul lor. Mai erau câteva staule, dar erau goale, şi în general era mult spaţiu, unde se depozita fânul. Nu rată nici pisicuţa care stătea acolo, privindu-i de sus, în timp ce mergeau spre spatele hambarului.

Apoi îl văzu pe Bo stând pe labele din spate, dar nici nu-i băgă în seamă când se apropiară şi, în sfârşit, înţelese de ce. Se ţinea la distanţă în timp ce privea bucuros o căţea încolăcită în colţ. Sau îi urmărea pe puii care se jucau în jurul căţelei.

— Oh, suspină ea, neputând să-şi ia privirea de la căţei.

— Nu sunt lupi, zise Morgan chicotind. Cole a zis că au în jur de două luni acum şi că sunt pregătiţi să-şi părăsească mama. Alege-ţi unul, unul e al tău dacă vrei!

Nu putu să se abţină să nu-şi arunce braţele în jurul gâtului lui şi să-l îmbrăţişeze, apoi îngenunche fără a-i mai da ocazia şi lui să-i răspundă la gestul de afecţiune.

Erau patru în culori asortate, nu, de fapt cinci, cel mai mic încă sugea. Mama era de talie mijlocie şi cu blana

aurie, dar avea urechi ascuţite, aşa că nu-şi putea da seama ce fel de corcitură era. Începu să-i ridice. Doar unul era complet auriu precum mama lui, unul era auriu cu pete negre, altul era auriu cu maro, apoi unul maro cu alb, iar neastâmpăratul, cel mic, părea negru complet. Când ultimul se îndepărtă de căţea, îi văzu faţa, era de fapt aurie, iar negrul începea de pe frunte. Îl ridică şi se îndrăgosti pe loc.

— El, zise ea.

— E un el?

Nu ştia, aşa că îl săltă să se uite Morgan.

— Verifică tu!

— Nu e un el.

Violet zâmbi.

— Şi mai bine. Ştii că nu-mi puteai da un cadou mai frumos.

El rânji.

— Mda… Am simţit.

— Poate să vină în casă, nu? întrebă ea în timp ce ieşeau din hambar cu căţeluşă în braţe.

— Cred că o să intre fie că i se dă voie, fie că nu, zise el urmând-o.

Apoi ea se opri.

— Oh, Doamne! Un apus de soare magnific îi delectă pe amândoi.

— Acesta e celălalt lucru pe care voiam să ţi-l arăt. Hai pe verandă de unde te poţi uita mai bine.

Încuviinţă din cap.

Când ajunseseră mai devreme în acea zi, observase leagănul lung de pe verandă care era prins de tavan şi în care puteau încăpea două persoane. Acum stătea pe el. Morgan i se alătură, împingând-o un pic cu picioarele lui lungi, făcând leagănul să se mişte încet. În tabăra minieră, cerul fusese ascuns de toţi copacii, dar aici puteau să aprecieze frumuseţea cerului imens din Montana.

Îşi alintă căţelul din poală. Morgan o cuprinse de umăr. Probabil se gândea că nu observase, pentru că era atât de uimită de culorile înflăcărate ale cerului, dar

observase. Observa tot ce avea legătură cu el.

— Nu cred că ai văzut un aşa apus la Londra, remarcă el.

— Nu, este prea multă ceaţă şi iese prea mult fum de la cărbuni! râse ea.

Erau multe alte lucruri frumoase în Londra, dar nu i le menţionă, pentru că nimic nu se compara cu frumuseţea acestui peisaj şi cu cât de fericită se simţea împărţindu-l cu el.

Dormise în acea seară cu propriul căţeluş cuibărit în braţele ei şi cu amintirile acelui moment de pe terasă.

Capitolul 45

În dimineaţa următoare, în timp ce cobora la parter pentru a duce câinele afară, îl auzi pe Zachary:

— Unde naiba s-a dus Morgan?

Când ajunse în capătul scărilor văzu salonul şi cuplul de acolo. Zachary nu vorbise cu ea, dar ambii părinţi ai lui Morgan o priviră când ajunse lângă ei, aşa că ridică din umeri şi spuse:

— Nu l-am văzut astăzi.

— Nu ţi-a povestit de planurile lui când s-a furişat cu tine aseară? o întrebă Zachary.

Violet nu era de acord cu ceea ce sugera, însă nu roşi.

În schimb o ridică pe Micuţa, acesta era numele pe care i-l dăduse darului preţios pe care îl primise.

— M-a dus în hambar ca să-mi aleg un căţel.

— Cel puţin, nu e un porc, mormăi Zachary ieşind pe uşă.

Mary chicoti când observă privirea confuză a lui Violet.

— Tiffany a ţinut un porc drept animal de companie cât a stat cu noi, îi explică ea. Haide, fugi afară cu animăluţul tău ca să începi să-l dresezi. Foloseşte grădina. Am auzit că mama lui preferă grădina, aşa că puiul va

recunoaşte mirosul şi va şti ce să facă. Şi să nu-l laşi să doarmă în patul tău încă sau s-ar putea să te trezeşti cu aşternuturile ude.

Ochii lui Violet se înflăcărară. Căţeluşul o trezise lingând-o pe obraz, nici nu-i trecuse prin minte să verifice aşternuturile.

Mary rânji.

— Mă duc să-ţi caut nişte ziare vechi şi o cutie ca să pui căţelul seara. A, şi cafeaua e fierbinte. Este mâncare la bucătărie. Nu ne formalizăm la micul dejun, aşa că ia o farfurie şi stai unde vrei tu. Mai târziu o să te scot la o plimbare ca să-ţi arăt zona, dacă vrei. Doar caută-mă când eşti pregătită de plecare.

Violet zâmbi.

— Mulţumesc. Îi voi duce o farfurie şi tatălui meu.

Mary o duse să admire priveliştea, să vadă unde păşteau vitele. Nu existau garduri aici, aşa că vacile care se rătăceau trebuiau readuse în cireadă, şi pentru că cireada era foarte mare, trebuiau constant mutate pe păşuni mai bogate. Dar nu se aşteptase la dimensiunea acelei cirezi, peste o mie de vaci. Nu era de mirare că aveau nevoie de toţi membrii familiei pentru a o putea controla.

După-amiaza, Tiffany veni s-o invite la un tur al casei ei, aflată la distanţă mică de casa mare. Violet râse când observă câţi servitori lucrau acolo, ceea ce o făcu pe Tiffany să-i şoptească:

— Toţi sunt din New York şi sunt greu de ţinut. Deja i-am auzit pe unii cum se plâng că se simt izolaţi aici. Le e dor de adrenalina străzilor aglomerate. Dar nu sunt aici de mult timp, aşa că sper să se îndrăgostească de Montana, cum am făcut-o şi eu.

Violet era impresionată de casă, era construită din lemn, mobilată şi decorată elegant ca orice casă din Philadelphia sau chiar din Londra.

— Eu şi Hunter ne-am petrecut luna de miere în est, de unde ne-am ales toată mobila. Casa fusese terminată cu mult înainte să fie mobilată, dar meritase aşteptarea.

Violet ar fi putut să-i spună că aşteptări atât de

îndelungate pentru a mobila o casă ar putea deveni în curând de domeniul trecutului, dar nu spuse nimic despre afacerea pe care Morgan intenţiona să o deschidă. Ea spera ca el să le spună tuturor cât mai curând. Începea să se simtă neliniştită de reacţia lor. După ce se aşezară în salon cu prăjiturele şi cafea, Tiffany o abordă direct:

— Tu şi Morgan, aveţi ceva să ne spuneţi?

— Nu, răspunse Violet prea repede. L-a ajutat pe tatăl meu când a avut cea mai mare nevoie, aşa că-i sunt recunoscătoare.

— Aşa face de obicei. Am auzit că el are cei mai mulţi prieteni dintre toţi fraţii Callahan. Hunter întotdeauna a atras femeile, precum mierea albinele, în timp ce Morgan a atras prietenii îndelungate. Din ce-mi povesteşte Hunter, Morgan îşi face amicii să simtă că-i sunt cei mai buni prieteni. Cred că e charismatic în privinţa asta.

— Aşa e şi tatăl meu, asta explică de ce au devenit prieteni atât de repede.

Tiffany încuviinţă.

— Morgan a lipsit de când am ajuns eu aici, aşa că abia aşteptam să-l cunosc. Dar am simţit ceva tensiune şi, sincer, am presupus că e din cauza ta.

— Nu, însă tensiunea s-ar putea să dispară sau să crească în următoarele zile! Îmi cer scuze, dar nu pot spune mai multe despre asta.

— Cât mister, îmi place! zise Tiffany râzând.

La întoarcerea la fermă, Violet îl găsi pe tatăl ei stând pe verandă.

— Tu pur şi simplu nu ai de gând să stai în pat, nu-i aşa? îi zise ea râzând.

— Nu trebuie. Odihna este definită ca acea stare în care nu trebuie să faci nimic solicitant, în afară de a mânca mai mult decât poate duce stomacul. Şi-n plus, trebuie să fac ceva exerciţii, încet, încet. Să mă plimb prin jur a primit aprobarea tuturor.

— Nu mi-am dat seama că recomandările doctorului Cantry au fost atât de specifice. Ar trebui să mergem şi la medicul local în această săptămână sau să vedem dacă

poate veni până aici.

— Pot să fac călătoria asta în oraş dacă împrumutăm trăsura lui Mary, că are banchetă pe care pot să stau. Dar ia loc!

O aşteptă să se aşeze şi îi cuprinse mâna.

— E timpul să vorbim despre viitorul tău. Recunosc că am tot evitat subiectul pentru că îmi place să te am acasă şi nu vreau să te văd plecând. Cred că a fost o greşeală că te-am lăsat să stai atât de mult timp în Anglia, pentru că acum văd că tu simţi că acolo e casa ta, unde vrei să te căsătoreşti şi să ai o familie. Dar trebuie să-ţi aminteşti că ai o casă, şi pe mine şi fraţii tăi, Vi. Orice vei decide, o să-ţi respect dorinţa, pentru că te iubesc şi vreau să fii fericită.

— Ştiu, tată!

— Nu contează unde vei fi, în curând vei fi din nou o moştenitoare americană cu o zestre care va putea rivaliza cu cea a fetei unui duce. Doar ia în considerare că îţi poţi alege soţul şi în ţara asta. Nu trebuie să alegi doar dintre bărbaţii disponibili în Anglia.

— Am crezut că ştiu ce vreau, dar acum nu mai sunt aşa sigură, admise ea.

— Nu trebuie să te grăbeşti! Ia-ţi timpul de care ai nevoie şi gândeşte-te la ce vrei cu adevărat, doar să ştii că, indiferent ce decizie iei, eu sunt de partea ta.

Ea râânji.

— Păi, dacă tot vrei să te plimbi, aş vrea acum să te prezint noului meu căţeluş.

Capitolul 46

Violet încă era pe verandă cu Micuţa, care adormise din nou în braţele ei, când Morgan se întoarse la fermă. Tatăl ei plecase deja ca să tragă un pui de somn înainte de cină, aşa că nimeni nu era acolo ca să vadă cât de obraznic se uită la Morgan în momentul în care îi apăru în faţă. Se îmbrăcase mai elegant, purta o haină estică şi o cravată

şnur, până şi cizmele îi erau lustruite, deşi centura cu tocul de pistol cam ruinau efectul. Mersese să-şi vadă prietenii? Sau o femeie?

Ultimul gând o măcina, aşa că nu era tocmai zâmbitoare când el se aşeză lângă ea. Dar el era vesel, orice făcuse în acea zi părea să-l fi făcut fericit.

— Cum te simţi aici? Te simţi confortabil? o întrebă el.

— Da, familia ta este foarte prietenoasă, toţi, cu excepţia tatălui tău. El pare un pic supărat.

— Devine aşa când are ceva de împărţit cu cineva, dar nu-i ies socotelile. Sunt toţi acasă?

— Cred că da, îi răspunse ea. Mama ta mi-a făcut un tur al fermei. Am fost surprinsă să văd atâtea vaci la un loc.

— Vite, o corectă el în timp ce scoase din buzunar o fâşie de piele tăbăcită.

Ea nu ar fi luat acel lucru urât, dacă el nu ar fi arătat către căţeluş.

— Dacă îi dai asta, cu puţin noroc poate o să-ţi lase pantofii în pace.

— Căţeluşii mănâncă pantofi? râse ea.

— Câinii o să-i roadă la orice vârstă. Am râs de m-am prăpădit când l-am văzut pe Bo plecând cu una dintre cizmele mele într-o zi. Întotdeauna am avut un câine sau doi când eram eu mic, doar că nu în casă, unde putea să se apropie de cizme.

O aşeză pe Micuţa jos pe verandă ca s-o lase să miroasă bucata de piele. Se repezi la ea imediat şi se apucă să o roadă.

— Are voie s-o mănânce aşa?

— Nu o s-o mănânce, o s-o roadă doar. O va arunca când va deveni moale.

Ea încuviinţă încă privind căţeluşa. Dar Micuţa îşi pierduse deja interesul faţă de piele şi plecă de lângă ei pentru a explora alte lucruri, începu să miroasă scândurile. Intuind ce avea să se întâmple, Violet o ridică şi o duse în grădină. Îl auzi pe Morgan râzând în spatele ei.

Când se întoarse, îşi reluă locul.

— Tatăl tău te căuta.

— Nu mă surprinde. Am fost în oraş ca să-mi dau seama unde aş vrea să-mi construiesc magazinul. Nashart s-a dezvoltat cât am fost eu plecat. Acum există o intersecţie care este plină cu magazine şi dughene cu alte afaceri pe la toate colţurile, dar acolo mai este o bifurcaţie mai mică, cu o singură stradă care vine perpendicular pe strada principală, iar eu am cumpărat acolo o proprietate. Mi-a luat ceva timp să-l conving pe primar să-mi vândă mie acea proprietate care într-o zi va fi o stradă principală cu clădiri pe ambele părţi. Din moment ce el nu are niciun plan pentru acea secţiune, a fost doar o chestiune de tocmeală. Şi e perfectă sau va fi în momentul în care voi termina ce intenţionez. Nu am nevoie de tot terenul, dar acum o să pot controla ce se construieşte acolo. Acum pot să discut cu tata.

— Ai amânat discuţia ca să cumperi întâi terenul? De ce?

— Pentru că tata m-ar fi oprit, dacă-mi ştia intenţia. El şi primarul Quade sunt prieteni de pocher. Ar fi putut liniştit să-l convingă pe Quade să nu-mi vândă niciun teren din oraş. De fapt, Quade m-a şi întrebat de mai multe ori dacă am aprobarea lui Zachary ca să cumpăr aşa mult teren?

— Şi ce i-ai zis?

Rânji.

— Nu i-am zis nimic, doar l-am dus cu zăhărelul deviind subiectul de la părerile lui Zachary la cât de încântată va fi mama de noua mea afacere.

— Aşa că i-ai sugerat că dacă mama ta va fi încântată, bineînţeles că şi tatăl tău trebuie să fie? chicoti ea.

— Ceva de genul acesta. Dar l-am şi asigurat că ceea ce se va construi pe stradă va fi o afacere pe care oraşul nu o are încă, ceea ce va aduce şi mai mulţi oameni în Nashart – şi mai multe femei. Asta l-a convins şi mi-a oferit un preţ bun. Nashart întotdeauna a avut femei puţine, majoritatea fiind deja măritate, iar primarul e văduv.

— Pare veridic. Trebuie să recunosc că îmi vine greu să cred că un cowboy devenit miner va fi fericit să lucreze

într-un magazin.

— Acesta va fi doar începutul. Va trebui să călătoresc mult pentru a cumpără toate lucrurile pe care vreau să le comercializez. Voi începe cu marile oraşe de pe Coasta de Est şi apoi, eventual, s-ar putea să vreau să merg şi-n Europa.

Avea, aşadar, planuri mai mari decât să stea toată ziua într-un magazin din Nashart.

— Asta sună palpitant. Franţa este recunoscută pentru măiestria în execuţia mobilei, iar Anglia… se opri, nu voia să-i amintească de propriile planuri, dar cu un singur cuvânt o făcuse „Anglia”.

— Poate o să te vizitez în Londra într-una dintre călătoriile mele de afaceri, îi spuse el. Dar între timp ţi-ar plăcea un tur al oraşului mâine? Pot să-ţi arăt unde am de gând să construiesc. Putem să ne petrecem toată ziua aşa şi apoi să luăm prânzul în oraş.

Să petreacă toată ziua cu el… singură?

— Să văd dacă tata este în stare să meargă, îi răspunse ea.

— Charley nu are nevoie atât de curând de o altă călătorie cu trăsură care să-l zdruncine. Şi o să ai tot oraşul ca însoţitor. Nu este ca şi cum aş avea un pat către care să te ademenesc – deşi aş putea aranja unul…

Îşi dădu seama că nu o tachina, pentru că putea să vadă dorinţa din ochii lui. Inima începu să-i bată mai repede la gândul că ar putea fi din nou în pat cu el. Nu, nu trebuia să fie atât de nechibzuită. Dar voia să meargă cu el în oraş.

— Cred că va fi un moment bun pentru a-ţi testa abilităţile de însoţitor, îl tachină ea.

El râse, dar apoi ea îi arată cu degetul norul de praf care se apropia.

— Din moment ce cred că urmează să fii încolţit pentru a avea acea „discuţie”, cred că eu şi Micuţa ne vom plimba prin curte şi apoi îi vom vizita pe prietenii ei de joacă. Mult noroc! îi ură ea coborând scările.

— Dacă o să ridice vocea, astupă-ţi urechile, strigă el chicotind.

Nu credea că o necăjeşte. Se aştepta să ridice vocea, aşa că se duse spre partea din spate a casei ca să nu audă ce avea să urmeze. Cu toate astea vocile celor doi bărbaţi răsunară suficient cât să o recunoască pe a tatălui lui, care avea un ton nervos, nu înţelegea ce spuneau, asta până când Zachary ţipă:

— Pe naiba ai făcut! Niciun fiu de-al meu nu…

— Tată, am făcut deja! Am lucrat un an pentru asta şi sunt suficient de mare, încât să iau propriile decizii afurisite!

Ochii lui Violet scânteiară când îl auzi rostind „afurisite”. Folosirea acestui cuvânt britanic o făcu să surâdă.

— În casa mea nu faci din astea! ţipă Zachary şi apoi se auzi o uşă trântindu-se şi se aşternu din nou liniştea.

Asta nu mai era amuzant. Morgan tocmai fusese dat afară din casa lui? Probabil avea nevoie de un pic de încurajare.

Se îndreptă către terasă, dar îşi încetini paşii când văzu că Zachary era acolo, nu Morgan. Se simţi mică atunci când bărbatul mai în vârstă o privi cu furie.

— Tu l-ai pus să facă asta, fetiţo?

Înaintă încet.

— Nu-l cunosc pe fiul dumneavoastră de foarte mult timp. Deciziile lui nu au nimic de-a face cu mine. Dar, cu toate astea, ştiu că vrea să-şi deschidă o afacere. E pentru mama lui, soţia dumneavoastră. Mi-a povestit despre toate momentele în care el şi fraţii lui mergeau în oraş şi se întorceau aici ca să-i spună doamnei Callahan că ceea ce comandase nu ajunsese încă şi ce dezamăgită părea să fie. El vrea să se asigure că ea nu o să mai fie niciodată dezamăgită. De asta a plecat să caute aur şi argint, pentru că ştia că nu o să-i finanţaţi o asemenea aventură. Sau i-aţi fi împrumutat banii?

El se aşeză pe scaun suspinând.

— Îţi petreci toată viaţa clădind ceva pentru copiii tăi, şi ei nu vor asta. Probabil nu aş fi fost prea deschis în faţa ideii lui, decât dacă mi-ar fi explicat lucrurile cum ai făcut

tu. Toate astea pentru mama lui? Nu pot să mă lupt cu aşa ceva, la cât o iubesc pe femeia asta!

— Poate ar trebui să-i spuneţi şi lui Morgan asta.

— Poate ar trebui să-ţi vezi de treaba ta, domnişoară!

Ce mod ciudat de a reacţiona, se gândi Violet. Dacă l-ar fi cunoscut mai bine, i-ar fi zis vreo două, dar aşa, preferă să tacă şi îl lăsă să fiarbă cu privire la ce ar trebui sau nu să-i zică fiului său.

Urcă scările ca să vadă dacă tatăl ei era treaz. Probabil era, ţinând cont de tot zgomotul care se auzea de dincolo de o uşă deschisă care se afla la câteva uşi mai departe de camera ei. O lăsă pe Micuţa în cameră şi se duse să investigheze. Se opri în prag şi îl văzu pe Morgan trântind sertarul unui birou şi aruncând o grămadă de haine pe pat unde erau bagajele şi valiza lui.

— Probabil nu trebuie să faci asta, îi zise ea.

Se uită la ea, fără să se oprească din ceea ce făcea, simţindu-se furie în vocea lui chiar dacă, de data asta, nu din cauza ei.

— Nimic nu-mi va schimba părerea, cu siguranţă nu acest bătrân într-o ureche. Îl iubesc, dar mă tratează ca pe un copil. Am trecut de acea etapă acum vreo cinci ani, dar cred că tata nu a observat.

Ea îi zâmbi.

— Sunt sigură că a observat, doar că părinţii întotdeauna îşi vor trata copiii ca pe nişte copii şi vor încerca să facă ce este mai bine pentru ei. Nu au întotdeauna dreptate. Cu toate astea, cred că s-a răzgândit. Şi cel mai probabil nu vei avea nevoie de spadă şi scut la cină.

O privi un moment, apoi râse şi se îndreptă spre ea şi o îmbrăţişă.

— Deci eşti talismanul meu norocos acum? Ce naiba i-ai zis?

Vorbele îi rămaseră în gât, fiind atât de aproape de el. Tot ce-şi dorea era să-l sărute, aproape că-şi pusese mâinile în jurul lui ca să facă asta. Însă reuşi să se stăpânească şi făcu un pas în spate, pe hol.

— Ceea ce ar fi trebuit să-i spui tu de prima dată, că ţi-a venit ideea asta din dragoste pentru mama ta. Asta trebuia să audă. Chiar are o slăbiciune pentru ea, să ştii.

Se grăbi să ajungă în camera tatălui ei înainte de a se răzgândi şi de a-l săruta. Doamne, Dumnezeule, cum avea ea să se mărite cu lordul „cum l-o fi chemând”, când bărbatul acesta o atrăgea dincolo de raţiune?

Visase la asta de mică şi, totuşi, Morgan era cel care îi umplea visele acum. Părea să fie cu ea în fiecare noapte afurisită!

Capitolul 47

Morgan opri trăsura în faţa casei ca s-o aştepte pe Violet să iasă. Mama lui stătea sprijinită de stâlpul de la verandă şi îşi bea cafeaua. Era îmbrăcată ca pentru a pleca la treburile fermei, doar că nu plecase încă. Cum nu vorbiseră între patru ochi după ce îi anunţase la cina din seara trecută de planurile sale legate de magazin, nu era întru totul surprins.

Fusese încântată. După ce îi mai trecuse din uimire, râsese mult. Fraţii lui îl necăjeau deja, poreclindu-l „negustorul”. Hunter îl chinuise cel mai tare avertizându-l: „Va trebui să pui puşca deoparte, altfel clienţii magazinului vor crede că eşti acolo ca să-i jefuieşti!” Tatăl său fusese mai mult tăcut, dar zâmbise de câteva ori văzând bucuria din ochii şi de pe chipul lui Mary.

— Chiar ai de gând să faci asta? îl întrebă mama lui în acea dimineaţă.

— Scoate-ţi vechile cataloage, încercuieşte tot ce ţi-a atras privirea, tot ce-ai comandat, tot ce te-ai gândit să cumperi şi nu ai făcut-o, şi lasă-le în camera mea. Da, chiar am de gând să fac asta. „Cumperi azi, primeşti azi!”, acesta o să fie mottoul meu, cel puţin pentru Nashart. S-ar putea să-mi numesc magazinul „Estul vine în Vest”.

— Îmi place ideea asta, Morg, îl asigură ea. Să nu crezi o clipă că nu e aşa. Dar, de asemenea, îmi place să te am în preajmă.

— Nu plec de aici, mamă. S-ar putea să mă întorc şi să lucrez la fermă într-o zi, dar acum asta e ce vreau să fac. Magazinul meu s-ar putea să nu vândă nimic aici, dar va fi amuzant să-l deschid şi foarte satisfăcător să te văd cumpărând din el.

— Şi domnişoara Mitchell?

— O să-i arăt oraşul şi proprietatea mea, dacă s-ar termina odată de aranjat şi ar coborî.

— Nu la asta mă refeream. Îţi place de ea?

— Cui nu i-ar plăcea? rânji el.

— I-ai zis?

— Şi-a ales deja un lord englez care să-i fie soţ. Se va întoarce la Londra şi mă voi asigura că are zestre pentru asta.

Mary râse.

— Nu aşa obţii fata. O laşi să aleagă, dar mai întâi te asiguri că ştie care-i sunt opţiunile. Trebuie să te învăţ chiar totul?

— Crezi că nu pot să-i spun? pufni Morgan.

— I-ai spus?

— Nu, dar cât de greu poate fi?

— Destul de greu dacă nu eşti sigur de răspuns.

— Nu asta mă reţine, ci faptul că ţin la ea într-atât, încât trebuie să o las să plece. Nu aparţine de acest loc, mamă.

— Nici Tiffany nu aparţinea, dar acum nu mai ai nicio şansă să o faci să plece. Tu nu vezi asta pentru că ai crescut aici, Morgan, dar Montana are farmecul ei. Poate ar trebui să o rogi pe domnişoara Mitchell să te ajute cu decoratul magazinului. S-ar putea să-i întârzii plecarea şi să o faci să-i placă aici. Şi de fapt cine s-ar pricepe mai bine la asta dacă nu o tânără domnişoară din societatea londoneză, care să-ţi dea sfaturi despre ce e la modă, despre ce le place femeilor şi despre cum arată magazinele elegante din oraşele mari?

Morgan râse. Fusese captivat de sugestia mamei din momentul în care o auzise vorbind de „întârziere”, dar îi plăcea şi ideea de a-i cere ajutorul lui Violet privind decorul

şi marfa pe care s-o achiziţioneze.

— Nu deschid un magazin de rochii! o necăji el pe mama lui.

— Cel puţin adu nişte bonete!

Îşi dădu ochii peste cap, pentru că acum trebuia să facă asta. Orice pentru mama lui, orice îşi dorea. Până la urmă acesta era scopul.

*

Deja vizitaseră fiecare stradă din Nashart ca Violet să vadă tot ce avea oraşul de oferit, înainte ca Morgan să o ducă la proprietatea pe care o cumpărase, o bucată lungă de teren prăfuit cu puţină iarbă şi câţiva copaci, aflată pe un drum care se intersecta cu strada principală din Nashart.

— Deja începi să construieşti? îl întrebă ea privind la stivele de cherestea.

— Am cumpărat tot lemnul din oraş şi apoi am mai dat comandă de şi mai mult, îi explică el. Şi mă gândesc să le propun proprietarului grajdului de pe strada principală şi proprietarilor celorlalte trei clădiri de lângă acesta o ofertă de a se muta pe strada mea ca să-mi pot pune intrarea în magazin chiar pe strada principală. Ce crezi?

— Vizibilitatea oferită de strada principală din Nashart ar fi ideală dacă poţi să o obţii, chiar dacă ai o stradă în totalitate a ta, aici în spate.

— O să mă descurc din moment ce sunt proprietarul lor, rânji el.

— Dar dimensiunea clădirii tale va depinde de ce vrei să vinzi. La ce te-ai gândit?

— Mobilă şi argintărie pentru început. Fraţii Melling care îmi cumpărau argintul fac de toate, bijuterii, candelabre, bibelouri, veselă, rame, chiar şi oglinzi, aşa că o să merg la New York să-i vizitez în curând. Oh, o să vindem şi bonete.

— Serios? întrebă ea încântată.

— Mama a menţionat asta azi-dimineaţă.

— Asta sigur va atrage femeile în oraş. Deci o

secţiune de argintărie combinată cu bijuterii, asta s-ar putea să o vrei în faţă. Mobila va ocupa majoritatea spaţiului pentru că cel mai probabil s-ar putea să vrei să expui mobilier complet, şi cel puţin două seturi pentru dormitoare, sufragerii şi saloane. La etaj ce o să faci?

— Mă gândeam că aş putea locui acolo.

— Dacă o să ajungi să ai nevoie de încă un etaj pentru magazine, chiar vei vrea să urci trei rânduri de scări pentru a ajunge acasă la sfârşitul zilei?

— Mi-ar plăcea să am locul meu aici în oraş.

— De ce? Ferma familiei tale nu e departe de aici.

— Şi dacă mă pricopsesc?

— Să te pricopseşti cu ce?

El râse, ea rânji. Ştia ce înseamnă cuvântul în Montana, însă când plecară de pe proprietatea lui ajunse să fie singurul lucru la care se mai putea gândi. Deja plănuia ce o să facă pentru când avea să se însoare, doar că nu cu ea. Avusese suficiente ocazii să discute despre acest subiect cu ea. Când făcuseră dragoste, bunăoară, atunci ar fi putut să se aşeze naibii în genunchi şi să o fi cerut, ca ea să-l fi refuzat. La naiba!

— Ce-i cu faţa asta? o întrebă el când ea lăsă din mână meniul de la restaurant. Nu-ţi place nimic din meniu?

Violet lăsă la o parte gelozia şi îi zâmbi.

— Nu e asta, mă gândeam că mi-ai spus că vrei ca magazinul tău să fie cel mai mare pe care l-am văzut.

— Am spaţiu ca să-l construiesc, aşa că de ce nu?

— Aşa e. În oraşele mari nu prea există teren, aşa că magazinele sunt înghesuite oriunde se găseşte loc. Dar cu magazinul tău mare vei avea nevoie de mulţi angajaţi.

— Am întrebat deja. Sunt doar doi bărbaţi în oraş dispuşi să lucreze pentru mine care nu au de lucru, şi niciunul din ei nu vrea să fie vânzător.

— Sunt agenţii speciale în oraşele mari care pot angaja oameni pentru tine, dar dacă-i aduci aici, va trebui să le oferi un loc în care să locuiască. Ai putea să construieşti camere în spate? Sau ai putea să construieşti o clădire de locuinţe pentru angajaţi lângă magazin.

— O altă idee bună la care nu m-am gândit.

— Şi ce zici de un depozit în care să stochezi marfa, sau ai de gând să-ţi faci clienţii să aştepte cum a aşteptat mama ta pentru a reînnoi stocul?

— Eşti grozavă, zise el zâmbindu-i larg. Nu m-am gândit chiar atât de departe.

— Aşa că gândeşte-te! Dacă cumperi angro o să primeşti reduceri, ceea ce va face ca profiturile tale să crească. Intenţionezi să faci bani cu asta, corect?

— Nu acesta era scopul, dar cred că va fi un bonus frumos, chicoti el.

— Iar restul străzii? Vei avea loc pentru o clădire de locuinţe, pentru un depozit, chiar şi pentru o casă pentru tine. Ai ambele părţi ale străzii unde poţi construi.

— Doar pentru că primarul nu a fost de acord să avem baruri, deşi probabil ar fi o investiţie bună. Pot să închiriez pământul şi altor negustori sau să aştept să văd de ce are nevoie oraşul şi să le fac eu singur.

— Deci nu vrei să fii doar antreprenor, ci dezvoltator de afaceri? începu ea să râdă.

— Nu, doar mă gândesc înainte, mă asigur că aceasta stradă nu va atrage oameni dubioşi.

— Din ce-mi amintesc, ai zis că acest oraş este paşnic.

— Cowboy-i oricum fac hărmălaie sâmbătă seara.

— O, da, aşa-i! Dar gândurile îi alergară în altă parte. Un magazin de îngheţată! Nu am văzut vreunul aici şi o librărie, şi o bibliotecă.

— Permite-mi să-mi termin de aranjat magazinul meu înainte de a mă gândi la altele. Dar te rog să faci o listă şi poate iei în considerare să rămâi să mă ajuţi cu toate astea.

Cuvintele îi ieşiră pe gură, nici măcar nu se uită la ea când le rosti, iar ea chiar îşi dorea să fie acolo să-l vadă realizându-şi visul. Dacă nu ar fi trebuit să se întoarcă la acel lord, cum naiba îl chema? Când se uita la Morgan, pur şi simplu nu-şi amintea. Apoi îşi dădu seama ce-i propusese.

— Îmi oferi o slujbă?

— Nu, mă gândeam la un parteneriat.

Ochii ei sclipiră. În magazinul lui? Sau în viaţa lui, ca soţie? În magazine, bineînţeles. Nu aşa te cerea un bărbat de nevastă. O propunere de afaceri însemna ca ea să rămână aici şi să fie mereu atrasă de el. Presupuse că avea să-i dea timp să se gândească la asta, ceea ce era bine, pentru că nu voia să-i domolească entuziasmul cu răspunsul ei. Magazinul lui era o aventură incitantă, dar Morgan era adevăratul impuls, bărbatul cu care voia să fie parteneră în toate modurile. Doamne, Dumnezeule, să aibă doar o jumătate de parteneriat cu el nu avea niciodată să fie suficient pentru ea.

Vru să-l refuze pe loc. Nu o făcu, deşi avea să o facă în cele din urmă.

Capitolul 48

— Care sunt şansele? spuse Morgan în timp ce ieşeau din restaurant.

Violet îl privi, cât pe ce să-l întrebe despre ce vorbeşte, dar el nu se uita la ea. Privea pe stradă. Începu să ţipe de bucurie când îi văzu pe fraţii ei alergând. Chiar, care erau şansele să vezi doi gemeni în oraş care să nu fie fraţii Mitchell? Râse şi alergă spre ei.

— De ce nu ne-aţi spus că ajungeţi astăzi? întrebă ea.

— V-am spus, răspunse Daniel. Am trimis telegrama la Butte, de îndată ce am cumpărat biletele de tren şi am ştiut în ce dată ajungem, dar probabil voi deja plecaserăţi.

— Nu contează, sunteţi aici! Şi trebuie să fiţi nerăbdători să-l vedeţi pe tata. Stăm la ferma Triplu C cu partenerul tatii, al familiei noastre şi… se întoarse pentru a se asigura că Morgan era încă în spatele ei, acesta este partenerul nostru, Morgan Callahan. Prezentaţi-vă voi, eu nici nu o să încerc!

Daniel râse şi se prezentă.

— Acum lucrurile o să fie mai uşoare pentru tine, draga mea. Părul mi-a crescut cât am fost reţinut şi am

decis să nu-l mai tai. O să port această coadă până te obişnuieşti din nou cu noi.

Evan îi strânse mâna lui Morgan.

— Nu putem să-ţi mulţumim suficient, domnule Callahan, pentru că ne-ai trimis bani, prima dată pentru a amâna plata ratelor şi apoi pentru a plăti împrumutul. Vi, trebuia să-i fi văzut faţa domnului Perry. Părea atât de dezamăgit!

— Am vrut să-i arunc banii în faţă, dar nu m-a lăsat Evan, adăugă Daniel. Nu vă puteţi imagina ce uşurare am simţit că am putut plăti acel împrumut. Mulţumim, domnule Callahan.

— Charley a fost şi este prietenul meu, răspunse Morgan şi apoi rânji, iar sora voastră a trebuit să mă bată un pic la cap pentru a-mi reaminti asta.

— Eu nu cicălesc! interveni ea.

— Charley? întrebă Evan.

— Aşa îi spune Morgan tatii, răspunse ea şi apoi schimbă subiectul. Ce spuneai despre faptul că ai fost reţinut?

— Cu primii bani pe care i-am primit am reuşit să-l amânăm pe Perry şi să plătim datoriile lui Daniel pentru a-l scoate din puşcărie. Dar a fost o lună de iad, Vi, am plâns după tata, ne-am îngrijorat teribil pentru tine când nu ne-ai mai dat veşti, toate în timp ce ticăia ceasul pentru casa noastră.

— O să fiţi încântaţi. Ştiţi că bărbatul responsabil de înscenarea morţii tatălui nostru şi cel care ne-a cauzat atâta durere este la închisoare, dar o să-l las pe tata să vă explice toate astea, cred că abia aşteptaţi să-l vedeţi, nu? le zise ea arătând către trăsura din faţa restaurantului.

Morgan o ajută să urce pe scaunul vizitiului, lângă el, aşa că trebui să se întoarcă către fraţii ei pentru a le împărtăşi vestea cea bună.

— Tata a reuşit ce şi-a propus şi a făcut din nou avere mulţumită bunăvoinţei lui Morgan. Voi doi nu va trebui să lucraţi în mine, dar unul din voi sau amândoi va trebui să vă asiguraţi că minerii îşi fac treaba, cel puţin până angajăm

un administrator şi până când vom câştiga suficienţi bani pentru a-i plăti datoria lui Morgan. Dar tata şi Morgan o să vă explice mai multe în detaliu, mai târziu. Aşa că nu trebuie să vă mai îngrijoraţi, asta înseamnă că nu trebuie să te mai însori cu acea moştenitoare, Evan, decât dacă vrei.

— Nu! spuse el şi râse. Era doar o opţiune, şi încă una foarte neplăcută. Ea e putred de bogată, dar nu atât de drăguţă.

— El e politicos pentru că nu îţi spune că e insuportabilă, arogantă şi a fost foarte generos când ţi-a zis că nu e atât de drăguţă, pentru că nu e chiar deloc, şi vorbesc serios, deloc, adăugă Daniel. Dar ne-am gândit că e mai bine să nu-ţi spunem asta când aveam atâtea veşti proaste să-ţi dăm în ziua în care ai venit acasă.

— Bine că m-aţi scutit de asta, dar data viitoare să nu mai faceţi. Să sperăm că nu va mai fi nicio dată viitoare!!

— Sunt încântat să fiu aici, zise Evan, nu am visat niciodată că o să ajung să văd această parte din ţară.

— Şi eu simt la fel, zise Daniel entuziasmat. Aşa că mă ofer voluntar să am grijă de mină.

— S-ar putea să ne batem pentru asta, obiectă Evan.

— Mine, îi corectă Violet. Sunt două, una lângă alta, şi avem un parteneriat egal cu Morgan. Ne dăm seama mai târziu cine unde merge.

Erau la jumătatea drumului către fermă, când Evan spuse:

— Vi, tocmai mi-am adus aminte. Trebuie să trimiţi pe cineva după cuferele tale.

— Cufere? Am cerut doar unul.

— Da, dar nu ai zis pe care, aşa că le-am adus pe toate ca să ne asigurăm că l-am luat pe cel corect.

— Mă ocup eu de asta, zise Morgan, apoi îi şopti: Eşti fericită în preajma lor, nu?

— Bineînţeles că sunt, sunt fraţii mei.

— Un alt motiv bun pentru care să nu fugi în Anglia, zâmbi el.

O metodă subtilă de a o întreba care era răspunsul ei

pentru parteneriatul lor? Dar el voia ca ea să-l ajute cu magazinul în Nashart, iar fraţii ei să fie aproape în Butte – însă nu aveau să fie la un ocean distanţă. Morgan trişa sau doar îi îndulcea oferta?

Poate reuşea să amâne răspunsul până la plecare, ca între timp să-l ajute. Voia să mai şi viseze un pic despre vremurile minunate când avea să lucreze cu acest bărbat permanent. Trebuia doar să ignore un gând care nu-i dădea pace, cât de inadecvat era să lucreze lângă un bărbat, nemăritată fiind. Aşa ceva nu se face! Era sigură că tatăl ei avea să-i interzică.

Cearta fraţilor ei cu privire la închirierea unei trăsuri în timp ce erau în Nashart îi atrase atenţia.

— Potoliţi-vă, le ordonă ea. Aici nu sunt trăsuri… făcu o pauză şi-l privi pe Morgan entuziasmată. Un fabricant de trăsuri! Pentru unul dintre magazinele de pe strada ta! Sau ai putea să aduci nişte trăsuri şi să le vinzi prin magazinul tău.

— Îmi place de tine, aşa deschisă, încântată, autoritară, zise el rânjind.

— Nu sunt autoritară, râse ea.

— Ba este! strigară amândoi fraţii la unison.

Capitolul 49

Şederea în Nashart se dovedi mai mult decât agreabilă. Lui Violet îi plăcea să-i dea sfaturi lui Morgan pentru magazinul lui, şi, de fapt, despre asta vorbiseră mai toată săptămâna. Curând minele aveau să le aducă câştiguri incredibile ambilor parteneri, iar Evan plecase în urmă cu câteva zile pentru a le administra temporar. Ambii fraţi se certaseră pe subiectul plecării, fiecare vrând să meargă acolo, întrucât amândoi găseau perspectiva interesantă, însă în momentul în care Violet le atrăsese atenţia că unul din ei trebuia să rămână pentru a avea grijă de tatăl lor până se refăcea fizic, Evan câştigase disputa

pentru că ştia să gătească şi era posibil să fie nevoie să gătească şi pentru restul minerilor. Dar înainte ca decizia să fie luată, Morgan petrecuse ore cu ei instruindu-i despre tot ce trebuiau să ştie pentru a se ocupa de minerit.

În timp ce Morgan ar fi putut să-şi convingă prietenii din Nashart să-l ajute să-şi construiască magazinul în doar câteva zile, odată ce tot lemnul îi era livrat, ea îi reaminti că nu ar fi fost suficient de elegant pentru mobila grandioasă pe care intenţiona să o vândă, aşa că Morgan trimisese o telegramă fraţilor Melling din New York ca să-i găsească un arhitect experimentat care să-l ajute.

Texas se căsătorise chiar în ziua în care se întorsese în oraş, prea dornic să o facă pe Emma soţia lui pentru a aştepta o căsătorie tradiţională, aşa că doar familia Emmei asistase la ceremonie. Două zile mai târziu, el plecase cu Evan la mine, dar Emma îi însoţise. Nu aveau de gând să se mai separe, un gând care o întristă pe Violet, pentru că îi reamintea că în curând trebuia să se separe de familia ei. Acest lucru trezise sentimente contradictorii în sufletul ei! Dar fraţii ei o ajutaseră să vadă lucrurile mai bine spunându-i pur şi simplu adevărul.

Amândoi se supăraseră pe ea când le povestise ce planuri avea.

— Tata s-ar putea să aibă nevoie de luni de recuperare. Chiar vrei să pleci înainte de asta? o întrebase Daniel.

— M-aş putea întoarce cu soţul meu.

— Un lord englez care să viziteze America? Chiar trebuie să te măriţi cu el, Vi? Nouă ani au fost suficienţi acolo, acum vrei să rămâi pentru totdeauna?

Începuse să plângă, şi emoţiile o copleşiseră. Acel cuvânt „totdeauna”. De ceva timp înclina să nu mai plece, şi acum era sigură.

Iar astăzi – astăzi se mărita. Ei bine, poate. Nu prea înţelegea cum ajunsese aici, dar era sigură că totul începuse cu Mary Callahan care intrase în sufragerie exact când ea şi Morgan îşi terminau prânzul. El avea afaceri în oraş şi se ridicase să plece. O sărutase pe mama lui în

trecere. Mary îl privise ieşind şi apoi se întorsese către Violet.

— I-ai intrat pe sub piele!

Morgan folosise şi el aceeaşi expresie în Butte, dar Violet nu înţelesese exact ce însemna, aşa că o întrebase pe mama lui.

— Ce înseamnă asta aici? Că ceva îţi este foarte drag?

— Da, la naiba, chiar mai mult decât atât. Şi pare evident. Cum de nu-ţi dai seama?

De fapt, înţelegea asta când el o privea, când o atingea, făcea lucruri frumoase pentru ea, doar că nu-l auzise spunându-i direct. Dar Morgan era un om de acţiune, nu unul priceput la vorbe. Şi ştia încă de când jucau pocher că-şi ţinea cărţile aproape de inimă.

Cu un zâmbet mare pe faţă, alergă pe scări la tatăl ei.

— Ce părere ai dacă aş rămâne aici şi m-aş căsători cu partenerul tău? îl întrebă ea când intră în cameră.

El lăsă cartea pe care o citea, o privi un moment şi râse.

— Cred că asta m-ar face foarte fericit. Deja mi-e ca un fiu. Şi trebuie să mărturisesc că mi-am imaginat că aşa o să fie, cel puţin asta am sperat. Cred că trebuie să mărturisesc că nu aveam nevoie să stau să mă odihnesc aici ca să-mi revin, draga mea. Pur şi simplu, am vrut să-ţi ofer ţie şi lui Morgan timp să vă daţi seama că nu vreţi să vă despărţiţi. Poţi să-i spui că aveţi binecuvântarea mea.

Încântată, se aşeză în scaunul de lângă patul lui pentru a-i mărturisi şi ea ceva despre visurile ei de a se căsători cu un lord englez care păliseră în comparaţie cu ideea de a fi partenerul de afaceri al lui Morgan la magazin, da, o rugase să-i fie partener de afaceri, şi cum dragostea era atât de confuză, dar tentaţia, nu, era de acord şi da, îi spusese asta tatălui ei! Şi recunoscu că îşi dorea de ceva timp să se mărite cu Morgan, dar nu ştia ce simţea el în legătură cu asta, însă nu mai voia să aştepte niciun moment, voia sa se căsătorească chiar în acea zi.

Era deja după-amiază când coborî la parter ca să vadă dacă Morgan se întorsese. Nu revenise încă, aşa că plecă

ea în oraş să-l caute. Putea să mai aştepte ca Morgan să o ceară de soţie, dar nu ştia cât avea să dureze asta. Era o decizie crucială să îl ceară ea de soţ şi, dacă se gândea prea mult, se temea că nu avea să o mai facă. Aşa că se îndreptă către biserică întâi, apoi îl căută pe Morgan. Era deja nerăbdătoare când îl găsi ieşind din biroul de telegrafie.

Galopă către el, trase puternic de hăţuri şi fără preambul îi spuse:

— Te căsătoreşti cu mine până la apus! Preotul a fost informat. Tatăl meu a fost informat. Poţi să le spui părinţilor tăi.

Şi plecă la fel de brusc, cu obrajii arzându-i de îmbujorare. Problema era că se simţea ea însăşi aici în Nashart, mai ales după ce veniseră şi fraţii ei săptămâna aceea, aşa că devenise un pic mai autoritară. Nu exista nicio scuză pentru ce făcuse, îi ordonase să o ia de nevastă, în loc să-l întrebe, aşa cum intenţionase. Era îngrozită! Cum să mai dea ochii cu el acum? Cum ar putea să n-o facă?

Aceste gânduri îi alergau prin minte în timp ce se întorcea la fermă, dar când ajunse în faţa casei lui Tiffany şi Hunter, încetini. Putea să se ascundă acolo o vreme. De îndată ce Tiffany îi deschise uşa în care bătuse cu putere, începu:

— I-am poruncit să se însoare cu mine, astăzi! zise ea.

— Şi ce a zis?

— Nu i-am dat ocazia să zică ceva!

— Dar l-ai întrecut la asta?

— Am făcut ce?

Tiffany nu se putea opri din râs.

— Era doar o chestiune de timp, draga mea. Toată lumea ştia că avea să se întâmple curând. Morgan trebuie să fie foarte uşurat că i-ai luat-o înainte şi că nu a trebuit să te ceară el de soţie. De ce să aşteptaţi, când amândoi ştiţi că asta vă doriţi? Şi nu te preocupa deloc. O să te duc la biserică la timp. I-ai zis o oră anume?

— I-am zis până la apus.

Tiffany chicoti.

— Cât de vestic din partea ta. Cred că partea asta l-a făcut să râdă.

Dacă nu-l şocase prea tare. Dacă nu plecase deja din teritoriu.

Ea se duse la biserică la apus, purtând una dintre rochiile ei albe de seară, garnisită cu satin de culoarea liliacului. Tiffany i-o adusese din moment ce ea se temea să se întoarcă la fermă şi să se întâlnească cu Morgan, dacă era acolo. Tiffany îi împrumutase până şi voalul ei de nuntă pentru această ocazie. Şi o dusese în oraş devreme, ca să nu se întâlnească cu niciunul dintre membrii familiei lui. Refuzase să-l lase până şi pe Hunter în casă în timp ce se pregătea. Tiffany Callahan se dovedea o prietenă extraordinară.

Tatăl ei, cu Evan şi cu restul familiei lui Morgan începură să ajungă la biserică, urmaţi de majoritatea oamenilor din oraş. Vestea, se pare, se răspândise repede. Şi-ar fi dorit şi ca toţi cei din familia Faulkner să fi fost acolo. Ce scrisoare lungă avea să le scrie mătuşii Elizabeth şi lui Sophie! Fraţii lui Morgan încercară să vorbească cu ea când ajunseră, dar Mary le ceru să tacă, ceea ce era un lucru bun, pentru că, dacă spuneau ceva greşit, avea să fugă, atât de emoţionată era. Morgan nu ajunsese încă, şi asta îi zdruncina nervii, partea cu aşteptatul la altar. În mod tradiţional mirele aştepta mireasa, dar de data asta nu, din moment ce nimic nu era tradiţional la nunta asta, inclusiv posibilitatea ca mirele să nu-şi facă apariţia, deşi cei din familia lui păreau siguri că va veni, altfel nu ar fi fost acolo, motiv pentru care ea nu fugise încă.

Apoi îl văzu venind pe alee, ursul ei, incredibil de fermecător în costumul lui negru, elegant, avea cel mai mare rânjet posibil. Îşi dorea să fie acolo! Violet era atât de uşurată, încât se temu să nu leşine. Când ajunse lângă ea, îi luă mâna şi i-o sărută, apoi îi şopti:

— Da, apropo!

Hunter profită de acest moment pentru a-i necăji:

— Cine ţine pistolul? strigă el tare.

— Eu, răspunseră ea şi Morgan la unison.

Îl privi pe Morgan şi îi zâmbi suav.

— Îmi pare rău pentru felul în care am deschis subiectul.

— Mie, nu, nu voiam să fac asta. Te iubesc prea mult şi nu voiam să te ţin aici, dacă nu voiai cu adevărat să rămâi.

Auzind asta, ea îl luă de gât.

— Cununaţi-vă mai întâi! strigară ceilalţi.

Izbucniră în râs, se întoarseră cu faţa către preot şi se „pricopsiră”. Da, acum putea şi ea să se gândească la mariajul cu Morgan în felul acesta. Urma să-i accepte modul de viaţă şi nu avea să încerce să-l ademenească într-al ei. Avea intenţii bune…

O sărută înainte ca pastorul să-i fi spus că putea, iar ea se pierdu în dulceaţa buzelor lui, care îi trezeau cele mai puternice senzaţii, şi ar fi rămas aşa pentru mult timp, dacă Morgan nu ar fi prins-o de mână ca să o scoată din biserică în mijlocul uralelor care se auzeau din toate părţile. O ajută să se urce în trăsura care îi aştepta afară, apoi goniră afară din oraş, dar nu spre fermă.

— Toţi o să vrea un sărut tradiţional din partea miresei, o avertiză el. Doar ai grijă să-i pocneşti pe bărbaţii care întârzie prea mult cu asta, altfel o să fiu nevoit să-i iau la pumni.

Tocmai fugise cu ea. Din nou! Începu să râdă. Avea sentimentul că avea să râdă mult în această seară, atât era de fericită. Dar privi înapoi şi văzu tot oraşul urmându-i în căruţe, trăsuri şi călare. Apoi auzi muzică şi se uită în faţă, unde erau presărate lumini şi se vedeau o platformă mare din lemn şi multe mese pline de mâncare şi răcoritoare.

— Aici vin oamenii din oraş la adunări, dansuri şi ca să sărbătorească momente speciale, îi explică el. Iar ziua de astăzi este foarte specială. O să plecăm când eşti pregătită sau dacă ne îmbată cineva. Am luat o cameră pentru noi la hotel. Nu am de gând să ne petrecem noaptea nunţii cu părinţii mei la câteva uşi distanţă.

Ea rânji şi îl mângâie pe faţă.

— O idee bună, dar să ştii că nu te ameţeşti în seara

asta. Poţi să bei ceva, dar te doresc!

— Deja faci pe şefa cu mine, doamnă Callahan?

Ea chicoti.

— Scuză-mă, e un obicei deja şi nu o să încetez niciodată să nu mă simt ruşinată pentru că te-am cerut eu în căsătorie.

— Din ce-mi amintesc, nu m-ai cerut. Dar dă-mi voie să îndrept asta. Ai vrea să-mi faci onoarea de a-mi fi soţie?

— Prea târziu, deja sunt!

— Da, dar acum nu eşti singura care a întrebat.

Aşa de drăguţ era el, dar Violet ştia asta deja, că era blând, atent şi generos, odată ce începeai să-l cunoşti – sau poate dinainte de a-l cunoaşte, tatăl ei fiind un exemplu. Nu era uimită că se îndrăgostise de acest bărbat, doar de faptul că nu-şi dăduse seama mai devreme.

Dansară, băură, iar bărbaţii se înşirară pentru a fi sărutaţi. Violet îi cunoscu şi pe părinţii lui Tiffany şi restul familiei Warren care fuseseră cândva duşmanii lor, dar acum erau foarte apropiaţi de familia Callahan.

Discursul tatălui ei o făcu pe Violet să plângă.

— Pentru mireasă şi mire, fie ca ei să găsească în căsnicia lor fericirea pe care am avut-o eu în a mea, bucuria şi binecuvântarea copiilor, care să mă facă bunic! Tăcu o clipă ca să-i facă cu ochiul lui Violet. Le doresc să se bucure unul de celălalt. Pentru Violet, singura mea fiică, mândria şi bucuria mea, ştiu că tu crezi că acesta este cel mai fericit moment din viaţa ta, să ştii că dragostea are multe forme şi că te aşteptă multe alte momente frumoase. Bucură-te de ele şi încearcă să nu fii prea autoritară cu soţul tău. Aşteptă ca râsetele să înceteze înainte de a continua: Pentru Morgan, sincer, nu mi-aş fi putut dori un alt bărbat pentru fata mea. Te-am considerat ca pe un fiu, aşa că sunt nemaipomenit de fericit că acum eşti un membru al familiei – permite-i soţiei tale să facă pe şefa cu tine un pic, nu se poate abţine.

Urmară mai multe râsete.

— Am zis da, acum zic că aşa o să fac! urmă alt val de râsete.

— Pentru mire şi mireasă! încheie Charles ridicând paharul.

Era o seară atât de festivă şi nu ar fi vrut să o vadă încheiată, dar era mult prea nerăbdătoare să-l aibă pe noul ei soţ numai pentru ea, aşa că, atunci când acesta îi sugeră să se retragă în linişte, acceptă încântată. În drum spre hotel îşi ridică mâna ca să-şi admire inelul, întrebându-se cum de făcuse Morgan rost atât de repede de el. Vizitaseră toate magazinele din Nashart în acea săptămână şi niciunul nu vindea inele, din ce observase ea.

— Ai împrumutat inelele pentru ceremonie? îl întrebă ea.

— Nu, le-am comandat înainte de a pleca din Butte, în ziua în care ai fost de acord să vii în Nashart. Speram că nu o să mai vrei să pleci după ce ajungem aici. Privind-o, Morgan adăugă: Poate nu ar trebui să comand bijuterii pentru magazine, o să ajung să ţi le dau ţie pe toate, mai ales dacă te fac să fii aşa.

— Aşa cum?

— Încântată.

— Dar nu o să te las să mi le dai mie. Sunt partenera ta acum şi o să am un cuvânt de spus.

— Eşti?

— Clar. Mă decisesem deja, dar acest parteneriat – zise ea şi bătu cu degetele în inel – trebuia să fie primul. De fapt, trebuia să mă mărit cu cineva înainte de a intra în afaceri, înţelegi. Altfel nu se cade, treceam peste etichetă, aşa că se cuvenea să te cer de bărbat mai întâi.

— Mă bucur că te-ai gândit să fii cuviincioasă, râse el.

— Nu doar la asta m-am gândit, roşi ea. Ce simt pentru tine m-a cam obligat să pun căsătoria pe primul plan.

El dădu drumul frâielor şi o trase în poala lui. Ea suspină până observă că erau în faţa hotelului, iar el o ridică pentru a o ajuta să coboare, dar nu-i dădu drumul. O purtă în braţe spre interior, direct pe scări. Îşi aminti cât de diferit se simţise când o cărase afară din hotel în Butte, învelită într-o pătură. Nu se putea opri din zâmbit. Când o

lăsă jos, uşa din spatele lui era închisă şi patul la vedere. Violet se întrebă de ce nu se sărutau încă. Ultima dată când fuseseră împreună într-o cameră de hotel atmosfera fusese explozivă. Dar Morgan îi scoase delicat agrafele din păr, o sărută suav pe gât, apoi îi mai scoase câteva agrafe. Era atât de delicat în modul lui de o a împinge spre pat.

El simţea cum ea se înfierbântă.

— Nu o să zic că mi-ai intrat pe sub piele, căci mi-ai intrat. Prefer să spun că te iubesc, pentru că te iubesc, ştii asta, zise Violet.

Remarca aceasta îl făcu să o sărute înainte de a continua să o împingă către pat. Uşor îmbujorată, ea continuă: M-am simţit cumplit atunci când te-am părăsit şi acum cred că pot să-ţi spun asta.

El recunoscu la rându-i:

— Speram să am mai mult timp ca să te câştig, ademenindu-te să-mi fii parteneră, dar dacă ai fi zis da, crede-mă că te-aş fi cerut de nevastă atunci, acolo.

— Mi-ai făcut sarcina de a fi cuviincioasă foarte grea, mai ales când vine vorba de a-mi ţine mâinile departe de corpul tău, chicoti ea.

Morgan îi mângâie obrajii, sărutând-o lung şi intens, apoi îi zise:

— Nu mai există rezistenţă, aşa că, dacă ai de gând să mă răvăşeşti, fă-o! Pentru prima dată, ştiu că avem toată noaptea la dispoziţie.

Rânji la sugestia lui despre răvăşire şi adoră ideea că toată noaptea era a lor.

— Asta sună ca şi cum va trebui să mă alinţi, îl necăji ea.

— În fiecare seară de acum înainte. Doamne, femeie, mă faci al naibii de fericit, îi zise el cu un zâmbet uriaş pe faţă.

Ea începu să râdă, iar el să o sărute mai pătimaş, mai profund. Aşa că poate şi ea reuşise să-l ademenească un pic în lumea ei, chiar dacă numai prin cuvintele pe care le folosea. Timpul avea să le dovedească, dar singurul lucru care conta era că ursul era acum soţul ei, şi la naiba, asta o

făcea enorm de fericită!

Sfârşit